

ΤΟ

ΥΠΟΤΙΘΕΜΕΝΟΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ

ΥΠΟ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Β. ΒΩΤΥΡΑ

Λογίου τοῦ Πεζικοῦ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ Χ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ.

1860.

10

ΥΠΟΤΡΟΦΗΜΕΝΟΥ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ

ΥΠΟ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Β. ΠΑΥΣΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΣ Χ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

1860

5038100700

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ

Ἀναλογιζόμενος τὸ ἀνεπαρκὲς τῶν ἀσθενῶν μου δυνάμεων, καὶ τὸ ἄτεχνον τῶν περιπετειῶν τοῦ διηγήματός μου, ὁμολογῶ ὅτι τὸ βῆμά μου τοῦτο εἶναι λίαν παράτολμον. Ὅταν ὁμως λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὁ ἀναγνώστης, ὅτι μόνον σκοπὸν προεθέμην νὰ διεγείρω εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἱκανῶν νὰ γράψωσι τι τελειότερον, τὸν πόθον νὰ ἀφήσωσι τὰς μεταφράσεις τῶν ξένων μυθιστορημάτων ἅτινα εἰσάγουσιν εἰς τὴν κοινωνίαν μας ἥδη ξένα καὶ ὅλως ἀντίθετα τῶν ἡμετέρων, καὶ νὰ περιγράψωσι δι' ἠθικῶν διηγημάτων τὰ ἀγνὰ ἥθη καὶ τὰ ἔθιμα τῆς πατρίδος ἡμῶν, πιστεύω ὅτι θέλει συγχωρήσει πᾶσαν ἀτέλειαν τοῦ μικροῦ τοῦτου ποιήματος.

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΛΗΨΤΑΣ

...ου του ανωθεν ουτ ελεγετο οτ εοικετο...
...ου του ανωθεν ουτ ελεγετο οτ εοικετο...
...ου του ανωθεν ουτ ελεγετο οτ εοικετο...
...ου του ανωθεν ουτ ελεγετο οτ εοικετο...
...ου του ανωθεν ουτ ελεγετο οτ εοικετο...
...ου του ανωθεν ουτ ελεγετο οτ εοικετο...
...ου του ανωθεν ουτ ελεγετο οτ εοικετο...
...ου του ανωθεν ουτ ελεγετο οτ εοικετο...
...ου του ανωθεν ουτ ελεγετο οτ εοικετο...
...ου του ανωθεν ουτ ελεγετο οτ εοικετο...

Ο ΔΥΤΕΡΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Τ Ω :

Κ Υ Ρ Ι Ω :

ΕΥΑΓΓΕΛΛΗ ΖΑΡΑ.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
Β. ΦΑΛΑΓΓΟΣ, ΤΑΞΙΑΡΧΗ
ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

και

ΕΥΕΡΓΕΤΗ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

εὐγνωμοσύνης ἔνεκεν

Τὸ μικρὸν τοῦτο πόνημα

ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ

Ὁ Ἐκδότης

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Β. ΒΩΤΥΡΑΣ
λοχίας τοῦ πεζικοῦ.

TO

K Y P I S

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΤΑΙΜΑΤΙΑΣ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΙΣΤΙΚΗΣ

Β. ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΗΣ

ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΕΡΕΤΗ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

ΕΚΔΟΣΗ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1892

ΑΝΤΙΟΧΙΑ

Ο ΕΚΔΟΣΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Β. ΒΕΡΝΕΣ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1892

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΗι ΖΑΠΛι

Ταγματάρχῃ τῆς Ἑλληνικῆς Β. Φάλαγγος, Ταξιάρχῃ
τοῦ Σωτήρος καὶ εὐεργέτη τοῦ ἔθνους.

Γε ν ν α ι ό τ α τ ε !

Μετὰ παρέλευσιν ἀπείρων αἰώνων ἠξιώθη καὶ πάλιν ἡ πατρις
ἡμῶν νὰ πανηγυρίσῃ τοὺς ὑφ' ἡμῶν ἰδρυθέντας Ὀλυμπιακοὺς
ἀγῶνας. Ἡ σκιά τοῦ Θεσέως ἠκολούθει τοὺς Βασιλεῖς καὶ τὸν
λαὸν οἵτινες συνελθόντες προσέφερον ἐν κοινῷ τὴν ἀπειρον πρὸς
ὑμᾶς εὐγνωμοσύνην των. Εἰς ἀπάντων τότε τὸν νοῦν ἀνεκαλεῖ-
το ἡ ἀρχαία εὐκλεία τῆς πατρίδος καὶ αἱ ψυχαὶ ἀνέπεμπον πρὸς
τὸν πλάστην μυστικὴν εὐχὴν ὑπὲρ ὑμῶν.

Ἐκ τῆς ἰδρύσεως τῶν Ὀλυμπίων προβλέπων καὶ γὰρ τὴν ἔνωσιν
καὶ τὸ μέλλον τῆς προσφιλοῦς πατρίδος τολμῶ διὰ τοῦ ἐλαχί-
στου πονήματός μου ν' ἀπεικονίσω τὴν πρὸς ὑμᾶς βαθεῖαν τῆς
ψυχῆς μου εὐγνωμοσύνην.

Ἀφιερῶ δὲ τὸ πρῶτόν μου ἔργον εἰς ὑμᾶς, οὐ μόνον, διότι ἐκ
τῶν μέχρι σήμερον ἔργων Σας ἐδέιχθητε ἐννοοῦντες κάλλιον
πολλῶν ἄλλων τὸν προορισμὸν τοῦ Ἑλλήνος, ἀλλὰ καὶ διότι ἀ-
νίκατε εἰς τὸν Στρατὸν τῆς Ἑλλάδος, εἰς ὃν ὑπηρετῶ καὶ ἐγὼ
ἀπὸ δωδεκαετίας ἤδη καὶ ὅστις βεβαίως καυχᾶται καταλέγων
ἐν ταῖς τάξεσιν αὐτοῦ ἄνδρας φιλοτίμους ἀμα καὶ γενναίους ὡς
ὑμᾶς.

Αἰτούμενος τὴν εὐχὴν Σας, ὡς καλοῦ πατριώτου καὶ ἀνω-
τέρου μου,

Ἰποφαίνομαι μεθ' ὄλου τοῦ σεβασμοῦ πρόθυμος!

Νικόλαος Β. Βατυρῶς.

Δοχίας τοῦ 2 Πεξ. Συναγ. τῆς Γραμμῆ

ΤΟ

ΥΠΟΤΙΘΕΜΕΝΟΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Η Συνώνησις

Κατά τινα τοῦ Μαΐου ἐσπέραν τοῦ 1848, ἐνῶ ὁ ἥλιος δύνῃ ὀπισθεν τῶν ἀπωτάτων ὀρέων τῆς Πελοποννήσου, ἐρρόδιζε τὰς κορυφὰς τοῦ Ὑμηττοῦ, καὶ ἐφαίνετο, ὅτι ἀπεχαιοῦσα διὰ τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἀκτίνων τὸ ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν περικαλλές καὶ ἀξιοθαύμαστον ἔργον τῶν αἰώνων, τὸν μεγαλοπρεπέστατον σκελετὸν τοῦ γηραίου Παρθενῶνος, ὅστις ἀνελάμβανε κατὰ τὴν ἐσχάτην ταύτην τῆς ἡμέρας ὥραν σοβαρῶ-ερον ἔτι καὶ ἱερώτερον μεγαλεῖον, καὶ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ ὁποίου βλέπων ὁ διαβάτης τὴν εἰκόνα τοῦ παρελθόντος, τὸ μεγαλεῖον τῆς τέχνης καὶ τὴν ἀνάμνησιν τῆς δόξης τῶν προγόνων ἡμῶν, συναισθάνεται εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς αὐτοῦ πηλὸν μυστικόν, σεβασμὸν θεῖον πρὸς τὰ ἄλλα ἐκεῖνα λείψανα, νομίζει ὅτι λεπτὸς ἀήρ, οὐχὶ γένος ἀλλὰ τῆς Ἔδου εἰσθῆαι εἰς τὰς φλέβας αὐτοῦ, καὶ ἀκουσίως ἐκφωνεῖ· « Ἢ διατί ἡ Μῆτρα δὲν μὲ ἐρρίψεν εἰς τὴν ζωὴν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος; Εἰς τοιαύτην ὥραν, ἐνῶ πλῆθος χωρικῶν καθημένων ἐπὶ τῶν ὄνων εἰσῆρχοντο ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη τῆς πόλεως ἢ ἀναπαυθῶσιν ὑπὸ τὴν πενιχρὰν καλύβην των, διὰ ἢ ἀναλάβωσιν ἀναψυχὴν τῶν μόχθων τῆς ἡμέρας, ἔνθεν κακῆθεν διεσπαρμένα παιδιὰ ἀγνοοῦντα τὰς δυστυχίας τοῦ κόσμου καὶ διὰ τῆς νεαρᾶς ὀφθαλμοῦ των ἀπεικονίζοντα τὴν ἀγνότητά, τὴν κηωότητά, καὶ ἐν γένει τὸ ἄδολον τῆς ψυχῆς, ἐπαιζον ἀμέριμνα, καὶ ἐ-

σκήπτων εἰς τὴν πανήγυριν τῆς ζωῆς, καὶ ἐνθ' τὰ πάντα ἐφείλκυον τὴν προτοχὴν τοῦ διαβάτου, στρατιωτικὸς τις εὐδόλως προσέχων τί συνέβαινε περὶ αὐτὸν, στηρίζων τὴν μὲν ἀριστερὰν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους, τὴν δὲ δεξιὰν ἐνίστε φέρων ἐπὶ τοῦ μετώπου του, διέβαινε βραδέως τὴν ὑπὸ τὸ Ὀδεῖον πρὸς τὰς στήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἄγουσαν ὁδόν. Βλέπων τις τὸ σύννου βᾶδισμα αὐτοῦ, τὸ ἀμφίπολον μειδιάμα, τὸ ὁποῖον πρὸς στιγμὴν πλανώμενον ἐπὶ τῶν χειλέων του ἐσβύνετο ἀπὸ φλογερῶν στεναγμῶν, καὶ ἐξέφραζε λύπην μᾶλλον ἢ χαρὰν, ἔλεγεν, ὅτι λυπηρὸν τι συμβᾶν ἐτάραττε τὴν ἁρμονίαν τῆς ὑπάρξεώς του, καὶ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς βαθεῖς διαλογισμούς. Ἐν τούτοις ἤρχισε τῆς νυκτὸς τὸ σκότος νὰ ἐξαπλόνη μυστηριώδη εἰκόνα πέριξ τῶν Ἀθηνῶν· νέφη ἐβραδυπόρου ὠθούμενα ἀπὸ τὸν πνέοντα κατὰ τὴν ἑαρινὴν ἐκείνην ἐσπέραν Ζέφυρον, ἡ Σελήνη ὠχρὰ ἀνυψουμένη ἀνωθεν τοῦ Ἰμηττοῦ διέχεε φῶς πένθιμον εἰς τὸ μυστήριον τῆς νυκτὸς καὶ κρυπτομένη ὄπισθεν μελανῶν νεφῶν παρίστανε τὴν γλυκεῖαν εἰκόνα τῆς ζωῆς καὶ τῆς θλίψεως.

Ὁ ἦχος τῶν τυμπάνων, συγκαλοῦντων τοὺς στρατιώτας εἰς τὸ ἐσπερινὸν προσκλητήριον, ἀνέσυρε τὸν στρατιωτικὸν μαρ ἀπὸ τὴν βαθεῖαν αὐτοῦ μελέτην, καὶ ἔστρεψεν ἤδη τὸ βῆμα πρὸς τὸν στρατῶνά του, ἀλλ' αἴφνης ἔστη, διότι μορφὴ ἀνθρώπου, ὃν ἐκ πρώτης ὄψεως ἀνεγνώρισεν, ἐπαρουσιάσθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Καλὴ ἐσπέρα λοχία μου, εἶπεν ὁ προσερχόμενος.

— Σὰ προσκυνῶ, Κύριε Δοχαγέ.

— Πάντοτε σκεπτικὸς καὶ βιαστικὸς. . .

— Σύγχωρήσατέ μοι, Κύριε λοχαγέ, εἶπε μεγαλοφώνως ὁ λοχίας, δεικνύων μέγαν σεβασμὸν, καὶ ἐστάθη ἀκίνητος· ἔσπευδον, διότι ἤκουσα τὸ προσκλητήριον, καὶ ὡς ἐκ τούτου. . .

— Καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶσθε σκεπτικὸς; προσέθηκεν ὁ λοχαγός.

— Ὄχι, ἀλλ' ἐπειδὴ. . .

— Ἄς ἀφήσωμεν τὰ μάταια ταῦτα, ἐπανελάβε διακόφας αὐτὸν ὁ λοχαγός, ἡ ἄδεια σοῦ ἐπετράπη, μὲ πολλὰς ὁμως δυσκολίας, καὶ πρόσεξον, νὰ ἐπανεέλθῃς ἐγκαίρως, διότι ὁ λόχος μας ἀναχωρεῖ.

— Ἀναχωρεῖ! ἐπεφώνησεν ὁ λοχίας μετ' ἐκπλήξεως.

— Ναί, διότι ὁ Βελέντσας ἐπανεστάτησε τὴν Φθιώτιδα κατὰ τῆς Κυβερνήσεως, ἀπήντησε σπουδάζων ὁ λοχαγός.

— Ἴδού καιρὸς νὰ τὸ δείξῃ κανεῖς! Ναί, νὰ τοὺς δώσωμεν ἕν καλὸν παράδειγμα νὰ σέβωνται πλεῖστον τὴν Κυβέρνησιν, ἀπεκρίθη μετὰ θάρρους ὁ Λοχίας.

— Καλὰ ὅλα ταῦτα ἤρωά μου, ἠκολούθησεν ὁ Λοχαγός, ἔχω ὅμως ἀνάγκη νὰ μοῦ εἰπῆτε τὴν αἰτίαν, ἥτις σέ παρεκίνησε νὰ μεταβῆς τοσοῦτον ἐσπευσμένως εἰς τὴν πατρίδα σου Κέα.

— Ἡ ἀσθένεια τῆς μητρός μου, Λοχαγέ μου.

— Μὲ ἀναγκάζετε, Λοχία, νὰ σὰς εἶπω, ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ ν' ἀκούω προφερόμενον τὸ ὄνομα τῆς μητρός σου, εἰμὴ μετὰ σεβασμοῦ.

— Καὶ διατί λέγετε ταῦτα; προσέθηκε μὲ ὕψος ὑποτακτικὸν ὁ λοχίας.

— Ἄς ἰδῶμεν, ἄς ὀμιλήσωμεν σπουδαιότερα· μὴ μὲ κρύπτης τίποτε. Τί κάμνει ἡ μελλονυμφός σου;

— Ποία; ἡ μελλονυμφός μου; ἀπήντησεν ὁ λοχίας μετὰ θαυμασμοῦ! καὶ ἐρυθριάσας μέχρι τῶν ὠτίων, ἔμεινεν ἄφωνος ὡς ἰχθύς.

— Σὲ ἐπρόδωκεν ἡ συγκίνησίς σου, ἐπανελάθει ὁ λοχαγός· ἔχει τοῦλάχιστον προῖκα!

— ἔχει ὠραιστάτους ὀφθαλμούς, εἶναι λευκὴ ὡς κρῖνος, εὐειδής, οἱ τρόποι τῆς εἶναι ἀπλοὶ καὶ ἀθῶοι, ἡ ἔκφρασίς τῆς γλυκυτάτη, μ' ἕνα λόγον εἶναι ἀντίτυπον ἑνὸς οὐρανοῦ ἀγγέλου, εἶπε μετὰ συγκινήσεως, καὶ στεναγμὸς φλογερὸς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στήθους τοῦ.

— Δὲν ἐξέτασα διὰ τὴν φυσιογνωμίαν τῆς· σὰς ἐρώτησα ἂν ἔχη προῖκα· ἔχει λοιπὸν προῖκα;

— Δὲν γνωρίζω.

— Καὶ εἶναι δυνατόν;

— Τῆ ἀληθείᾳ δὲν γνωρίζω, σὰς λέγω.

— Μὲ φαίνεται ἄπορον. Τοῦτο εἶναι τὸ πρῶτιστον πράγμα συνήθως τὸ ὅποιον λέγουν εἰς τοὺς νέους, καὶ τὸ πρῶτον περὶ τοῦ ὁποίου οὗτοι χρεωστοῦν νὰ πληροφορῶνται.

— Πρὸς τί;

— Πῶς, πρὸς τί; ἀληθῶς, λοχία μου, ἡ ἀπλότης σου εἶναι περιέργος. Δὲν ἤξεύρεις, ὅτι ἡ προῖξ τῆς γυναικὸς σου εἶναι ἡ θεμελιώδης ὑπόθεσις τῆς ὑπάρξεώς σου; Κατὰ δυστυχίαν ὁμῶς σεῖς οἱ σπυρρινοὶ νέοι, ποσῶς δὲν προσέχετε εἰς τοῦτο. Συμβαίνει πολλάκις, ὥστε ὁ κραταῖος οὗτος ἔρωσ νὰ γεννᾶται διὰ γυναῖκα ἀναξίαν τῆς θεσεώς σας διὰ τοῦτο συμβαίνουν τόσα δεινὰ ἐπεισόδια, τὰ ὅποια κατεκωμώδησαν εὐφυεῖς συγγραφεῖς, τόσον σπουδαίως καὶ τόσον γελιωδῶς. Ὅθεν, διὰ νὰ ἐκλείψωσι τ' ἄτοπα ταῦτα, πρέπει οἱ νέοι νὰ μὴ πιστεύετε εἰς τὰς πρώτας ὁρμὰς τῆς καρδίας σας, εἰς τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς σκέψεώς σας, διότι δὲν θέλει παρέλθῃ πολὺ καὶ ἡ καρδία σας θέλει γνωρίσει, ὅτι ἡ γυνή, ἣν ἐξελέξατε ἐλαττήριον τῶν διανοημάτων σας, ἦτο ἀναξία τοιούτου δώρου, ὅθεν θέλετε μετανοήσει διὰ τὴν ἀπάτην σας ταύτην τὴν ματαιάν καὶ ἀδιόρθωτον καὶ εἰς μάτην θέλετε ζητήσῃ τὴν θεραπείαν τῆς ἐπωδύνου ἀβουλίας σας· αὕτη μαῦρη καὶ σκοτεινὴ θέλει σᾶς ἐκτιλίσει τὸν ἀπέραντον μίτον τῆς κακοδαιμονίας σας.

Ἡ ἐκλογή τῆς ἐρωμένης, ἢ νὰ εἶπω κάλλιον τῆς συζύγου εἶναι τὸ δυσκολώτερον τῶν ἔργων τοῦ ἀνθρώπου. Ὅθεν πρὶν ἡ ἀποφασίση τις νὰ δώσῃ ὡς κάλλιστον δῶρον τὴν καρδίαν του, πρέπει νὰ ἐξετάσῃ πού πρέπει νὰ τὴν ρίψῃ, διότι πᾶν ὅ,τι τυχαίως καὶ ἀδιακρίτως πράττομεν, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ εἰμὴ συνεπείας παραγώγους τῆς κακοδαιμονίας μας.

— Ἄν ὁ ἔρωσ, Κύριε Λοχαγέ, ἦτο αἴσθημα κυβερνώμενον διὰ τοῦ αἴχκος τῶν σκέψεων καὶ τῶν συλλογισμῶν ὡς ἡ φιλία καὶ τὸ μῖσος, ὦ! τότε εὐσεβᾶστος ἤθελον ὑπακούσει εἰς τὰς πατρικὰς ταύτας παραινέσεις σας. Ἀλλὰ δυστυχῶς ὅ,τι ἀποτελεῖ τὴν ἄπειρον αὐτοῦ ὑπεροχὴν ἐπὶ τῶν ἄλλων αἰσθημάτων, ὅ,τι ἀποδεικνύει τὴν θεῖαν αὐτοῦ οὐσίαν εἶναι ὅτι δὲν τὸ γεννᾷ ὁ ἄνθρωπος, δὲν δύναται νὰ τὸ διαθέσῃ, καὶ δὲν δύναται νὰ τὸ δώσῃ, ἢ νὰ τὸ ἀφαιρέσῃ κατὰ βούλησιν εἶναι τέλος, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη καρδία δέχεται αὐτὸ τὸ θεῖον φῶς ἐξ ὕψους οὐρανόυ καὶ ἀκαταλήπτου εἰς τὸν ἄνθρωπον ἵνα τὸ μεταδώσῃ εἰς πλάσμα ἐκλελεγμένον κατὰ τὰς βουλὰς τοῦ ὑψίστου. Ὅταν τὸ θεῖον αὐτὸ αἴσθημα κατοικήσῃ ψυχὴν ἰσχυρὰν μάτην σκέψεις ἀνθρώπιναι ἤθελον προσπαθήσει νὰ τὸ κατα-

στρέψωσιν. Ὁ ἔρωσ ὑπάρχει μόνος του, ζῆ αὐτοτελής, καὶ δὲν δύναται νὰ τὸν καταστρέψωσιν ἐκεῖνοι, οἵτινες δὲν δύναται νὰ τὸν γεννήσωσι.

— Τέλος πάντων, ἠκολούθησεν ὁ λοχαγός, ἡμεῖς σοῦ ἐπετρέψαμεν τὴν ἄδειαν, εἰς σὲ ἐναπόκειται ὅμως νὰ φυλαχθῆς, διὰ νὰ μὴ σοῦ προξενήσῃ ἡ καλωσύνη μας τὴν δυστυχίαν σου.

Διὰ χαιρετισμοῦ στρατιωτικοῦ ἀπέδωκεν ὁ λοχίας τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸν φιλόθροπον λοχαγόν του καὶ ἀποθαρβείς ἠκολούθησε βήματι ταχέϊ τὴν πρὸς τὸν στρατῶνα πορείαν του.

•••••

Ὁ Ναος τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους.

Εἰς τὴν νῆσον Κέα ὑπάρχουσι τριάκοντα σχεδὸν ἐκκλησιαί, αἵτινες εἰσιν ἰδιοκτησίαι τῶν ἐν αὐταῖς ἐφημερευόντων ἱερέων· οὕτως ἕκαστος ἱερεὺς ἔχει ἰδιόκτητον ἐκκλησίαν. Ὁθεν ἡ ἀνάγεσις τῶν ναῶν τῆς νήσου ταύτης μὴ γινομένη διὰ κοινῆς συνεισφορᾶς, δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀποβῇ μεγαλοπρεπῆς, διὰ μόνων τῶν περιορισμένων ἐξόδων τῶν πτωχῶν ἱερέων· ὥστε αἱ ἐκκλησίου αὗται δὲν ὑπερβαίνουσι κατὰ τὸ μέγεθος τὰς μικρὰς οἰκίας τοῦ τόπου τούτου, ἐκτὸς τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους, ὅστις ὑπερέχει τῶν λοιπῶν κατὰ τὸ μέγεθος, καὶ κατὰ τὴν εὐπρέπειαν.

Ἡ ἐκκλησία αὕτη ἦν ὠρισμένη διὰ τοῦ ἀριστοκράτους τῆς νήσου.

Ἦτο λοιπὸν Κυριακὴ πρῶτῃ τῆς 48 Μαΐου 1848, καὶ οἱ ἐκ τῶν τριάκοντα κωδωνοστασίων κώδωνες ἐξέπεμπον διαφόρους γλυκεῖς ἤχους, οἵτινες εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν κατοίκων διέχρον θρησκευτικὴν τινα ἐνθούμησιν, καὶ πᾶς πιστὸς προθύμως ἔκκωνεν εἰς τὸ πρῶτον δόνημα τὸν σταυρόν του εὐλαβῶς.

Ὁ αὐρανὸς τῶν κυκλάδων ἐγέλα εἰς τὸ προχωροῦν φῶς τῆς ἡμέρας, ὁ δὲ ἀνατέλλων ἥλιος ἐχρύτονε διὰ τῶν πρώτων αὐτοῦ ἀκτίνων τὸ ὄρος τῆς Ἁγίας Ἄννης, καὶ ἡ θάλασσα ἐφαίνετο γαληνῶσα ὡς καθρέπτῃς κατοπτρίζουσα τὰ ἐπὶ τῶν νῶτων αὐτῆς ὀλισθαίνοντα λευκότερα πλοῖα.

Ἐν τούτοις ὁ ναὸς τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους εὐρίσκετο ἤδη πλήρης ἀριστοκρατῶν καὶ τὸ ὑπερῶον αὐτοῦ πλήρες νεανίδων τῆς αὐτῆς τάξεως. Πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος αὐτοῦ διεκρίνετο ἐμὰς χαριτοβρύτων τινῶν νεανίδων, αἵτινες πρὸς τὴν τελουμένην ἱερουργίαν ποσῶς μὴ προσέχουσαι, ἠσχολοῦντο ἀγωνιῶσαι νὰ ἐξίξωσιν ἀπὸ τὴν καρδίαν ἀπομεμονωμένης τινὸς νεανίδος ἰσταμένης ἀπέναντι αὐτῶν, τὸν λόγον τῆς κατασκευτικῆς αὐτῆς προσευχῆς.

Ἡ προσευχομένη ἦτο δεκαοκταετῆς νεάνις· ἦτο μὲν ὠραία, μᾶλλον δὲ τρυφερά· εὐμήκης τὸ ἀνάστημα, ὡς ῥόδον δροσερά, εἶχε φυσιογνωμίαν πνευματώδη καὶ μεγαλοπρεπῆ, ἡ Εὐλαλία Π., ὡς ὠνομάζετο ἡ νεάνις αὕτη, παρίστανε τύπον ἐντελῆ τῆς ἀριστοκρατικῆς αὐτῆς καταγωγῆς. Οἱ ξανθοὶ βόστρυχοι, οἵτινες διὰ τῶν παρεῖδων τῆς ἐκόσμου τοὺς ἀλθαστρίνους ὤμους τῆς ἐδίδον πλειοτέραν μαγείαν εἰς τὰ μαῦρα καὶ γλαφυρά τῆς ὄμματα, αἵτινα πλήρη δακρύων ἦσαν προσηλωμένα εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, παρ' ἧς ἐφαίνοντο, ὅτι ἐζήτουν χάριν μεγίστην καὶ ἱεράν.

— Μὰ τὴν ζωὴν μου, λέγει μία ἐκ τῆς ομάδος, ἡ Εὐλαλία μοὶ φαίνεται ὅτι θεωμένη συνδιαλέγεται μετὰ τῶν Ἀγγέλων.

— Ἐγὼ εἰσδύω ἀκούοντας εἰς τὰ σπλάγχχνα τῆς προσευχομένης, ἀπήντησεν ἄλλη, ἀλλὰ μάτην ζητεῖ ὅ,τι εἶναι ἀδύνατον ν' ἀποκτήσῃ. Οἱ στρατιωτικοὶ δὲν εἶναι τόσον πιστοί, πολλοὺν τ' αὐτὰ αἰσθήματα τὴν αὐτὴν ὥραν, εἰς ὅσας ἀπαντήσουν, καὶ μάλιστα ὁ Ἀησιλαός, ὅστις τριετίαν ὀλόκληρον διατελεῖ μακρὰν τῆς, οὔτε κὰν θὰ τὴν συλλογίζεται.

— Ὡς πρὸς τοῦτο ἔχετε ἄδικον, προσθέτη τρίτη, ὅταν τίς ἀγαπᾷ σταθερῶς, ὁ χρόνος δὲν ἐλαττώνει, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον αὐξάνει τὸ αἶσθημα· καὶ ἰδοὺ ὡς πρὸς τοῦτο τί λέγει εἰς περίφημος Ποιητῆς:

Τῶν μακρῶν παθῶν τοὺς πόνους, ὁ καιρὸς καταπραΰνει,

Πλὴν τὴν θέρμην τῶν μεγάλων ἔτι μᾶλλον παροξύνει.

Ν' ἀποσβύνη τὴν λαμπάδα βλέπεις τὸν σφοδρὸν βορρῆα,

Πλὴν εἰς τῆς πυρᾶς τὴν φλόγα ἰσχύει αὐτὸς νεάν.

ἤκουσας λοιπὸν τοὺς στοίχους μου ὅτι ποσῶς δὲν συμφωνοῦσι μὲ τὴν ἰδέαν σας, Κυρία Χαρίκλεια,

— Μὲ τὴν γνώμην τῆς Κυρίας Οὐρανίας συμφωνῶ πληρῆστα ἀπήντησεν ἡ Ἑλένη. Ὁ Ἀγησίλαος ἀγαπᾷ τέσσαρα ὀλόκληρα ἔτη τὴν Εὐλαλίαν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων ἀμφότεροι διητήρησαν αἶσθημα ζωηρὸν καὶ ἀκμαῖον.

— Εὐγε, Κυρία Ἑλένη, ἐπανελάβεν ἡ Οὐρανία, τοῦτο προεθέμην νὰ ἠμολογήσω καὶ ἐγὼ, διὰ ν' ἀποδείξω τῆς Κ. ἀπ' ἐδῶ, ὅτι σφάλλει δυσφημοῦσα τὸν ἐνάρετον Ἀγησίλαον.

— Διὰ νὰ γνωρίσετε τὸν κόσμον, ἐπανελάβεν ἡ Χαρίκλεια, πρέπει νὰ διατρίψετε πολὺν χρόνον ἐντὸς αὐτοῦ, διότι ὁ κόσμος ὡς πρὸς ὑμᾶς εἶναι ξένος, ὥστε ἀκολουθοῦσαι τὴν φυσικὴν βοπὴν σας, διὰ νὰ διακρίνητε ἐκ τῶν ἰδίων τὰ ἀλλότρια, θέλετε ἐξάπαντος παραφερθῆ ἀπὸ πλάνην, εἰς πλάνην, ἀπὸ πταισματος εἰς πταίσμα, καὶ θέλει παρέλθει τὸ ἥμισυ τοῦ βίου σας ἀγνοοῦσαι ὅτι πλανᾶσθε. Πόσον δυσἀπόκτητος εἶνε τοῦ κόσμου ἡ πείρα, καὶ πόσον, ἀφοῦ ἀποκτηθῆ, λυπηρά!

Τὴν συνδιάλεξιν ταύτην διέκοψεν ἡ παρουσία στρατιωτικοῦ τινος εἰσελθόντος κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Πασῶν τὰ ἐλέμματα περιέργως ἐστράφησαν πρὸς αὐτόν. Ὁ στρατιωτικὸς εὗτος ἀναστήματος ἀθλητικοῦ ἔφερε στολὴν κυανῆν τοῦ Πεζικοῦ καὶ παράσημα ἐπὶ τοῦ περιλαιμίου τοῦ λοχίου. Στρέψας ὁμῶς τὸ μέτωπον πρὸς τὸ εἰκονοστάσιον ἔμεινεν ἀγνώριστος εἰς τὰς πλήρεις περιεργείας νεάνιδας.

— Νόστιμος σύμπτωσις θὰ ἦτο, εἶπεν ἡ Ἑλένη, νὰ ἐστρέφετο αἴφνης πρὸς ἡμᾶς, καὶ νὰ ἐβλέπαμεν ποῖον; αὐτὸν περὶ οὗ ἐγένετο ἡδὴ μεταξύ μας τόσος λόγος.

— Ὁ Ἀγησίλαος δυστυχῶς, ἀπήντησεν ἡ Οὐρανία, μάχεται ἴσω τὴν ὥραν ταύτην κατὰ τῶν ἀνταρτῶν.

— Μὴ μὲ τρελαίνεις δά, εἶπεν ἡ Ἑλένη, διὰ τοῦτο ἡ ταλαίπωρος Εὐλαλία ἦτο θεεθουσιμένη εἰς λυπηροὺς συλλογισμοὺς; καὶ τὸ βλέμμα ἔστρεψεν εἰς τὸ μέρος ἐνθα ἴστατο αὕτη, ἀλλ' ἡδὴ δὲν ἦτον ἐκεῖ.

Ὅλαι πολυειδῶς ἐσχολίασαν τὴν ἑκτακτον ἀναχώρησιν τῆς νεάνιδος, καὶ ἐκάστη ἔκαμνεν ἴδιον συμπέρασμα περὶ τούτου.

Ἡ ἱεραουργία ἐτελειώσε, καὶ πάντες ἐξήρχοντο τοῦ ναοῦ μεθ'.

ὄν ἐξεληθὼν καὶ ὁ στρατιωτικὸς, διευθύνετο ἐσπευσμένως μὲ καρδίαν πάλλουσαν εἰς μέρος πολυπόθητον.

Ἡ ἐπίσκεψις.

Ἐντὸς αἰθούσης εὐρυχώρου κεκοσμημένης δι' ἐπίπλων ἀρχαιοτάτης κατασκευῆς ἔκειτο ἐπὶ κλίνης σιδηρᾶς νεάνις τις ἡμεθαινή. Ὅποια ὅμως εἰκὼν παρίστατο ἐνταῦθα! Πέπλος ἀναπεπταμένος, κόμη ξανθὴ καὶ ἀμελῶς ἐρριμμένη ἐπὶ ἀλαστροῦ στήθους, μέτωπον ἡγεμονικὸν κεκαλυμμένον ὑπὸ σκιάς τοῦ θανάτου, Ὄφθαλμοὶ μαγευτικοὶ μὴ δυνάμενοι ἢ ἀπενίσωσιν εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, βλέφαρα μακρὰ καὶ μαῦρα ἐγγίζοντα παρεΐας, αἶμα ὀχρῶδες καθίστα θελκτικωτάτας.

Πλησίον τῆς κλίνης ἐκάθητο γυνὴ τριάκοντα καὶ ἕξ περίπου ἐτῶν, ἥτις ἦτο εἰσέτι τύπος καλοῦς ἀξιοθέατος. Ὁ χαρακτήρ τῆς καίτοι πάθος ἐνδομυχὸν ὑποφαίνων, διετήρει ὅμως ὄλην τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ γένους τῆς αὐτῆς δὲ ἦτο ἡ μήτηρ τῆς ἀσθενοῦς, ὀνόματι Μαριάθη.

Παρὰ τῆ κλίνῃ ἵστατο γέρον ἐξηκοντούτης κρημενέ- νους ἔχων τοὺς μύστακας καὶ τὸν πύγωνα ἔφερεν ἐπὶ τῆς ἀγκυστοειδοῦς ρινὸς του δίοπτρα πρασίνου χρώματος καὶ μὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα κρατῶν τὴν τῆς ἀσθενοῦς, μὲ τὴν ἀριστερὰν ἔθλιβε τὸ μέτωπόν του, ἐξετάζων δὴθεν τὸ λογικόν του νὰ μανιεύτῃ τὸ εἶδος τῆς ἀσθενείας.

— Πόθεν, ἠρώτησεν ὁ ἰατρός, προῆλθε τὸ αἰφνίδιον τοῦτο δυστύχημα;

— Πρὸ τριῶν ἡμερῶν προσεβλήθη ἀπὸ ἐν εἶδος φαντασιώ- δους ἀσθενείας, ἀπήτησεν ἡ Μήτηρ, πάντοτε μοι ἔλεγεν, ὅτι πάσχει, οὐδέποτε ὅμως ἠδυνήθη νὰ ἐξιχνιάσω τὸ εἶδος τοῦ πάθους. Σήμερον ὑπῆγεν ἀπὸ πρώτας εἰς τὴν ἐκκλησίαν, δὲν παρήλθεν ὀλόκληρος ὥρα καὶ ἐπέστρεψε στηριγμένη εἰς τοὺς βραχίονας τῆς ὑπηρετρίας μας, εἰς τὴν κατάστασιν εἰς ἣν τὴν βλέπετε.

— Ὁ ἰατρός λαβὼν καθίσμα πλησίον τῆς τραπέζης, ἤρχισε νὰ γράφῃ τὴν συνταγὴν, ὅτε διεκόπη ἀπὸ αἰφνίδιον φωνήν.

— Ποιον ζητείτε Κύριε; εἶπεν ἡ ὑπηρετρία πρὸς ξένον τι-
νὰ, εἰσελθόντα εἰς τὴν οἰκίαν.

— Αἱ Κυρίαί σου εἶναι ἐδῶ; ἀπεκρίθη ὁ ξένος.

— Μάλιστα, ἀλλ' ἡ Κυρία Εὐλαλία ἀσθενεῖ, καὶ τὴν ἐ-
πισκέπτεται ταύτην τὴν στιγμήν ὁ Ἴατρος.

— Εἰδοποιήσατε παρακαλῶ ἐάν εἶναι συγχωρημένον νὰ τὰς
ἐπισκεφθῶ.

— Ποῖο; νὰ ταῖς εἰπῶ ὅτι εἶθε;

— Ἕνας ξένος.

— Ἕνας ξένος; καὶ δὲν ἔχετε ὄνομα;

— Ὄνόματα ἔχουν καὶ οἱ κύνες, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τὸ μά-
θουν πρὶν . . .

— Καλὰ, δὲν θὰ σὰς γνωρίσουν, ὅταν θὰ σὰς ἴδουν;

— Ποῖος εἶναι Μαρία; φωνὴ προστακτικὴ ἠκούσθη τῆς οἰ-
κοδεσποίνης.

— Θὰ μὲ εἰπῆτε, καλὲ, ποῖος εἶσθε; μὴ μὲ ἐπασχολῆτε
μὲ τὴν ἰδιοτροπίαν σας. Φωνάζει ἡ Κυρά.

— Εἰδοποιήσατε λοιπὸν τὰς Κυρίας, ὅτι ὁ Ἄγισίλαος Βε-
λιάδης ἀναμένει τὴν ἔγκρισίν των νὰ τὰς ἐπισκεφθῇ.

— Ὁ Ἄγισίλαος Βελιάδης! ἐξεφώνησε μετὰ θαυμασμοῦ
ἡ ὑπηρετρία. Ἡ φωνὴ προσώπου πονητοῦ, ἡ φωνὴ τῆς ἀγάπης,
πόσην ταραχὴν διήγειρεν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς Εὐλαλίας!

— Ποῖος; ὁ Ἄγισίλαος; ἐγεγρήσα ἡ ἀσθενὴς ἐπεφώ-
νησε καὶ βλέμμα στρέψασα περίξ τοῦ θαλάμου· ἡ γλῶσσά
μου, ὦ μήτερ, χωρὶς νὰ αἰσθάνωμαι, πάντοτε προφέρει τὸ
γλυκὺ αὐτὸ ὄνομα. Εἰς τὰ ὦτα μου αἰώνως ἤχει ἡ ἐναρμό-
νιος φωνὴ του.

Ὁ Ἄγισίλαος εἰσέρχεται, ῥίπτεται πρὸς τὴν Εὐλα-
λίαν, καὶ κράζει, Εὐλαλία; . . . Εἰς τὴν φωνὴν ταύτην ἡ νεᾶ-
νις κἀναι κίνημά τι, ἀνοίγει τοὺς κλεισμένους ὀφθαλμοὺς τῆς
καὶ πίπτει εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ Ἄγισίλαου· μετὰ τινῶν
στιγμῶν αἰωπὴν, στρέφει τὸ βλέμμα πρὸς τὸν ἐραστὴν τῆς,
καὶ μὲ φωνὴν διακεκομμένην ψιθυρίζει, ὄνειρον ἀπατηλὸν μὲ βα-
σανίζεις; ἢ ἀληθῶς βλέπω τὸν Ἄγισίλαον; εἶναι βέβαιον ὅτι
σὲ κρατῶ. . . δὲν θὰ μοῦ φύγῃς πλέον; Ὁ νέος ἴστατο κά-
τωχρος δὲν ἠδύνατο ἐκ τῆς συγκινήσεως νὰ προφέρῃ οὔτε λέ-

ξιν. Ἡ Μήτηρ ἐνηγκαλίασεν ἀμφοτέρους. Ζωηρὰ συγκίνησις κατέλαβεν αὐτούς.

Ὁ ἰατρὸς νομίσας δέον νὰ διαλυθῇ τὸ ἐνώπιον αὐτοῦ σχηματισθὲν σύμπλεγμα χάριν τῆς πασχούσης. Αἶ! Αἶ! ἐπεφώνησεν, ἀρκούν δὲ τώρα τосαῦται συγκινήσεις, ἡ Κυρία ἔχει ἀνάγκην ἀναπαύσεως ἀφήσατέ την νὰ ἡσυχάσῃ.

Διαλυθέντες, πάντες πρὸς στιγμὴν ἔμειναν τεταραγμένοι, οὐδεὶς δὲν ἠδύνατο ἐν τῶν ὄλυγμων νὰ προσφέρῃ λέξιν. Ἡ Εὐλαλία ἀτεινίσασα τὰ βλέμματά της πρὸς τὸν Ἀγισίλαον τῆς ἐφάνητο ὅτι εὐρίσκετο βεβουλισμένη εἰς πλάνην διεξοδικοῦ τινὸς δράμματος· Ὡ θεὸς, πόσον εἶσαι εὖσπλαγγχος, ἐπρόφερε, σήμερον μεταβάσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν παρεκάλεσθαι τὴν θεοτόκον ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς τιμαλφεστάτης ζωῆς σου, Ἀγισίλαε, διότι διεδόθη ἐνταῦθα φήμη ὅτι ἀπήλθατε εἰς τὸν πόλεμον. Ἡ εἶδησις αὕτη ἀφίχθη πρὸ τριῶν ἡμερῶν, καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου τούτου δὲν εἶδον οὐδὲ μιᾶς στιγμὴν ἀνάπαυσιν. Σήμερον σὰς εἶδον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀλλὰ βεβαιωθῆτε ὅτι ποσῶς δὲν ἠδυνήθην νὰ σὰς ἀναγνωρίσω, διότι εἶσθε προσηλεμένος πρὸς τὸ εἰκονοστάσιον· μολαταῦτα ἡ θεά σας, ὡς ἐκ προαισθήσεως, μὲ ἐπέφερε τρομεροὺς κλονισμούς. Τοσοῦτον συνεκινήθην ὥστε μὲ ἐπῆλθον τρεῖς λειποθυμίαι, ὅτε χωρὶς νὰ αἰσθάνωμαι μετεφέρθην εἰς τὴν οἰκίαν μας.

— Ἐγὼ ἄμα τὴν εἶδον οὕτω μεταφρομένην, ὑπέλαβεν ἡ μήτηρ, κατεσπαράχθη ἡ καρδία μου εἰς τὴν ἐλσεινὴν παρουσίαν της. Ὁ χωρισμὸς σου, τέκνον μου Ἀγισίλαε πολλὰ μὰς ἐπέφερε δεινά. Ἡ Εὐλαλία ἐκλείσθη εἰς τὴν οἰκίαν μας ὡς νὰ τῆς ἐπέβαλέ τις ποινὴν φυλακίσεως, ἔζη διηνεκῶς ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐξῆρχετο δὲ μόνον τὰς Κυριακάς, ἵνα ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰς δὲ καθημερινὰς διεσκέδαζε τὴν μονοτονίαν τῆς ζωῆς της διὰ τῆς ἐργασίας, τῆς σκέψεως καὶ τῆς προσευχῆς. Ὁ Ἀγισίλαος ἦτο ἑτοιμὸς ἐκ τῆς μεγίστης αὐτοῦ συγκινήσεως νὰ καταφιλήσῃ τὰς χεῖρας τῆς ἐρωμένης του, ἀλλὰ βλέμμα αὐστηρὸν τοῦ ἰατροῦ τὸν ἐμπόδισεν.

Ὁ Ἀγισίλαος Βελιάδης, γόνος μιᾶς ἐπισήμου οἰκογενείας τῆς νήσου Κέας, ἠγάπησεν ἐκ παιδικῆς ἡλικίας τὴν Εὐλαλίαν. Ἡ ἀγάπη ὁμῶς αὕτη κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο ἀδελφικὴ

ἢ μᾶλλον εἰπεῖν παιδική καὶ ἀθώα. Ὁ πατήρ τοῦ Ἀγισίλαου διαμένων εἰς Μασσαλίαν ἔγραψε πρὸς τὴν σύζυγόν του νὰ τῷ ἀποστείλῃ τὸν μονογενῆ αὐτῶν υἱὸν ἵνα φροντίσῃ περὶ τῆς ἐκ-
παιδεύσεώς του. Οὕτω λοιπὸν ὁ Ἀγισίλαος, ἐγκαταλείψας τὴν
πατρίδα καὶ τὴν πιστὴν φίλην του ἀπῆλθεν εἰς Μασσαλίαν καὶ ἔξ-
ἔτη διέμεινεν εἰς τὴν πόλιν ταύτην. Ἀλλ' ἰθὺς θάνατος αἰφνίδιος
στερήσας τὸν πατέρα του, τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐπανακίμῃ εἰς
τὰ ἴδια.

Κατὰ τὴν 15 Αὐγούστου τοῦ 1844 ἐτελείτο εἰς τὴν Κεῶν
ἐπίσημος πανήγυρις παρὰ τῇ μονῇ τῆς κοιμήσεως, (κοινῶς κα-
λουμένη Καστρί ἢ Καστριανή.) Ἐνταῦθα πρώτην φορὰν ἐπα-
νείδε τὴν Εὐλαλίαν ὁ νέος μας. Ὅποια συγκίνησις τότε!..
Ἡ νεᾶνις ἐθεώρει τὸν Ἀγισίλαον τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον φίλον
της μετ' ἐκπλήξεως! ὅστις ἤδη ἦτον ἐντελῶς ἀνὴρ, ὠραῖος,
εὐγενής. Ὁ μεγαλοπρεπὴς τρόπος του ἐφέλικυσε περὶ αὐτὸν
τὴν προσοχὴν πάντων. Ἡ δὲ Εὐλαλία ἐπίσης καὶ αὕτη ἐ-
παισθητῶς ἀναπτυχθεῖσα ἐφαίνετο ὡς ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν ἄ-
γαλμα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ νεανίου. Ὄθεν ἐκ πρώτης ὄψι-
ως ἀνενεώθη ἡ ἀγάπη, ἥτις ὅμως κατὰ τὴν περίστασιν ταύ-
την δὲν ἦτο παιδική. Πλησιασάντες ὁμίλησαν διεξοδικῶς
περὶ τῶν παρελθόντων ἐκεῖνων παιδικῶν ἐποχῶν των, καὶ
οὕτως ἤρχισαν ἀληθῶς στάδιον ἔρωτος.

Ἐν τούτοις ὁ Ἀγισίλαος ἐπισκέπτετο καθ' ἐκάστην τὴν Εὐ-
λαλίαν, καὶ οὕτω, προβαίνουσης τῆς σχέσεως, ἀνεπτύσσετο
ἔτι ζωηρότερον τὸ αἰσθημα ἀμφοτέρων.

Ὁ ἔρως των ἦτον γνωστὸς πρὸς τὴν κυρίαν Μαριάνθην
μητέρα τῆς Εὐλαλίας, ἥτις εὐχομένη προσεδόκει νὰ τοὺς ἔβῃ
μίαν ἡμέραν ἐνωμένους. Ἡ μήτηρ ὅμως τοῦ Ἀγισίλαου, σφό-
δρα ἐναντία εἰς τὰ αἰσθηματα ταῦτα τοῦ προσφιλοῦς υἱοῦ της,
ἀπηγόρευεν αὐτῷ τοῦ νὰ ἐπισκέπηται τὴν μηνησὴν του, οὗτος
ὅμως κατατετριωμένος ἠκολούθει τὰς συνεντεύξεις του λαθραίως.

Οὕτως ἐν ὀλόκληρον ἔτος διέμεινεν ὁ νεανίας ἐν τῇ πατρίδι
του, καθ' ὃ διεῖλε τὰς ὠραιότερας τῆς ζωῆς του στιγμὰς
μετὰ τῆς ἀγαπητῆς αὐτοῦ Εὐλαλίας.

Μὴ ὑποφέρων ὅμως ὁ Ἀγισίλαος τὰ καθημερινὰ παράπονα
τῆς μητρός του, μὴ ἐπιθυμῶν ν' ἀκούῃ ὑβριζομένην τὴν ἐ-

ρωμένην του, ἠναγκάσθη νὰ μεταβῆ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου εἰς τὸν εὐρὺν αὐτῆς ὀρίζοντα νὰ ἐκλέξῃ στάδιον ἀνάλογον τῆς οἰκογενείας του, καὶ τὸ ὅποσον νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ ἄξιον σύζυγον τῆς ἐρωμένης του. Διατρίψας ἱκανὰς ἡμέρας ἐν Ἀθήναις καὶ ἐλέμμα στρέψας παντοῦ, ἀνεκάλυψε τὴν δόξαν τοῦ μέλλοντός του εἰς τὸν Στρατόν. Πῶν ἄλλο στάδιον, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν εἶναι ἐνδοξότερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον ἀπὸ τὸ στρατιωτικόν! Ἡ κενόδοξος λοιπὸν αὕτη ἰδέα ἀναπτέρωθαι εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ νεανίου τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ ἀληθές ἐνδοξότατον αὐτὸ στάδιον.

Καταιαχθεὶς λοιπὸν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Θῶν Πεζικὸν τάγμα τῆς γραμμῆς, ἀνέδειξε ζῆλον καὶ προθυμίαν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθήκόντων του, εὐπέθειαν ἀπεριόριστον καὶ ἱκανότητα ἀπαραδειγματιστον. Τα πλεονεκτήματ' αὐτὰ μετὰ μίαν τριετίαν, δηλαδή μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς διηγήσεώς μας τὸν προήγαγον εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ λοχίου. Ὁ Ἀγχιλάκος λοιπὸν φλεγόμενος προπολλοῦ νὰ ἐπανίδῃ τὴν ἀγαπητὴν αὐτοῦ Εὐλαλίαν παρουσιασθεὶς ἐζήτησεν ὀλίγων ἡμερῶν ἄδειαν ἀπουσίας, προφασιζόμενος ὅτι ἡ μήτηρ του ἠσθένει καὶ ἐπεθύμει διὰ τελευταίαν φοράν νὰ τὴν ἴδῃ. Ἡ ἄδεια αὕτη τοῦ ἐπετροπῆ, ὡς εἶδομεν, καὶ ἰδοὺ ἤδη εὐρίσκεται ἐντὸς τῆς αἰθούσας τῆς μνηστῆς του.

Ἀναχώρησις.

Μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἡμερῶν ὁ Ἀγχιλάκος συνοδευόμενος ὑπὸ δύο κυριῶν κατέβηκε τὴν πρὸς τὸν λιμένα ἄγρουσαν ὁδὸν τῆς Κορησσίας. Ἡ Εὐλαλία μετὰ τῆς μητρὸς τῆς ἦσαν αἱ δύο συνοδοίποροι τοῦ νέου.

Ἡ θάψις ἦτο τόσον ζωηρῶς ἀπεικονισμένη εἰς τὰς ὄψεις τῶν τριῶν τούτων ἀνθρώπων, ὥστε ἠδύνατο νὰ ὑπολάβῃ τις ὅτι συνώδευον νεκρόν.

Ἐξοχὴ ὠρία καὶ τερπνὴ κειμένη ἐν τῷ μέτῳ τῆς μεταξὺ τοῦ λιμένος καὶ τῆς πόλεως ὁδοῦ, καλεῖται Μυλοπόταμος, ἐνταῦθα ὑπάρχουσιν οἱ ὠριότεροι κῆποι τῆς νήσου, τοὺς ὁποίους ποτίζει διαχυγῆς ποταμός. Αἱ πορτοκκλαῖαι, κιτραῖαι καὶ

λεμονέαι σχηματίζουσι δάσος ἀδιέξοδον. Τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ τούτου κυλιόμενα ἀπὸ ὑψηλοτάτους βράχους ἐκπέμπουσι γλυκύτατον μουμουρισμόν. Ἡ ἀηδῶν ἐνταῦθα φιλοτιμείται νὰ καλλωπίσῃ τὸ γλυκὺ μέλος τῆς ὑπὸ τὰ εὖσσμα φύλλα τῶν πορτοκαλλαιῶνων. Ὁ ποταμὸς οὗτος διακλαδιζόμενος καὶ βέων ὑπὸ τὰ καταπεσόντα φύλλα, κινεῖ τριάκοντα μηχανὰς νερομύλων, κειμένων τῆδε κάκεισε, τῶν ὁποίων τὰς ὄψεις περικαλύπτει ἀειθαλῆς κιστός. Ὁ πλησιάζων εἰς τὴν ἐξοχὴν ταύτην πρὸ ἡμίσεως σταδίου ὁσφραίνεται τὸ εὖσσμον τῶν ἀνθέων ἐνὶ λόγῳ ἢ θέσει αὐτῆ ὁμοιάζει ἀληθῆ Παράδεισον.

Ἐνταῦθα κήπος ὠραίος, πεπληρωμένος διὰ πολυειδῶν καὶ ἀειθαλῶν δένδρων διακρίνεται κατὰ τὴν καλλονήν, τὴν καλλιέργειαν καὶ τὸ μέγεθος τῶν λοιπῶν. Εἰς αὐτὸν, εἰσερχόμενος τις ἀπαντᾷ πύλην ἐν εἴδει ἀψίδος καὶ ὑπὸ στέγην ἀειθαλῶν δένδρων διερχόμενος τὸ μῆκος τοῦ κήπου φθάνει εἰς στοᾶν τετράπλευρον κεκαλυμμένην ὑπὸ ἀνθέων καὶ πρασίνων φύλλων, ἐν ᾗ εὐρίσκειται δεξαιεὶ ἢ τις ὠρειδῆς πλήρης χρυσῶν ἰχθύων, τὴν ἐποῖαν περιστοιχίζουσι διάφορα καθίσματα πεπαλαιωμένα. Τὸν κήπον τοῦτον μητρικὸν κτῆμα τῆς Εὐλαλίας, διανύουσα ἄλλοτε γλυκυτάτας ὥρας μετὰ τοῦ Ἀγνιστάου, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του σπανιώτατα ἐπισκίπτετο ἢ Εὐλαλία, διότι πολλὰ ἐντὸς αὐτοῦ ἀντικείμενα τὴν συνεκίνου καθ' ὑπερβολήν.

Κηπουρὸς γέρον καταγόμενος ἐκ τῆς νήσου Χίου, εἶχε μέγαλα δικαιώματα ἐπὶ τοῦ οἴκου τῆς Μαριάνθης καθόσον ἠρίθμει τριάκοντα καὶ ἑξ ἑτῶν διαρκῆ ὑπηρεσίαν εἰς τὸν ἐν Μυλοποτάμῳ κήπον τῆς. Ἐνθ' λοιπὸν ὁ γέρον οὗτος διὰ τῆς ἀξίνης ἐχάραττεν αὐλακὰ ἐσ' ἧς νὰ διαχυθῆ τὸ ὕδωρ, ἢ Εὐλαλία εἰσῆλθε μετὰ τῆς συνοδείας τῆς ἐντὸς τοῦ κήπου, προχωρήσασα μέχρι τοῦ γέροντος, ὅστις καταγινόμενος εἰς τὸ ἔργον του καὶ καθυπερβολὴν κωφίζων δὲν ἠσθάνθη αὐτοῦ ἰσταμένους ὀπισθὲν του.

— Δὲν σὲ βλέπω Μπάρμπα Μικὲ νὰ μὰς ὑποδεχθῆς μετὰ τὴν αὐτὴν φιλοφροσύνην ὅπως καὶ ἄλλοτε, εἶπεν ὁ λοχίας μετὰ βροντώδη φωνήν. Ὁ γέρον, ἐκπληχθεὶς ἀπὸ τὴν φωνὴν ταύτην ἔστρεψεν ἐν τάχει ἀλλ' ὀλισθήσας ἐξηπλώθη ἐντὸς τῆς αὐλα-

κας ὁ δ' Ἀγησίλαος μετὰ μεγίστης ταχύτητος σπεύσας ἐσήκωσε τὸν κηπουρὸν, ὅστις παραφερθεὶς πρὸς στιγμήν ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ νεανίου ἐπειρᾶτο νὰ λαλήσῃ, ἀλλὰ διεκόπητο ἐκ τῆς ἐπελθεύσης αὐτῷ συγκινήσεως.

Πότε ἤλθες παιδί μου; . . . Δόξα σοι ὁ θεός, ὑπέλαβε μετ' ἐκπλήξεως ὁ γέρον θὰ ἠσυχάσωμεν ἀπὸ τὰ κλάμματα καὶ ἀπὸ τοὺς στεναγμοὺς τῆς Εὐλαλίας μας! Μοῦ ἔκαψε παιδί μου τὰ σικώτια μου· ἔκοψε τὴ μισή μου ζωή.

Ὅταν καμμία φορὰ ἤρχετο ἐδῶ ἤρχιζε τὸ τραγοῦδι, ἀπὸ τὸ τραγοῦδι τὰ κλάματα, ὕστερα τ' ἀναστενάγματα, καὶ μᾶς ἐζούρλινε ὄλους . . . Δόξα σοι ὁ θεός . . . τώρα θὰ ἠσυχάσωμεν καὶ στρέψας τὸ βλέμμα πρὸς τὴν Εὐλαλίαν τῆς λέγει Σιωπᾶς αἱ διαβολάκι . . . σικώτι μᾶς ἐτῆγάνισες εἰς τὰ χεῖλη μὲ ταῖς πίκραις σου . . .

— Καὶ μῶλα ταῦτα ἐπανερχόμεθα πάλιν εἰς τὰ πρῶτα θάσανα ἀπῆντησεν ἡ νεᾶνις, μὲ τόνον συγκινητικόν.

— Δὲν σε καταλαμβάνω, ἀνοιξᾶς τοὺς μικροὺς ὀφθαλμοὺς του ἀπῆντησεν ὁ γέρον.

— Ἀναχωρεῖ Μπάρμπα Μικέ . . .

— Δὲν ἔμπορεῖ; ἐγὼ τὸν βλέπω θοροῖν.

— Ἀναχωρεῖ! ἀναχωρεῖ, ὑπέλαβεν ἡ νεᾶνις μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεώς της.

— Ἀναχωρεῖ; . . . Τὸ ἤκουσα δὰ μὴ φωνάζεις τόσον.

Καλὰ πότε ἤλθες;

— Ἐχει τρεῖς ἡμέρας, ἐδῶ!

— Εἴκοσι τρεῖς ἡμέρας; παράξενον καὶ πῶς δὲν τὸ ἔμαθες;

— Τρεῖς! τρεῖς! . . .

— Αἶ! Αἶ! μὲ ἐξεκούφανες; καὶ τόσον γλήγορα φεύγει.

— Ἀναχωρεῖ ἐσπευσμένως διότι θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πόλεμον.

— Ποῦ; εἰς τὸν πόλεμον; Ἄ! τώρα εἶναι ποῦ θὰ χάσης τὰ μυαλά σου . . . Τὴν συνδιάλεξιν ταύτην διεκόψε βροντώδης φωνὴ ναύτου τινὸς κράζοντος, μπάρκα γιὰ τὴν Ἀθήνα! μπάρκα γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Τὸ πλοῖον ἐφάνη ἐλκύνον τὴν ἄγκυραν, ἡ ὄρα ἐφθασε τοῦ φρικτοῦ χωρισμοῦ!

Αἱ γλῶσσαι ἀμφοτέρων ἐδεσμεύθησαν ! Οἱ παλμοῖτόων καρδιῶν των ἐκρότου με τὴν μεγαλητέραν δύναμιν.

— Εὐλαλία μου ἀναχωρῶ ! λαβὼν τὴν χειρά της ἐπρόφερον ὁ Ἀγησίλαος με φωνὴν διακεκομμένην. Ἀναχωρῶ ! ἐπανέλαβε με πόνον ἐνδόμυχον καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἐξελειφθεὶς ἐκ τῆς συγκινήσεως, ἐβυθίσθη εἰς θρήνον ἀπαρηγόρητον.

Ἡ εὐλαλία ἀναίσθητος ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς της.

Ὁ Ἀγησίλαος ἐπιβίβασθεὶς ἐντὸς τοῦ πλοίου, ἔστη εἰς μίαν τῶν πλευρῶν αὐτοῦ. Ἀκίνητος ὡς ἄγαλμα εἶχε τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας καὶ τὸ ὄμμα προσηλωμένον πρὸς τὴν Εὐλαλίαν ἥτις λειποθυμήσασα, ἔκειτο ἐπὶ τῆς προκυμαίας σχεδὸν ἄπνους, ἡ δὲ μήτηρ ἀγωνιώσα προσεπάθει νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ. Ἐνῶ τὸ πλοῖον ἤρχιζε ν' ἀποπλήρ, τὰ βλέμματα τοῦ Ἀγησίλαου ἠκολούθησαν πᾶν κίνημα τῆς Εὐλαλίας, μέχρις οὗ ἐγείναν τὰ ἐνώπιον αὐτοῦ ἄφανῃ.

Ἡ Εὐλαλία μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀναλαβοῦσα εἶδε τὸ πλοῖον κυλούμενον μακρὰν ἐντὸς τῶν κυμάτων, ἃ διέσχιζεν ἀγερώχως ὅτε μὲν ἐπιφαινόμενον, ὅτε δὲ ἀποκρυπτόμενον. Οὔτε μία φωνὴ δὲν ἤκούετο εἰς τὴν παραλίαν ! Αὕτη δὲ ἴστατο ἀκίνητος, τὰς χεῖρας ἔχουσα τεταμένας, τὸ δὲ βλέμμα ἀτενὲς καὶ ἀνήσυχον πρὸς τὴν θάλασσαν.

— Ἄρά γε ὄνειρον ἔβλεπα ; ἐπρόφερε με θρηνώδη φωνὴν ἡ Εὐλαλία. Ἦτο ἐδῶ προολίγου, Ναι, ἐδῶ ἔμπροσθέν μου . . . τὸ βλέμμα μου ἀπήντησε τὸ ἰδικόν του . . . ἡ καρδία μου κτυπᾷ βιαίως εἰς ταύτην τὴν ἐνθύμησιν ! . . . ὦ ! πότε μέλλω νὰ τὸν ἴδω πάλιν ; . . . αἰσθάνομαι ἀρχίζουσιν τὴν νέκρωσιν μου.

Ἐπὶ τῆς προκυμαίας διέμειναν μέχρις οὗ τὸ πλοῖον εἰσέδυσεν ἐντὸς τῶν ἀπωτάτων θαλασσῶν, ὅτε ἀποσυρθεῖσαι ἐπέστρεψαν με καρδίαν συντετριμμένην καὶ με γόνατα κατακεκομμένα εἰς τὴν πόλιν, ὅπου τὰ πάντα ἐφαίνοντο μαῦρα καὶ σκοτεινὰ εἰς τοὺς ὀφθλμοὺς τῆς Εὐλαλίας.

Μετὰ τὴν λυπηρὰν ἀναχώρησιν τοῦ Ἀγησίλαου, ἡ Εὐλαλία ἠσθένησεν ἐπὶ ἱκανὰς ἡμέρας, ἀλλ' ἐπιστολὴ φθάσασα ἐκ μέρους αὐτοῦ τῆς ἔδωκεν ἀναψυχάν. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐμπεριείχε τάδε :

»Εὐλαλία μου! τὸ ταξὺδεῖόν μου ἂν καὶ εὐάρεστον, δι' ἐμὲ ὅμως ἦτο θλιβερά! Ἡ τελευταία στιγμή τοῦ χωρισμοῦ μας μένει ζωηρῶς ἐντετυπωμένη εἰς τὴν φαντασίαν μου. Ἀπερίγραπτος ἦτο τῷ ὄντι ἡ τελευταία ἐκείνη συγκίνησις. . . .

Ἐξήλθομεν ἤδη τοῦ λιμένος, νέα ἀντικείμενα κατετάρασσον τὴν φαντασίαν μου. . . εἶδον τὸ ὄρος τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ! ἐνθυμῆσαι ὅτε ἐκτελεῖτο ἐκείνη ἡ περίφημος λιτανεία; . . . ἐνθυμῆσαι τὰς γλυκείας ἐκείνας ὥρας, ἃς διήλθαμεν ἀκολουθῶντες τὸ πλῆθος μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους;

Σὰς διαβιβαζώ ποιημάτων τι, ὅπερ συνέταξα ἐντὸς τοῦ πλοίου, ὅταν εἶχα εἰσέτι ἐνώπιόν μου τὴν γλυκεῖάν μου πατρίδα, ἡ θεὰ τῆς ὁποίας μοὶ ἐνέπνευσεν θλας τὰς ἐν αὐτῷ ἀναμνήσεις.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀναχωροῦμεν ἐκστρατεύοντες κατὰ τῶν ἀνταρτῶν, ἔσο γενναία καὶ εὐχου ὑπὲρ τοῦ ἔραστοῦ σου ὅστις ἀπέρχεται εἰς τὸ στάδιον τῆς δίκης.

Τρέχει τοῦ Μυλοποτάμου τὸ νερὸν κρυσταλλωμένον.
δρόσον χύνει πανταχόθεν, καὶ στὸ δάσος τρυπωμένον
γλυκοφάλλει τὸ πουλί.

Παντοῦ δένδρα πυκνωμένα, παντοῦ φύλλα πρασινοῦσαν
Ὅλα μ' ἄνθη φορτωμένα θάλλουν καὶ μοσχομυρίζουν
Ὡς τῆς φύσεως στολή.

Εἰς ἐκείνους τοὺς καιροὺς μας ἀπ' τὰ χέρια βασταμένα,
ἐνθυμῆσαι πῶς ἀθῶα καὶ τὰ δῶα ἀδελφωμένα
πῶς ἐτρέχαμεν ἐκεῖ;

Καὶ ἀπὸ τὸ ἓνα δένδρον ἐσυλλέγαμεν ὀπώρας
καὶ ἀπὸ αὐτὸ εἰς ἄλλο ἀπερνούσαμε τὰς ὥρας
μένοντες ἐκστατικοί;

Ἐπὶ τῆς μονῆς τοῦ ὄρθρου ἀναγγέλλεται ἡ ὥρα
Καὶ δονεῖται τῶν κωδῶνων ἡ φωνὴ συγκεκομένη.

Σ' τὸ Καστρὶ πανηγυριῶται τρέχουν συμπεπυκνωμένοι
Ἐφιπποὶ, κρατοῦντες πάντες τὰ πρὸς τοὺς ἀγίους δῶρα
Καὶ ἡμεῖς μαζὺ μ' ἐκείνους δὲν ἐτρέχαμεν πεζοί;

Ἄναβάνει μέγα πλῆθος εἰς τοῦ Ἡλιοῦ τὸ ὄρος,
Δὲν μετρεῖται καὶ φωνάζει εἰς τὰ δάκρυα πνιγμένον
« Κύριε νῆ ἐλεήσης τὸν λαόν σου στερημένον,
Ἀπὸ ὕδωρ νῆ βλάστηση ὁ σπασεῖς ξηρὸς μας σπύρος. »
Ἐνθυμῶσαι καὶ μ' ἐκείνους δὲν ἐτρέχαμεν μαζί ;
Μ' ἄλλας ἔκλαιες τὸ πτώμα τῆς ἀγαπητῆς σου θείας,
Ὅτε δύο ε' τὸν λιμένα ἔμβαινον μεγάλα πλοῖα
Καὶ ἡ θάλασσα καθρέπτει γάλα ὄλη ἐμειδία
Φουσκωμένα τὰ παντὰ των ὑπὸ αὔρας θαλασσίας
μεγαλοπερεπῶς προῦχώρουν.

Ἄγγλική εἰς τοὺς ἰστούς των ἐκυμῆτιζε σημαία,
Καὶ ἐκόσμει τὸν λιμένα ἡ μαγευτικὴ των θεῶν
Ὅτε πλῆθος ε' τὸν λιμένα ἑκατέβη ἐνθυμήσου,
Καὶ ἐγὼ εἰς μίαν λέμβον ἔτρεξα ἐκεῖ μαζί σου,
Ἄλλὰ ὅταν ἀνεχώρουν.

Ταῦτα πάντα ἐνθυμοῦμαι καὶ χαρὰ μὲ κυριεύει,
Ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη τὴν καρδίαν μου δεσμεύει
Πλὴν ἀναπολῶν πολλάκις τὴν ἀσθένειαν ἐκείνην
Ὅτε κάτωχρον σὲ ἔβρα μαραμμένην εἰς τὴν κλίνην
καθῶς τότε, συγκινούμαι.

Πόσας νύκτας δακρυμέναις τοτ' ἀπέρασα σημά σου
Ἄλλὰ ὅταν ἐνθυμοῦμαι τὰ δεινὰ τὰ θάσανά σου
εἰς σὲ ὄλωσ προσηλοῦμαι

Ἡ Εὐλαλία ἀπλήστως ἀνεγίνωσκε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην
παντοῦ καὶ πάντοτε τὴν ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς καὶ ἅμα τῆς ἐδίδοτο
εὐχαίρια, ἐπανελάμβανε ταύτην. Ἡ φωνὴ τοῦ ἐραστοῦ τῆς ἐνό-
μιζεν ὅτι διεχέετο εἰς τὴν ἀκοήν τῆς, καὶ χιλιῶν ἡσπάζετο
αὐτὴν. Τὸ ἐμπεριεχόμενον συνεχίνει αὐτὴν καθ' ὑπερβολὴν διότι
ἀνέφερον ἐποχὰς εὐαρέστους, ὡς παῖδες ὄντες διήλθον ὡς ἄγ-
γελοι.

Ἐκτοτε παρήλθον τεσσαράκοντα ἡμέραι ! αἰῶνες τεσσα-
ράκοντα ἐφάνησαν εἰς τὴν Εὐλαλίαν, καὶ ὅμως οὔτε εἶδον,

μήτε ἐπιστολὴν ἠδύνατο νὰ λάβῃ ἐκ μέρους τοῦ Ἀγνησίλου.

Ἡ κοινὴ φήμη διεσπλίκζε λυπηροτάτας εἰδήσεις, αἰτινες πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως διεδίδοντο ὑπὸ τοῦ κοινοῦ. Ἄλλ' ἐκεῖνο ὅπερ διεδίδετο μετὰ πλειοτέρας πεποιθήσεως, ἦτο ὅτι ὁ Ἀγνησίλος ἔπεσεν εἰς τινα κατὰ τῶν ἀνταρτῶν ἔφοδον.

Ἡ Μαριάνθη λαβοῦσα γὰρ τιν ἡς λυπηρὰς ταύτης εἰδήσεως, ἀπαρηγόρητος θλίψει κατέλαβε τὴν καρδίαν της. Διὰ παντῶν ὁμῶς μέσῳ προσεπάθει νὰ μὴ λάβῃ γινῶσιν ἢ ἀτυχῆς θυγάτηρ της τῆς τραγικῆς ταύτης ἀγγελίας.

Τρεῖς μῆνες παρῆλθον ἔκτοτε καὶ ἡ Εὐλαλία εὐρίσκετο ἤδη ἀπελπισμένη ἐκ τῆς ἀνεξηγήτου σιωπῆς τοῦ μνηστῆρος της ὑποψίαί πολλαὶ ἐβρασνίζον τὸ λογικόν της διότι τὴν σιωπὴν ταύτην ἐθεώρει ὡς κάκιστον οἰωνόν.

Τέλος λαβοῦσα ἀπόφασιν τολμηρὰν διελογίζετο τίνι τρόπῳ νὰ διακοινώσῃ ταύτην πρὸς τὴν μητέρα της.

Ἐσπέραν τινὰ καθήμεναι μόναι ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ἦσαν ἀμφότεραι βεβυλισμέναι εἰς λυπηροὺς διαλογισμοὺς.

Ἡ Εὐλαλία ἀπεφάσισε κατὰ τὴν ὥραν ταύτην νὰ διακοινώσῃ τὴν τρομερὰν ἀπόφασίν της. — Μητέρα, τῆς λέγει, τρεῖς μῆνες, ὡς γνωρίζεις, παρῆλθον ἀπὸ τὴν ἐπιχών τῆς παραλαβῆς τῆς τελευταίας ἐπιστολῆς τοῦ Ἀγνησίλου, ἔκτοτε ὄχι μόνον δὲν ἠδυνήθημεν νὰ λαβῶμεν ἄλλην ἐπιστολὴν, ἀλλ' οὔτε εἰδῆσιν δὲν ἐστάθη δυνατόν νὰ λάβωμεν περὶ αὐτοῦ διὰ ταῦτα προαισθάνομαι κακοὺς οἰωνοὺς! ὡς ἐκ τούτου ὦ μητέρα, σὲ παρακαλῶ νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε τὴν ἀδειαν, νὰ ὑπάγω πρὸς ἐντάμωσιν αὐτοῦ.

— Πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ Ἀγνησίλου; . . . ὑπέλαβεν ἡ μητέρα μετὰ θυμασμοῦ ποῦ σὲ ὤθησεν ὁ ἀπονενομημένος ἔρωσ σου! ἔρρηψε, ὡς βλέπω, Εὐλαλία μου, τὸ προσωπεῖον τῆς αἰδοῦς. . . ἐτόλμησες νὰ συλλογισθῆς τοιαύτην ἀποτρόπαιον ἀπόφασιν; . . . Δὲν ἐσυλλογίσθης τὰς αἰτιολογίας τῶν κακῶν στομάτων; ἢ τοῦλάχιστον δὲν ἐνεθυμήθης ὅτι ἀναχωροῦσα ἐμελλες νὰ ἀποχωρισθῆς ἀπὸ τὴν ταλίπυρον μητέρα σου ἥτις ἀνεῖ σου ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπιζήσῃ. Ἐάν λοιπὸν χάριν τοῦ ἐραστοῦ σου ἀδιαφορῆς, ἀν ἐπιφέρῃς τὸν θάνατον εἰς τὴν μητέρα σου παραδέχομαι τὸν θάνατόν μου ἀφεῖ σὺ ἢ ἰδίᾳ ἀναλαμ-

Ἐάνης τὸ ἔργον τοῦ δημίου! . . .

Αἱ αὐτῆραι αὐταὶ παρατηρήσεις ἐξέπληξαν τὴν νεανίδα, ἐρύθημα διεχύθη ἐπὶ τῶν ὤγρων περιῶν της, καὶ σταγόνες δακρύων ἤρχισαν νὰ ἐκρέωσιν ἐκ τῶν γλυκυτάτων ὀφθαλμῶν της! . . . Ἐγὼ δῆμιος! . . . τῆς Μητρός μου! . . . ἐπρόφερε μὲ φωνὴν συγκομιμένην, μακρὰν ἀπὸ ἐμὲ τοιαύτη βλασφημία! Καὶ λαβοῦσα τὰς χεῖρας τῆς μητρός της, ἤσπάζετο αὐτὰς περιπαθέστατα.

Ἐκτοτε ἐφαίνετο βεβουλισμένη εἰς βαθεῖς σκέψεις, ἡ τάλαινα μήτηρ ἀνεκαλυπτιν εἰς τοὺς συλλογισμοὺς τῆς θυγατρὸς της σχέδια φρικτά! Ἀρκοῦντως ἐνοοῦσα τὰς ἀποφάσεις της ἐδίδοε προσοχὴν εἰς πᾶν κίνημά της· προσβλεπεν οὖως διὰ τὴν ἀνέμενον συμφορὰν ἃς δὲν ἠδύνατο νὰ προλάβῃ.

Πρωτὴν τινὰ τῆς 20 Ἰουλίου τοῦ 1848 ἐγεγθαῖσα τῆς κλίνης ἡ Κ. Μαρτάνθη δὲν ἤυξεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τὴν θυγατέρα της Εὐλαλίαν καταρχὰς μὴ ἐνοοῦσα τὸ παρουσιασθῆ αὐτῇ ἀνέλπιστον δυστύχημα, δὲν ἐταράχθη τόσον, ἀλλ' ἀφοῦ ἤδη πολλὰ ὄρατα παρήλθον καὶ μ' ὅλας τὰς γινόμενας ἐρεῦνας ἐστάθη ἀδύνατον νὰ εὐρεθῇ, ἐνόησε τότε εἰς ποῖο δυστύχημα περιέπεσε. Πολλοὶ ἄνθρωποι διετάχθησαν νὰ τὴν ζητήσωσιν εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς νῆσου, οὐδεὶς οὖως ἀπήντησεν ἔχως αὐτῆς. Ὁ Γέρων κηπουρὸς ἔτρεχε καὶ οὗτος εἰς τὰ παράλια πρὸς ἀναζήτησίν της, καὶ πᾶσα σάνις κυλιομένη ἐντὸς τῶν κυμάτων ἐφαίνετο εἰς τοὺς ἐκταστικούς ὀφθαλμούς του ὅτι ἦτο τὸ πτώμα τῆς Εὐλαλίας. Περιελθὼν οὕτω τῆδε κακείσε, ἐπλησίασεν εἰς βραχὸν ἀποτομὴν ἐφ' ᾧ ἀναρρίχισις ἔσθη καὶ ἰδοὺ θέαμα ἐνώπιόν του καταπληκτικόν! . . . τὰ ἐνδύματα τῆς Εὐλαλίας. Φωνὴν ἀπελπισίης ἀφῆκεν ὁ δυστυχὴς γέρον, ἀναγνωρίζας τὸν ἱματισμὸν! Στιγμὰς τινὰς ἐστάθη ἀκίνητος καὶ κρῖος ἰδρῶς ἔλουε τὸ γηραιὸν πρόσωπόν του· ἡ καρδία του κατεσυντρίφη, αἱ φρένες του εὐρίσκαυτο ἤδη σισλιουμένα, πλησιάζας λοιπὸν ὡς παράφρον ἔλαβε τὰ ἐνδύματα καὶ διευθύνθη πρὸς τὸν οἶκον τῆς οἰκοδοσοῦσίνης του.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ὥραν ἡ οἰκία τῆς Μαρτάνθης ἦτο πλήρης συγγενῶν καὶ φίλων εἵτινες προσεπάθουν νὰ τὴν παρηγορήσωσι μὲ ἴδιον ἐκαστος παρηγορητικὸν λόγον. Ἀλλ' αὐτὴ σχεδὸν πα-

ράτρων ἐζήτηι νὰ τρέξη πρὸς ἀνιῦρεςιν τῆς Εὐλαλίας, ἀλλ' ἐμποδίζετο ἀπὸ τοὺς παρεστῶτας. Ἀφήσαί με . . . ἀφήσατέ με, ἐπεφώνει μετὰ θρήνων νὰ σπεύσω πρὸς τὸ τέκνον μου! Τὰ σπλάγχνα μου νομίζω ὅτι καίονται! Βάρος αἰσθάνομαι εἰς τὴν συνειδήσιν μου διὰ τὴν ἀσπλαγχνίαν μου! Νά! Μὲ φωνάζει. . . εἰς τὰ ὄτα μου ἤχει ἡ γλυκεῖα αὐτῆς φωνή. Ἴδου ὁ κρότος τῶν ἐλαφρῶν βημάτων της! Ἔρχεται. . . Καὶ ἰδοὺ ἀληθῶς εἰσῆρχετο ὁ Γέρων Κηπουρὸς κρατῶν ὑπὸ τὴν μασχάλην τὰ ἐνδύματα τῆς Εὐλαλίας. Ἡ Μαριάνθη ἔδραμε πρὸς αὐτὸν ἔρχεται ἡ Εὐλαλία Μπάρπα Μηκέ; ἐπρόφερε μὲ μεϊδιάμα παραφροσύνης. Ὁ Γέρων ἔμεινεν ἄφωνος. Δὲν ὀμιλεῖς; ὑπέλαβε μετ' ὀργῆς, καὶ δλέμμα στρέψασα πρὸς τὰ ἐνδύματα ἀνεγνώρισε τὸν ἱματισμὸν τῆς θυγατρὸς της. Φωνὴν ἀπελπισίας ἀφῆκεν, ἣν συνώδευσε στεναγμὸς φλογώδης καὶ εὐθὺς θάρως ἔπεσε ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Σπεύσαντες πάντες ἔδωκαν χεῖρα βοηθείας εἰς τὴν λειποθυμήσαν, ἥτις μετ' ὀλίγον εὐρίσκατο ἐπὶ τῆς κλίνης μὲ φρένας σαλευμένας. Ὁ ἰατρὸς Διονύσιος ἦτον ὁ μόνος πιστὸς σύντροφος τῆς πασχούσης, ἥτις ἐπὶ ἱκανὰς ἡμέρας εὐρίσκατο εἰς τὴν ἰδίαν κατάστασιν. Ἐπειτα ὁμοῦ ἀναλαβοῦσα ἐκλείσθη ἐν τῇ οἰκίᾳ της, καὶ προσευχομένη μὲ κατάνυξιν, παρεκάλει τὴν θεοτόκον ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τῆς ἀπολεσθείσης θυγατρὸς της.

Ἡ λυπηρὰ αὕτη εἰδησις ἐν τάχει διεδόθη εἰς ὅλην τὴν νῆσον, καὶ πάντες συνελποῦντο τὴν ἐνάρτεον Μαριάνθην διὰ τὸ ἀπροσδόκητον αὐτὸ δυστύχημά της.

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας, καθ' ἃς διεδόθη φήμη ὅτι ἐπνίγη ἡ Εὐλαλία, πολλοὶ ἄνθρωποι ὁμολόγουν, ὅτι εἶδον εἰς τινὴ παράλια τὸ φάντασμα τῆς αὐτοχειρασθείσης. Ἰδίως ἐθεβαίνον τὴν εἰδήσιν ἄλιεῖς τινες πρὸς οὓς ἐσπέραν τινὰ ἐπαρουσιάσθη, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἱερομόναχος τις ἐξελθὼν νύκτατινα τῆς μονῆς τῆς Καστριανῆς ἀπήντησε φάντασμα γυναικὸς περιτυλιγμένον εἰς λευκὴν συνδόνην ἥτις ἐσύρετο ἀμελῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ὁ μοναχὸς τρεῖς ἕκαμε τὸν σταυρὸν του καὶ εἰπὼν ἐξορκιστικὰς τινὰς ἀράς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν μονὴν του ἔντρομος. Οὗτος ἐλθὼν ἡμέραν τινὰ εἰς τὴν πόλιν ὁμολόγησε ὅτι εἶδεν πρὸς πάντας. Ὁ ἱερὸς κληρὸς ἐθεωρησε πρέπον

νά ἐκτελέσῃ παράκλησίν τινα ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτοχειρ-
ασθείσης ἵνα οὕτως ἐξαλειφθῇ ἐκ τῆς νήσου τὸ ἐνοχλοῦν
τοὺς κατοίκους φάντασμα. Μολαταῦτα διὰ πολὺν καιρὸν, ὅσοι
ἀπήχοντο ἐν καιρῷ νυκτὸς πρὸς τὰ παράλια τῆς νήσου χάριν
ἐργασίας ὠμολόγουν, ὅτι ἀπῆντων τὸ τρομερὸν φάντασμα.

Τὸ μοναστήριον τῆς Καστριανῆς.

Τοῦ μοναστηρίου τούτου κειμένου εἰς τὴν ἀνατολικὴν πλευ-
ρὰν τῆς Κέας καὶ ἀπέχοντος δύο σχεδὸν ὥρας τῆς πόλεως ἐ-
χρωμάτιζεν ἔτι δι' ὠχρὰς βαφῆς τοὺς ἀρχαίους θόλους αὐτοῦ
τελευταία τις τοῦ ἡλίου ἀκτίς.

Σεβάσμιος δὲ τις ἐρημίτης κρατῶν διὰ τῆς δεξιᾶς τοῦ χει-
ρὸς τὴν μακρὰν γενειάδα του, διεμέτρει θήματι βραδεὶ τὰ μα-
κρὰ πρόθυρα. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους προσηλωμέ-
νοι, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀνυψοῦντο ἐπ' ἄλλου τινὸς πίπτου-
τος ἀντικειμένου καὶ πάλιν ἔπειτα ἀνελάμβανον τὴν προτέραν
θέσιν των, τὰ κινήματα καὶ οἱ τρόποι τοῦ μοναχοῦ τούτου
ἐμαρτύρουν ἄνθρωπον εἰς βαθεῖς βυθισμένον διαλογισμούς.
Ναί, ἀλλὰ μέριμνα τοῦ κόσμου τούτου δὲν κατεῖχον τὸ πνεῦ-
μα τοῦ μοναχοῦ Βικεντίου. Πίσως τὰς εἶχεν ἀρναθῆ καὶ τὰς
εἶχε καταφρονήσει, διότι μόνον ἡ μικκαρίζ ἐκείνη μοναζίζ
εἰς τὸν κόσμον εὐτυχεῖ. Ἐδῶ πτεῖι ἡ γλυκεῖα ἐκείνη αὔρα ἐ-
νῶ ὁ ἄνθρωπος ἄλλοθι ἐπιδιώκει εἰς μάτην αὐτήν.

Ὁ Κώδων τοῦ μοναστηρίου ἐσήμαινε τὴν ἐσπερινὴν πρε-
σευχὴν καὶ ὁ Βικέντιος ἔστρεψε τὸ βῆμα πρὸς τὴν θύραν· ὁ-
τε μορφή ἀγνώστου τινὸς ὄν διὰ τὸ ἀμυδρὸν τοῦ φωτὸς δὲν
ἠδυνήθη νὰ διακρίνη ἐπικρουσιάζθη ἐνώπιόν του. Ἐξέπλάγη μὲν
ὁ μοναχὸς κατ' ἀρχῆς ἰδὼν ἀγνωστὸν ἄνθρωπον πρὸ αὐτοῦ,
ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ καὶ ἐν μέρει τοιοῦτω, ἐνθα οὐδεὶς πλέον εἰσ-
χωρεῖ, ἀλλ' ὅμως ἅμα ἀτενίσας εἰς τὸν ξένον συνῆλθε καὶ οὕ-
τως ἐλάλησε πρὸς αὐτόν.

— Εἶη εὐλογητὸς ὁ οὐρανὸς τοῦ Θεοῦ! καὶ σὺ τέκνον, χαῖρε!
Ὅποια ἀνάγκη, ἢ ὅποια τις τύχη σὲ φέρει εἰς τὴν ἐρημητήριον
τοῦτο;

Ἄλλ' ὁ ξένος οὐδὲν ἀπήντησεν, ἐστρέφει δὲ περίξ αὐτοῦ ἀ-
θέβαιον βλέμμα.

— Τί ζῆτεῖς; ἐπανέλαβεν ὁ Βικέντιος.

— Εἰρήνην.

— Ζήτησον αὐτὴν παρὰ Θεοῦ. εὐλογητὸς εἴη ἢ ἴσως κατ'
ἐμπνευσίην τοῦ ἡλθεῖς ζήτησεν αὐτὴν εἰς τοῦτο τὸ μέρος, καὶ κα-
λῶς ἐπραξας, διότι ἐγὼ καὶ οἱ ἀδελφοί, ἔσονται ἐξήρηται ἀπὸ
τῆς δυνάμεως ἡμῶν ἀσμένως σοὶ τὴν προσφέρομεν. Ἀλλὰ πρέ-
πον εἶναι νὰ σὲ ἱρωτήσωμεν τίς αἰτία σὲ φέρει ἐταῦθα.

— Εἰς μάτην πάτερ· δὲν ἔχω ἐγὼ νὰ εἶς ζητήσω εἰμὴ μίαν
χάριν νὰ μὲ δεχθῆτε μόνον ταύτην τὴν νίκτα καὶ νὰ μοὶ
δώσητε ὀλίγον ἄρτον.

— Μὴ γένοιτο νὰ ἀρνηθῶ ἐγὼ τὸ τοιοῦτον ἐγὼ ἔχεις ἀνάγκη
αὐτοῦ· ἐνῶ μοὶ φαίνεται δυστυχής.

— Καὶ πολὺ.

— Μεγαλειότερον δικαίωμα λοιπὸν ἔχεις εἰς τὴν συμπα-
θειαν ἡμῶν· καὶ τί ἰερώτερον δι' ἡμᾶς καθήκον παρὰ τὸ νὰ
συνδράμωμεν τοῦ δυστυχῆ ὄντος καὶ τοῦ χρεῖαν ἔχοντος
καὶ νὰ ἀνακουφίζωμεν τοὺς πεφορτισμένους; Ἐν τῇ κοινῇ
ὑπάρχουσι δύο τάξεις δυστυχῶν ἀνθρώπων, οἱ μὲν ἕνεκεν
ἰδίας πονηρίας, οἱ δὲ ἕνεκεν ἀμετατρέπτου τῆς τύχης ἀντι-
δικαίως.

Ἐν εἰς ταύτην ὡς μοὶ φαίνεται ἀνήκης φορτικῆ παρὰ σοῦ
ἀς μὴ θεωρηθῆ ἡ βοήθεια ἡμῶν. Ἐλθέ καὶ ἀν αἱ προσπάθειαι
ἡμῶν καὶ αἱ προσευχαὶ δὲν σὲ κάμωσι νὰ λησμονήσῃς τὰ δυ-
στυχίας σου, ἢ αἱ σὲ διδάξωσι τοῦλάχιστον νὰ τὰς ὑποφέρῃς
μετὰ καρτερίας.

Μετὰ τὴν συνδείλεξιν ταύτην καὶ οἱ δύο κατεβύθησαν εἰς
τὸ πεγυρὸν κελλίον τοῦ μοναχοῦ Βικεντίου.

Ὁ Μοναχὸς Βικέντιος ἦτο ἡγούμενος τῆς μονῆς ταύτης. Ἦν
ἄνθρωπος ἀναστήματος μετρίου, κυρτὸς ὀλίγον καὶ εὐσαρκος.
Καὶ τοι δὲ ἄγων περίπου τὸ ἑβδομηκοστὸν τῆς ἡλικίας ἔτης
ἦτο δυνάμει εὐκίνητος καὶ προσηνής, ἡ φυσιογνωμία του ἀπέ-
πνευε γλυκύτητα καὶ πραότητα, τὴν ὁποῖαν καθίστα σε-
βασμιωτέραν ἢ ἐπὶ τοῦ στήθους του πίπτουσα μακρὰ καὶ λευ-
κὴ γυνεὰς. Οἱ ἀδελφοὶ ἐσέβοντο καὶ ἡγάπων αὐτὸν καὶ

τὴν ἐθεώρουν ὡς παράδειγμα πάσης χριστιανικῆς ἀρετῆς. Ἄλλὰ καὶ ὁ ἄγνωστος μόλις μετ' αὐτοῦ ἀντήλλαξε λέξεις τινὰς καὶ πάραυτα τὸ μέτωπόν του ἠθρίασε καὶ εὐθὺς ἐφάνη μᾶλλον ἐλευθερῶς ἀναπνεῶν ὡς ἀπαλλαγὴς θάρους θανατηφόρου ἐπὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ ἐπιχειμένου.

Μετὰ εὐντόνον δὲ συνδιάλεξιν ὁ ἀγαθὸς γέρον ἔφερεν αὐτὸν διὰ μακροῦ διαδρόμου εἰς τὸ ἐστιατόριον ἐνθ' ἦν προετοιμασμένον τὸ λιτὸν δεῖπνον τῶν μοναχῶν· εἰσῆλθον αὐτοὶ καὶ πάραυτα κώδων τις ἐκρούσθη, καὶ ἐλθόντες κατέλαβον τὰς οἰκείας θέσεις· καὶ πάντες οἱ λοιποὶ μοναχοί, ὁ δὲ Βικέντιος ἐπαρουσίασε τὸν ἄγνωστον εἰς αὐτοῦ· καὶ οἱ ἀδελφοὶ τὸν ἐδέχθησαν μετὰ πάσης προσηνείας καὶ τὸν κατεκάλεσαν νὰ συμμερισθῇ μετ' αὐτῶν τὰς ὀλίγας ὀπώρας καὶ τὰ ὀλίγα ὄσπρια ἐξ ὧν συνέκτετο τὸ λιτὸν δεῖπνον. Διαρκούντος δὲ τοῦ δείπνου ὁ Μοναχὸς Βικέντιος προσεκτικῶς ἐξήτησε τὸν ἄγνωστον καὶ ἀληθῶς ἀνεκάλυψεν ἐν αὐτῷ μυστηριώδες τι καὶ ὑψηλὸν αἴσθημα. Ἀρῶν δὲ οὕτω μετὰ προσοχῆς τὸν παρετήρησεν ἠσθάνθη μεγίστην πρὸς αὐτὸν συμπάθειαν, ἥτις ἀπεμάχρυνεν ἀπὸ τῆς ψυχῆς του πᾶσαν ὑπόψιν· ἀλλὰ προσποιηθεὶς ἀδιαφορίαν, περιέμεινε τὴν ἀποχώρησιν τῶν μοναχῶν.

Μόνων δὲ αὐτῶν μεινάντων θαθεῖα ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐπεκράτησε σιωπῇ, τὴν ὁποίαν διέλυτεν ὁ γέρον, ὅστις, τρυφερῶς σφίγγας τοῦ ἀγνώστου τὴν δεξιάν,

— Πάσχεις τῷ εἶπεν υἱέ μου, ἐναργῶς τὸ βλέπω· ἡ ψυχὴ σου θλιβεταὶ ὑπὸ ἰσχυροῦ αἰσθήματος ὀδύνης· ἡ καρδία σου εἶναι πεπληγωμένη πληγὴν θαθεῖαν, ἢ, οὐδὲ συ θέλεις, οὐδὲ ἐγὼ δύναμαι νὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ φανερώσης, διότι ἴσως δὲν θὰ λάβης παρ' ἐμοῦ βάλταμον ἱκανὸν νὰ τὴν θεραπεύσης.

— Συγχώρησόν με, ὦ πάτερ, ἂν κακῶς πρὸς τὰς περὶ ἐμοῦ φροντίδας σου ἀνταποκρίνωμαι καὶ ἐθέσιος ἔσο διτι εἰς μόνος φόβος με ἀναγκάζει νὰ κρύψω ἀπὸ σοῦ τὴν ζωὴν μου καὶ τὰς μακρὰς τῆς τύχης μου περιπετειάς.

— Καὶ τίνα τάχα ἐννοεῖς φόβον;

— Τὸν φόβον μήπως ἄγευστο· σὺ τῶν δυστυχημάτων τοῦ κόσμου τούτου, δὲν δυνήθῃς νὰ ὑπομείνης τὴν διήγησιν.

Ἐγὼ ; . . . ἀπατάσαι, τὸν ἐγνώρισα καὶ ἐγὼ τὸν κόσμον

καὶ διότι λυπηρὸν τὸν ἐγνώρισα, διὰ τοῦτο τὸν ἔφυγον. Ὡς φίλε, πιστεύεις ὅτι τὸ πλοῖον τοῦ βίου μου, ὅπερ ἐδῶ ὦ; ἐν λιμένι τινι ἀναπαύεται, πιστεύεις ὅτι δὲν παρεδόχη ὑπὸ τῶν κυμάτων ; . .

Καὶ ἐδῶ στεαγμῶς διέφυγε τοῦ στήθους τοῦ γέροντος, τοῦ ὁποῖου ὁ νοῦς ἐφάνη ἀνακαλῶν τὴν ἀνάμνησιν παρελθόντων συμβεβηκότων ἅτινα εἶχον πικράνει τὴν νεότητά του, καὶ ἀφ' οὗ ἡμῖς οἱ ὅλος αἰὼν ἐχώριζεν ἤδη αὐτόν.

‘Ὁ δὲ ἄγνωστος ἀνέγνω εἰς τὸ μέτωπον τοῦ μοναχοῦ πόσον ἡ ψυχὴ του ἐπύσχε καὶ πλησιάσας πρὸς αὐτόν,

— Βλέπεις τῷ εἶπε, τῆς τύχης μου τὴν καταδρομὴν μόλις ἤλθον καὶ ἐξήγειρα εἰς τὴν μνήμην σου λυπηρὰς ἐνθυμήσεις. Ἐὰν ἐπὶ πολὺ παραμείνω πλησίον σου ἔω; σὲ κάμω κοινωνὸν τοῦ φλέγοντος ἐμὲ πυρετοῦ.

— Ποίου ;

— Τοῦ Πυρετοῦ.

— Πυρετὸς δὲν καταλαμβάνει τὸ γηραῖον σῶμά μου ἀπὸ τῆς τῆς Βικέντιος. Ἀλλὰ βλέπω τέκνον μου ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναπαύσῃς τὰ κεκμηκότα μέλη σου.

Κατανεύσαντος δὲ ἐκείνου, τὸν ὠδήγησεν εἰς πλησίον τι δωμάτιον προετοιμασθὲν δι' αὐτόν· ὁ ἄγνωστος ὑπεχάρισσεν πάλιν τὸν μοναχόν, οὗτος δὲ — ὁ Θεὸς μετὰ σοῦ, τῷ εἶπε καὶ ἀνεχώρησε.

Ἀνέτειλε μόλις ἡ αὐγὴ καὶ ἤδη ὁ γέρον ἐρημίτης ἐπορεύθη εἰς τὸ κελλίον τοῦ ξένου· Ἰδὼν δὲ ἡμίκλειστον τὴν θύραν, ὠθεῖ αὐτήν, εἰσέρχεται, ἀλλ' οὐδένα εὕρισκει· θαυμάσας καταβάνει εἰς τὴν αὐλὴν, ἀλλ' οὐδ' ἐνταῦθα βλέπει τὸν ξένον, ἐξέρχεται τῶν προφυλακίων τῆς μονῆς καὶ ἐκεῖ βλέπει αὐτὸν εἰς μικρὴν ἀπόστασιν καταβαίνοντα πρὸς τὴν παραλίαν. — Ὁ Θεὸς μετὰ σοῦ τοῦ εἶπεν καὶ ἀπεχώρησε.

Ἡ ἀναχώρησις τοῦ ἀγνώστου

Κατὰ τὴν ἐσπέρην τῆς 26 Ἰουλίου τοῦ ἰδίου ἔτους δηλαδὴ τοῦ 1848 τὸ καῦμα ἦτο πνιγερὸν, εἰς τὸν λιμένα τῆς Κέας, δι-

ὅτι ὑπὲρ ἅπαντας τοὺς βαθμοὺς τοῦ θερμομέτρου. Ὁ ἥλιος περικυκλωμένος ἀπὸ στεφάνου ἀτμῶν ἐρυθροῦς ὡς σίδηρος πεπυρακτωμένος, εἶχεν ἤδη βυθισθῆ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀλλ' ἡ νύξ αὐτῆ δὲν ἔφερε τὴν ἐλαχίστην ἀνακούφισιν εἰς τοὺς ὀλιγαριθμοὺς κατοίκους τῆς Κορκησίας (ὀνομασίῃ τοῦ λιμένος). Αὐρα τις ἐλαφρὰ καὶ ἀδιάκριτος πλανηθεῖσα ἔνθεν καὶ ἔνθεν πρὸς τὸ ἑσπέρας ἔπαυσεν ἐντελῶς ὡς τὸ πνεῦμα ἀνθρώπου θνήσκοντος, καὶ ἔμεινεν ἡ φύσις ἀσθμαίνουσα, ἐξηντλημένη, ἀκίνητος. Οὔτε πανίον, οὔτε φανὸς ἐφαίνετό που, οὔτε ἄσμα ἤκουστο ναύτου. Ἐνῶ λοιπὸν ἡ φύσις ἄπασα ἐλοιμᾶτο, εἰς μόνος ἠγρύπνει διότι ὁ πόθος, ὃν εἶχεν, ἠρνεῖτο εἰς τὸ κεκμηκὸς αὐτοῦ σῶμα τὸν ὕπνον καὶ τὴν ἀνάκαυσιν. Ὁρθὸς καὶ ἀκίνητος ἐπίτινος βράχου ἐκράτει ἐπιμόνως τὸ βλέμμα πρὸς τὸν ἔσθθεν ἄρμον τοῦ λιμένος, τὸν κοινῶς καλούμενον Βουρκάριον, ἀλλ' αἶφνης τοῦ δεκαοκταετοῦς τούτου ἀγνώστου τὸ πρόσωπον ἐφαίνετο καὶ μετὰ εὐχαριστήσεως ἐπλανήθη εἰς τὰ συνεσταλμένα χεῖλη τοῦ διότι εἶδεν εἰς μακρὰν ἀπόστασιν πανίον πλοίου ὅπερ ἀμυδρῶς πως ἐφαίνετο λευκαίνον ἀπὸ τὸ πένθιμον φῶς τῆς σελήνης. Εὐθὺς δὲ εἰς τριάκοντα θεμάτων ἀπόστασιν ἐφανή λεμβὸς ὑπὸ δύο ῥωμαλέων κωπηλατῶν ὠθουμέντ, ἧτις διευθύνετο πρὸς τὸν βράχον τῆς συνεννοήσεως. Ἡ λεμβὸς ἐπλησίωσεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ὁ ἀναμένων ἀγνώστος εἰσεπήδησεν ἐντὸς αὐτῆς. Ἀνθρωπὸς τις εὐτραφῆς καθήμενος ἐπὶ τῆς πρύμνης ἐφαίνετο ἐκ τῶν διαταγῶν, ἃς ἔδιδεν, ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ Διοικητὴς τοῦ πλοίου.

— Κύριε, εἶπε πρὸς τὸν εἰσπηδήσαντα ἀγνώστον, ἡ τιμὴ, ἣν μᾶς προτεφέρατε, εἶναι ἀναξία ἀπέναντι τῆς μεγάλῃς εὐθύνης, ἣν λαμβάνομεν δεχόμενοι ἀνθρώπων ἄνευ διαβατηρίου, διὰ τοῦτο πρέπει κατὶ νὰ προσθέσητε, ἢ ἄλλως νὰ ἐξέλθητε.

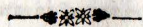
— Δέχεσθε, Κύριε πλοίαρχε, προτίθεσεν ὁ ἀγνώστος νεανίας, κοσμήματα χρυσᾶ γυναικίῃ;

— Μὰ τὴν πίστιν μου στοιχηματίζω ὅτι αὐτὸς ὁ Κύριος εἶναι ἓνας κλέπτης, εἶπεν εἰς τῶν κωπηλατῶν.

— Σιώπα, ὑπέλαβεν ὁ πλοίαρχος, τί μᾶς μέλλει ὁ ναυλὸς νὰ εὕγῃ. Λοιπὸν Κύριε, τί ἔχεις νὰ μᾶς δώσῃ;

— Ἐν πολὺτιμον δακτυλίδιον ἀπεκρίθη ὁ ἀγνώστος.

— Πάγει καλά, ἀπεκρίθη ὁ συμβιβαστικὸς πλοίαρχος, λοιπὸν τραβάτε παλικάργια· μετὰ τινας στιγμὰς πλησιάσιντες τὸ λοξοδρομοῦν πλοῖον ἐπεβιάσθησαν ἐν αὐτῷ, τὸ ὁποῖον διευθύνετο εἰς τὰς Ἀθήνας.

‘Ο πόλεμος.

Οἱ ἀντάρται συγκιτρωθέντες κατὰ τὸ 1848 ἔτος εἰς τὴν Ἰπάτην ἠπέλουν τὴν κυβέρνησιν, ἐνιαυθὸν στρατὸς ὀλιγαριθμότερος αὐτῶν, δὲν ἐτόλμα νὰ εἰσβάλῃ ἐπὶ τῆς ὀχυρᾶς ταύτης πόλεως· ἀλλὰ φθάσαντος τοῦ στρατηγοῦ Γαρδικιώτου διετάχθη τὸ πυροβολικὸν νὰ πυροπολήσῃ τὴν πόλιν. Αἱ σφαῖραι εὐστόχως διευθυνόμεναι κατεδάφισαν ἐν πρώτοις τὴν ὑπὸ τῶν διασημοτέρων ἀνταρτῶν κατεχομένην οἰκίαν. Ἐντὸς δύο ὥρῶν ἡ πόλις παρίστανε ἐλεεινὸν θέαμα. Οὕτω τὸ πῦρ τῶν πυροβόλων διασπείρον φόβον καὶ τρόμον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνταρτῶν τοὺς ἠνάγκασε νὰ ἀποχωρήσωσιν ἐκ τῆς Ἰπάτης, ἀτάκτως δὲ διασκορπισθέντες εἰς τὰ βουνὰ καὶ εἰς τὰ δάση, συνέταξαν ἐκ νέου τὰς Φάλαγγας τῶν.

Τὸ πεζικὸν καθόλην τὴν νύκτα ἐργαζόμενον ἀνήγειρε θαυμάσια ὀχυρώματα ἐπὶ τῆς πεδιάδος ἐντὸς τῶν ὁποίων διέμενε. Τὴν ἐπιούσιν μολὶς τῆς ἡμέρας διηγελώτης ἐφάνη καταβαῖνον ἐκ τοῦ ὄρου· τῆς Οἴτης πλήθος μέγα ἀνταρτῶν ὑπερ διευθύνετο πρὸς τὰ ὀχυρώματα τοῦ πεζικοῦ, Γιγαντιαῖοι τινὲς σημαιοφόροι προηγοῦντο αὐτοῦ καὶ αἱ σάλπιγγές των ἐτήμαιον τὴν ἐπίθεσιν. Κρότος τρομακτικὸς τηλεβόλου τῆς Κυβερνήσεως ἔδωκε τὸ πρῶτον σημεῖον τῆς μάχης· ἐν μεμονωμένον ὀχύρωμα κατεχόμενον ὑπ’ ἐνὸς μικροῦ οὐλαμοῦ καὶ δικηκούμενον παρὰ τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Β λόχου ἐδέχθη τὴν πρώτην προσβολὴν τῶν ἐνθουσιωδῶς ἀλλαλαζόντων ἀνταρτῶν. Οἱ πεμπτολοχίται ἀντίστησαντο ἡρωϊκότατα, ἀλλὰ περικυκλωθέντες τοῦ ὀχυρώματος ἀπὸ ἀναριθμητῶν ἀνταρτῶν ἐκλινίζετο ἤδη νὰ πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν. Τοῦτο περαινρήτης λογίας τις κατέχων ἰππικῆν τοῦ ὀχυρώματος τοῦτου μετὰ εἴκοσι ἀνδρείων στρατιωτῶν θέσιν τινα

δουράν, ἐτινάχθη διαμιάς καὶ στρέψας πρὸς τοὺς στρατιώτας
του εἶπε, Τὸ δουρώμα τῷ Λοχαγῷ μας διαφιλονεικεῖται·
ταύτην τὴν στιγμήν, ἡ ζωὴ του καὶ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν
διατρέχει κίνδυνον! Αἴτηρος εἰς ἡμᾶς ἀπὸ δειλίαν νὰ μέ-
νωμεν ἀπλοῖ θεαταὶ τῆς σφαγῆς αὐτῶν. Ἄς ὀρμήσωμεν νὰ
τοὺς διασπᾶσωμεν διὰ τῶν λογγῶν μας, καὶ εἰσπηδῶντες
θριαμβευτικῶς ἐντὸς τοῦ δουρώματος ἀναφνώμεν σωτήρες
τῶν ἀδελφῶν καὶ τοῦ Διοικητοῦ ἡμῶν. Δὲν εἶχε τελειώσει
τοὺς ἐνθαρρυντικούς τούτους λόγους ὁ γενναῖος αὐτοῦ λοχίας
καὶ οἱ στρατιώται ὀρμήσαντες μὲ προτεταμένην λόγχην προσέ-
βηλον ἀλλαλάζοντες τοὺς ἀνάρτας, καθ' ἣν στιγμήν οὗτοι
ἤρχισαν νὰ εἰσπηδῶσιν ἐντὸς τοῦ δουρώματος. Πρῶτος ὁ λο-
χίας διεπέρασε τὸ στήθος ἐνὸς γενναίου Ἀλβανοῦ ὀθωμα-
νοῦ διὰ τῆς λόγχης του. Οἱ στρατιώται κυριευθέντες ἐκ τῆς
ἀπίστου αὐτῶν μέθης τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν ἐμάχοντο ὧ; λέον-
τες. Τὰ ὄματα αὐτῶν ἦσαν πλήρη ὀργῆς καὶ λύσσης καὶ ἐκ τοῦ
θυμοῦ ἤκούετο τριγμὸς τῶν ἐδόντων. Διάφορα πτώματα τῶν
ἐχθρῶν ἐκείντο ἐξηπλωμένα τῆδε κακίῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.
Μαχόμενοι θριαμδῶς οἱ ὄντινοι οὗτοι ἥρωες διέδσαν τὸν φόβον
καὶ τρόμον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνταρτῶν, ἀλλ' ἄερνης ἐφάνη
καλπάζων ἐντὸς τοῦ κανοριοῦ γιγαντώδης τις μεγαλόσωμος ἑ-
φιππος ἀνάρτης, τὸν ὅποιον περιμέναν ἐδέχθη ὁ λοχίας.
Διὰ τῆς λόγχης τρυπᾷ τὸ στήθος τοῦ ὀρμητικοῦ ἵππου του
ὅστις ἔπεσε χρομετίζων βαρῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ὁ πε-
λώριος αὐτοῦ ἵππεὺς πηδήσας εὐρέθη ὀρθὸς ἀπέναντι τοῦ λο-
χίου, αὐτοῦ διὰ τῆς λόγχης ζητεῖ νὰ διαπεράσῃ τὸ δατάδες
στήθος τοῦ ἐχθροῦ του, ἀλλὰ μόλις ἤγγιζεν ἡ αἰχμὴ τὸν ἐχ-
θρὸν καὶ ἰδοὺ εὐθὺς συντριφθεῖσα ἡ λόγχη ἔπεσεν. Ἴδων τὴν
ἀποτυχίαν ταύτην πηδᾷ ὀπισθεν, καὶ στρέψας μετὰ μεγίστης
ταχύτητος τὸν κόπανον τοῦ ὄπλου καταφέρει μὲ ὄλην αὐτοῦ
τῆς δυνάμεως κτύπημα δυνατόν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ
βαρῶς ἔπεσεν ὁ ἀνάρτης ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὅτε ἄλλος τις ἐχ-
θρὸς παρατηρήσας τὴν μονομαχίαν ταύτην σκοπεύει τὸν λο-
χίαν καὶ εἰς τὸν τρομερὸν κρότον τοῦ τουφεκίου πέπτει ὁ γεν-
ναῖος νεανίας ἄπνους πλησίον τοῦ ἐχθροῦ του. Ἐκλεκτοὶ τι-
νες στρατιῶται δραμόντες ἀνέλαβον αὐτόν, καὶ τὸν μετέφερον

εἰς τὸ ὄχρωμα ἔπερ ἔσωσε διὰ τῆς ἀνδρείας του.

Μετ' ὀλίγον, ἰσχυρὸν ἀπόσπασμα ἵππικῶν καὶ λόχοι τινὲς τοῦ πεζικοῦ φθάσαντες κατέστρεψαν καθολοκληρίαν τοῦ ἀντάρτας τούτους.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς μάχης ταύτης ἐπληρώθηκε τὸ μικρὸν ὄχρωμα ὁ στρατηγὸς Γαροδικιώτης μετὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ του.

— Ποῦ εἶναι ὁ Λοχαγός; ἤρώτησε τὸν σκοπόν.

— Περιποιεῖται στρατηγὸς τὸν πληγωθέντα λοχίαν. Κατὰ εὐχὴν ὁ στρατηγὸς τοῦ ἵππου του εἰσήλθεν εἰς τὸ ὄχρωμα.

— Πῶς ὀνομάζεται. Κ. Λοχαγὸς ὁ γενναῖος υἱὸς λοχίας;

— Ἄγχιλλος Βελιαδῆς, στρατηγὸς.

— Τί εἶπεν ὁ ἱκτρός περὶ αὐτοῦ;

— Μὰς ἐβεβαίωσεν ὅτι εἶναι ἐκτὸς κινδύνου.

— Ἐὰν εἶναι εἰς κατάστασιν ἵνα ἐπιπέψῃ νὰ ἀποσταλῇ ἀμέσως εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῆς Λαμίας.

— Ὅα ἐξετάσωμεν περὶ τούτου τὸν ἱκτρὸν ὑπέλαβεν ὁ Λοχαγός.

— Εἰ δ' ἄλλως νὰ μεταφερθῇ διὰ φορείου, ἀπήντησεν ὁ στρατηγὸς, καὶ στρέψας πρὸς τὸν ὑπασπιστὴν εἶπε, σημείωσον Κ. ὑπασπιστὰ τὸ ὄνομα τοῦ Γενναίου τούτου Λοχία. Τὸ ἐσημείωσα, Ἄγχιλλος Βελιαδῆς, ἀπεκρίθη εὐσεβίστως ὁ ὑπασπιστής. Δ' ἐνὸς στρατηγικοῦ χαιρετισμοῦ ἀποχαιρετήσας τὸν Λοχαγὸν ἐγένετο ἀφαντοῦς ὁ στρατηγὸς μετὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ ἐντὸς τοῦ κοινοτοῦ.

Ἀθήμερον ὁ λοχίας Ἄγχιλλος μετεφέρθη εἰς τὸ ἐν Λαμίας στρ. Νοσοκομεῖον ὅπου διέμεινε νοσηλευόμενος.

Ἀναφορὰ τοῦ Λόχου

Ἐπὶ θαλάμου τοῦ ἐν Ἀθήναις μεγάλου στρατῶνος τοῦ Πεζικοῦ κατὰ τὴν 8 πρῶτὴν ὥραν τῆς 27 Ἰουλίου τοῦ 1843 ἔτους ἐνηργεῖτο ἡ ἀναφορὰ τοῦ Λόχου.

Ὁ θάλαμος αὗτος ἦτο εὐπεπισμένος διὰ τεσσαράκοντα κλινῶν τοθειμένων ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐθυγραμμίας, ἀνωθεν τῶν ὀπίωι ἐκρέματο γραμμῆτιον ἐμφύλιον τὸ ὄνομα τοῦ εἰς

ἐκάστην κλίνην ἀνήκοντος στρατιώτου. Ἡ καθαριότης, ἡ τάξις τοῦ δπλισμοῦ, ἡ καταλληλὸς τοποθέτησις τῶν λοιπῶν ἐν αὐτῷ εἰδῶν, ἐμαρτύρουν διὰ τὸ ὁμοιόμορφον τὴν ἀμίμητον καὶ ἀξιόλογον καθαριότητα καὶ φιλοκαλίαν τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ.

Πλησίον τραπέζης, κειμένης εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ θαλάμου τούτου, ἴστατο μεγαλοπρεπῆς τις λοχαγὸς ἀκροαζόμενος μετὰ σοβαρότητος τὸν ἐπιλοχίην του, διαβιβάζοντα πρὸς αὐτὸν τὴν ἀναφορὰν. Ἀπέναντι αὐτῶν ἴσαντο ἐν γραμμῇ τρεῖς στρατιῶται, καὶ πλησίον αὐτῶν νεανίας τις χαρίης μὲ πολιτικὴν ἐνδυμασίαν. Οἱ στρατιῶται οὗτοι ἐν πλήρει στολῇ ἕμενον σκυθρωποὶ εἰς τὴν θείαν τοῦ Λοχαγοῦ, ὡς ὁ ὑπόδικος ἀπέναντι τοῦ Δικαστοῦ.

Εὐσεβάστως παρουσιάζω πρὸς τὴν Διοίκησιν τοῦ λόγου τὸν στρατιῶτην Κυριακούλην, ὅστις μεθύσας ἐπροξένησε ταραχὰς εἰς τὴν πόλιν, ἀνέφερε μετὰ σεβασμοῦ ὁ ἐπιλοχίας.

— Νὰ μοὶ παρουσιασθῇ, ἀπήντησε μὲ τόνον στρατιωτικὸν ὁ Λοχαγός.

— Ὁ στρατιώτης εὗτος πρόβη τῆς γραμμῆς, ἔχων τὴν χεῖρα ἀνυψουμένην ἐπὶ τοῦ γείσου τοῦ καλῆματός του.

— Εἶναι τρίτη φορά ἤδη, ὑπέλαβεν ὁ Λοχαγός, καθ' ἣν ὑπέπεσες εἰς τὸ αὐτὸ πταῖσμα, χρεὸς ἀπαραίτητον ἔχω νὰ σέ συμβουλευσω πάλιν, καὶ ἂν δὲν ἰσχύσῃ καὶ ἡ τελευταία συμβουλή μου αὕτη, τότε θὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου, δηλαδὴ τὴν φυλάκισιν.

Ὁ στρατιώτης ἀναλαμβάνων τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ὑπηρετήσῃ τὸ ἔθνος του εἴτε ἐκουσίως εἴτε ὑποχρεωτικῶς, δίδει ὄρκον ὃν λαμβάνει ἡ Κυβέρνησις ὡς ἐγγύουον διὰ τὴν ἀλάσαστον μέλλουσαν ὑπηρεσίαν του. Γενόμενός τις λοιπὸν στρατιώτης, τὸ ἔθνος ἐμπιστεύεται εἰς αὐτὸν τὴν θρόνον, τὴν ἰσχὺν τῶν νόμων, τὴν ἀσφάλειαν τῶν πολιτῶν, καὶ τὴν ὑπεστήριξιν τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας του ἀπέναντι ἄλλου τινὸς ἔθνους. Ὅθεν στρατιώτης μεθύσας, ἀναξίως φέρει τὸ ἐντιμον αὐτὸ ὄνομα, διότι ἐκ τῶν ἱερῶν τούτων καθηκόντων του δὲν δύναται οὐδὲν νὰ ἐκτελέσῃ. Ἰπάγε, ἤδη σὲ συγχωρῶ, ἀλλ' εἰάν μὲ δώσῃ ἄλλοτε ἀφορμὴν, τότε θὰ μεταχειρισθῶμεν τὰ καταναγκαστικὰ μέτρα.

— Ὁ στρατιώτης οὗτος, στρέψας τὰ νῶτα διὰ τινος ζωῆ-
φας στρατιωτικῆς στροφῆς, ἀπεμνημόνευσε.

— Σᾶς παρουσιάσω τὸν στρατιώτην Δημητριάδην, ἐξηκο-
λοῦθησεν ὁ ἐπιλοχίης, ὅστις ἀπειθήσας εἰς τὸν δεκανέα του,
δὲν ὑπέκουσε νὰ ἐκτελέσῃ ἀγναρίαν τινά.

— Νὰ παρουσιασθῇ καὶ οὗτος, διέταξεν ὁ λοχαγός, καὶ
ἰδοὺ προσέβη μὲ βῆμα ζωηρὸν, ἔχων καὶ οὗτος τὴν χεῖρα ἐπὶ
τοῦ γείσου τοῦ πύλου του.

— Εἶναι βέβαιον, ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ λοχαγός, ὅτι ἀπειθήσας;

— Ζητῶ συγνώμην, Κύριε Λοχαγέ, ἀπεκρίθη οὗτος μὲ
φωνὴν συγκεκομμένην.

— Εἶναι ἀληθές, ὅτι δὲν μοῦ ἔδωκες ἄλλοτε ἀφορμὴν, ἀλ-
λ' ὅμως ἡ πράξις σου εἶναι ἀξιόποινος, διότι ἤδη πρόκειται
περὶ πειθαρχίας. Ὅθεν σὲ τιμωρῶ ἐπιεικῶς μὲ τεσσάρων ἡμε-
ρῶν φυλάκισιν, καὶ τοῦτο, διότι εἶναι πρώτη φορά. Μάθε
λοιπὸν, ὅτι ἡ πειθαρχία ἀποτελεῖ τὴν κυριωτέραν δύναμιν τοῦ
στρατοῦ, διὰ τοῦτο εἶναι ἐπίναγκες νὰ ὑπακοῇ ἢ ἐπιτελῶς, καὶ
νὰ ὑποτάσσεται κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ὁ κατώτερος πρὸς τὸν
ἀνώτερόν του, καὶ νὰ ἐκτελῇ τὰς διαταγὰς του ἄνευ διστα-
γμοῦ καὶ γογγυσμοῦ. Ὁ διατασσων εἶναι ὑπόλογος, καὶ δὲν
ἐπιτρέπεται εἰς τὸν κατώτερον καμμία ἀπαίτησις πρὶν ὑπα-
κοῆς. Ἔπαγε ἤδη, καὶ πρόσεξον νὰ ἐκτελῇς ἀδιστακτικῶς τὰς
διαταγὰς τῶν ἀνωτέρων σου.

— Σᾶς παρουσιάσω, προσέθεσεν ὁ ἐπιλοχίης, τὸν στρα-
τιώτην Διαμαντιόπουλον ζητοῦντα 24 ὥρων ἄδειαν.

— Νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν Διοίκησιν τοῦ τάγματος, ὑ-
πέλαθεν ὁ Λοχαγός.

— Σᾶς παρουσιάσω τὸν νέον τοῦτον, τὸν ὁποῖον διώρι-
σεν ὁ Κ. Συνταγματάρχης εἰς τὸν λόχον μας πρὸς ἐκπλή-
ρωσιν χρεῶν πιστοῦ, διότι ἰδὼν τὴν κρασίαν του τοσοῦτον
λεπτὴν ἀμφίβαλλεν, ἂν ἠδύνατο οὗτος νὰ ὑποφέρῃ τὰ βῆ-
ρη τοῦ στρατιώτου, κατατάχθη δὲ δι' ἐν μόνον ἔτος.

— Πῶς ὀνομάζεσας; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Λοχαγός.

— Ἀριστείδης Βασιλείου, ἀπήνησεν μὲ φωνὴν ἀδύνατον
ὁ νεκνίας.

— Πόθεν εἶσας;

— Ἀπὸ τὴν Νῆσον Κέα.

— Ἡ ἐργασία σου εἶναι ἀποκλειστικῶς γραφικὴ εἶπεν ὁ Λοχαγός. Πρόσεξον νὰ ἐκμαθῆς τὴ χρεὴ σου καὶ ἐλπίζω, ὅτι ταχέως θὰ προβιβασθῆς σιτιστῆς.

— Ὁ νεανίας εὖτος εὐχαριστήσας τὸν Λοχαγόν, ἀπεσύρθη εὐσχήμως.

— Ἀναχωρήσαντος τοῦ Λοχαγοῦ οἱ στρατιῶται ἐθεώρουν τὸν νεοσύλλεκτον τοῦτον μὲ ἀπορίαν.

— Μὰ τὸν Θεὸν τοῦτοι οἱ εὐγενεῖς τρέχουν σὰν οἱ στραβοὶ εἰς τὸν ἄδη ἰδῶ εἰς τὸ στρατιωτικόν, στρέψας βλέμμα πλήρες ὀργῆς ἐπὶ τοῦ νεανίου, εἶπε μετ' ἀγανακτήσεως μεγαλόσωμός τις πελεκυφόρος,

— Νὰ σὲ εἶπω ἐν νόστιμον ἀνέκδοτον, ὑπέλαβεν ἄλλος τις, καταγινόμενος διὰ τοῦ γυμνοῦ πήχεως τῆ χειρός του νὰ στιλπνώσῃ τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του. Ὅταν ἤμουν εἰς τὴν δύναμιν τοῦ 5ου Λόχου, κατετάχθη ἕνας ψωρευγενής. Ὁ Δεκανεὺ, μου μὲ ὑποχρέωσε νὰ τοῦ δείξω, πῶς νὰ καθιρίζεται. Μοῦ ἤλθε λοιπὸν περιέργεια νὰ τὸν ἐρωτήσω γιὰ τί ἔγεινε στρατιώτης, διότι ὅταν ἤλθε μὲ τὰ πολιτικά του ἐνδύματα, ὡμοίαζε μωρ' ἀδέλφια σὰν ἱατρός. Ἐξὺ δὲν φαίνεσαι νὰ ἦσαι κληροῦχος, τοῦ εἶπον.

— Ὄχι, ἐθελοντής, μὲ ἀπῆντσε.

— Λοιπὸν εἶλθε, διὰ πρόβον; τοῦ εἶπον χλευαστικῶς.

— Ναι, διότι ἐλπίζω ὑπέρτερον ἀπὸ μίαν τετραετίαν νὰ ἦμαι λοχαγός, ὑπέλαβεν εὖ ο. μετὰ πεποιθήσεως, καὶ μετὰ ἐξ Ἐπιτελετῆρος, μετὰ ὀκτώ Ἀντισυνταγματάρχης, μετὰ δεκά Συνταγματάρχης, καὶ μετὰ δώδεκα ὑποστράτηγος.

— Καὶ μετὰ δεκαπέντε, ἐπρόθεσα ἐγώ, Ἀρχιστράτηγος βέβαια, αἱ;

Γέλως θορυβώδης ἐξεχειλίθη ἐκ μέρους τῶν ἀκροαζομένων καὶ ὁ Δεκανεὺς τῆς ἡμέρας διέταξε σιωπὴν.

Ὁ εὖζων ἐναποθέσας τὸ ξίφος του, ἠκολούθησε σιγαλῆ τῆ φωνῆ, τοιοῦτος μὲ φαίνεται καὶ ὁ νεοσύλλεκτός μας. Μήπως νομίζει καὶ οὗτος, ὅτι μετὰ τινα ἔτη θὰ διοικῆ κανὲν Τάγμα;

— Ἐγὼ θὰ ὑπάγω ἵπποκόμος του, ὑπέλαβεν εἰρωνικῶς ὁ πελεκυφόρος.

Καὶ ἰδοὺ ἐκάγχασαν πάντες.

Ἐν τούτοις ὁ νεοσύλληκτός μας καταταχθεὶς ἐνεδύθη τὴν στρατιωτικὴν στολὴν, καὶ οὕτως ἤρχισε νὰ βαδίζῃ ἀλανθάστως ἐντὸς τῶν αὐστηρῶν στρατιωτικῶν καθηκόντων.

Πρῶτος εὐρίσκειτο πάντοτε κατὰ τὴν συγκέντρωσιν τοῦ Λόχου εἰς τὴν γραμμὴν, πρῶτος ἐπαρουσιάζετο, ὅταν ἐκτετεῖτο τις πρὸς ἐκπλήρωσιν οἰασδῆποτε ὑπηρεσίας· ὥστε ὁ λοχίας του πολλάκις ἔλεγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι δὲν εἶναι ὠρισμένος διὰ τοιαύτας ὑπηρεσίας.

— Πήγαινε, μικρὲ μου, τοῦ ἔλεγε νὰ γράφης, διότι δὲν ἔχομεν τὴν ἀνάγκην σου.

Ἄλλ' ἐκεῖνο, ὅπερ ἐπροκάλει τὸν γέλωτα τῶν στρατιωτῶν, ἦτο προσπεποιημένη τις ζωηρότης, ἣν μετεχειρίζετο βαδίζων.

Ἐπὶ ἱκανὰς ἡμέρας οἱ στρατιῶται κατὰ τὸ ἀπρεπὲς αὐτῶν σύστημα ἐκάλουον αὐτὸν ψωρευγενῆ.

— Τὸ ἐμάθατε; τοῦ ἔλεγεν ὁ εἷς, ἡ διαταγὴ λέγει σήμερον ὅτι προεβιάσθης ἀπευθείας Λοχαγός.

Ἄλλ' εἰς πάλιν χλευστικῶς προσέθετε, πρέπει νὰ ἦναι βέβαιον, διότι σήμερον εἶδον τὸν λοχαγὸν μας ὁμιλοῦντα μετὰ τοῦ Διοικητοῦ περὶ τούτου.

— Καὶ τρίτος ἀπὸ τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ θαλάμου ἐξεφώνει.

— Τὸ γελᾶτε Κύριοι; καὶ ὅμως ὁ Κύριος ἀπ' ἐδῶ βεβαιωθεὶς περὶ τοῦ προβιάσμου του, ἀγόρασε τὰ γαλῶνια, τὰ ἐποῖα φυλάττει ἐντὸς τοῦ τάκκου του.

— Ἐμὲ, κύριοι, θὰ μὲ συγχωρῇ κάποτε σφάλλοντα, εἶπεν ἕτερος, οὐτινος ἡ κλίνη ἐγεινιάζε μετὰ τὴν τοῦ νεανίου.

— Καὶ ἔγω; ὅλα ταῦτα οὐδεμίαν σύγχυσιν ἐπροξένουν εἰς τὸν νέον μας, ἀλλ' ὅπως ἀδιαφορῶν, καὶ πάντας θεωρῶν ὡς ἀδελφοὺς, ἐφέρετο πρὸς αὐτοὺς εὐπροσήγορος, ἐφιλοδώρει ἐνίοτε καὶ αὐτοὺς τοὺς χλευαστὰς του. Ὅστε διὰ τοῦ εὐγενοῦς καὶ ἀφελοῦς οὗτου τρόπου ἐφείλκυσε τὴν ἀγάπην πάντων καὶ οὕτως οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ἐνοχλῇ πλέον τὸν χρυσοῦν νεοσύλληκτον.

Μετὰ τρεῖς μῆνας ἀπογυμνασθεὶς ἐντελῶς εἰς ὅλα τὰ γραφικὰ χρεῖα τῆς ὑπηρεσίας του, ἀνεδείχθη ἱκανὸς διὰ σιτιστῆς,

ὄτε προβιβασθεὶς μετετέθη εἰς τὸν ἐν πολέμῳ διατελοῦντα
Ἰὸν Λόχον.

Ἡμέραν τινὰ παρουσιασθεὶς ἱεραρχικῶς εἰς τὸν Διοικητὴν
τοῦ Τάγματος, παρεκάλει αὐτὸν νὰ τὸν ἀποστείλῃ εἰς τὸν
λόχον του.

— Οἱ Σιτισταὶ δὲν πολεμοῦν, παλικαρὰ μου, ἀπήντησεν
εἰρωνικῶς ὁ Διοικητὴς, στρέψας βλέμμα συμπαθητικὸν ἐπὶ τοῦ
μικροῦ ἀναστήματος τοῦ νεανίου.

— Ἡ ἄρνησις αὕτη ἐπροξένησε μεγάλην λύπην εἰς τὸν
σιτιστὴν, καὶ στεναγμὸς φλογώδης ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ θάους
τῆς καρδίας του, ὃν συνώδευσε δάκρυ ἀποσπασθὲν, ὡς μαρ-
γαρίτης, ἐκ τῶν γλυκυτάτων ὀμμάτων του.

— Λοιπὸν ἔχεις γεναιότητα νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν πόλεμον ;
ὑπέλαβεν ὁ Διοικητὴς, ἰδὼν τὸν θόρυβόν του.

— Μεγίστην ! ἀπεκρίθη μετὰ θάρρους προσπεκοιμημένου ὁ
νέος.

— Ὡ τότε ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα. Νὰ ὑπάγῃς, νὰ ὑπάγῃς,
εἶπεν ὁ Διοικητὴς, θωπεύσας ἐπὶ τῶν νώτων τὸν σιτιστὴν.

— Ἀληθῶς θὰ ἀναχωρήσω ; θέσας τὴν χειρὰ ζωηρῶς ἐπὶ
τοῦ γείσου τοῦ καλύμματός του εἶπεν εὐσεβᾶστως πρὸς τὸν
Ἵπασπιστὴν.

— Αὖριον ἔσω ἔτοιμος, θὰ ἀναχωρήσῃς λίαν πρῶτῶ, ἀπεκρί-
θη σπουδαζὼν ὁ Ἵπασπιστής.

Χιλιᾶκις τὴν νύκτα ἐκείνην ἐξύπνησεν ὁ σιτιστής, προσβαλ-
λόμενος ἀπὸ πολυειδῆ ὄραματα, ὧν, τινὰ μὲν εὐηρέστουν,
ἄλλα δὲ ἐξέπληττον αὐτόν. Τέλος ἀδημονῶν κατὰ τῆς μά-
κροτάτης ταύτης νυκτός, καὶ ἐξεργόμενος τοῦ θαλάμου ἀνα-
πάσαν ὥραν, εἶε τέλος τὸν αὐγερινὸν διαλάμποντα εἰς τὴν
ἀνατολήν.

Ἡ αὐγὴ ἐπλήρου τὰ δάση διὰ τῶν θελκτικῶν αὐτῆς ψιθυ-
ρισμῶν, καὶ ὁ νεανίας μας ἀπῆρχετο πλήρως εὐχριστήσεως
εἰς τὸν ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης λόχον του. Ἡ πρῶτῃ ἐκείνη
ἐφαίνετο ἐαρινή, μολονότι ὁ μὴν ἦτο Δεκέμβριος, ὁ οὐρανὸς
ἀνέφαλος ἐγέλα εἰς τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, καὶ τὰ τῆδε
κακείσε λιμνάζοντα ὕδατα ἐφαίνοντο ὡς διεσπαρμένα κάτοπτρα
ἢ δὲ γῆ ἀναδίδουσα εὐώδη ὀσμὴν καὶ ὀμιχλώδεις ἀναθυμιάσεις

παρίστα πανόραμα ποιητικώτατον. Ἐν τούτοις ὁ ἔδοιπόρος μας, καὶ τοι ἀσυνείθιστος καὶ ὄλως ἀνίκανος διὰ μακρὰς ἔδοιπορίας, πλήρης ὅμως εὐχαριστήσεως καὶ μὲ καρδίαν πάλλουσαν ἐβάδιζε τραγῳδῶν μὲ λεπτὴν τινα φωνὴν ὁμοιάζουσαν ὠραίαν παρθένον. Οὕτως ὑπὸ φαντασιῶν εὐχρέστων κυριευμένος ὠδοιπόρει μέχρι τῆς νυκτός.

Τὸ λιμέρι τῶν ληστῶν.

Πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ ὄρους τοῦ ἁγίου Μερκουρίου, ἐπὶ θέσεως καταρτύτου ἐκ δένδρων ἀειθαλῶν καὶ ἀκάρπων κεῖται μεταξὺ ἀποτόμων τινῶν βράχων σπήλαιον ἄγνωστον καὶ ἀφανές, κεκλυμμένον ὑπὸ πυκνοτάτων θάμνων καὶ ἐλάτων. Ἐντὸς τοῦ κεκρυμμένου τούτου σπηλαίου ἦσαν συνηθροισμένοι δεκαπέντε φουστανελοφόροι, ῥυπαροὶ καὶ βρκενδυταὶ μὲν, ὑγιεῖς δὲ καὶ εὐτραφεῖς κατὰ τὸ σῶμα περίξ πυρᾶς μεγαλοπρεποῦς. Ἐπὶ τῆς εἰσόδου ἐγρηγόρει σκοπός, τοῦς ὀφθαλμοῦς προσηλωμένους ἔχων πρὸς πᾶν κινούμενον ἀντικείμενον. Τὰ νέφη διωκόμενα ὑπὸ τῶν πνευμάτων τοῦ βορρᾶ ἐκάλυπτον διαδοχικῶς τὸν ἀργυροειδῆ δίσκον τῆς ψυχρᾶς σελήνης. Ὅσάκις ἀραιᾶ τινα νέφη ἀφινον ἀκτινα τινὰ νὰ διαχυθῇ ἐπὶ τῶν ἀγρίων τούτων μερῶν, καὶ ἐλευκαίνοντο τὰ ἀπέναντι τοῦ σκοποῦ ὄντα, οὗτος ἔντρομος προσήλωνε τὰ βλέμματά του ἐκεῖ. Ἀλλὰ πολλάκις ἀπατηθεὶς ἤρχισεν νὰ ἐνθαρρύνεται. Ἰδοῦ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, κάτι ἀσπρίζει πάλιν! . . . ὦ! διάβολε! πολὺ ὑποπτος εἶμαι. Ἀστεῖον εἶναι νὰ μὲ τρομάξῃ τὸ φῶς τῆς σελήνης. Ἀλλὰ καλῶς παρατηρήσας, καὶ ὄλως ἀκοή γενόμενος, ἤκουσε κινήσιν κλάδων, καὶ πάλιν προσήλωσε τὰ βλέμματά του ἐκεῖ.

Αἴ! ἀπόψε ὁ βορρᾶς μὲ τὸν θόρυβόν του καὶ ἡ σελήνη μὲ τὸ φῶς της μὲ κάμνουν πᾶσαν στιγμὴν νὰ θυρωθῶμαι, ἐπινέλαβε ψιθυρίζων ὁ ληστής.

Ἐνῶ λοιπὸν οὗτος γρηγορῶν ἀνησύχει, οἱ λοιποὶ ἐθερμαίνοντο διγγοῦμενος ἕκαστος παθήματα διάφορα τοῦ ἔργου των. Βίς εὐτραφέστερος τῶν λοιπῶν, πωγωνοφόρος, κείμε-

νος πλάγιως ἐφάνετο ἔχων τὴν κεφαλὴν του περιτυλιγμένην με πανίον λευκὸν ἐν εἴδει κιθάρως.

— Τὰ μυαλά μου κουδουνίζουν πολὺ, εἶπεν οὗτος πρὸς τὸν καπετάνιον.

— Ἐπρεπε νὰ τὸ κάψετε στὸ ποδάρι, ἀπάντησεν ὁ ἀρχι-
ληστής.

— Ἦσαν πέντε, καὶ ἡμεῖς ὀκτώ, ὑπέλαβεν ὁ πωγωνίας. Μὰ τὸν ἄγιον Μερκούρι, ἐντρέπομαι νὰ τὸ δημολογήσω, καὶ ὅ-
μως τὰ παλιόπαιδα ἐστάθησαν στὸ τουφέκι σὰν θηρία. Ἐγὼ τὸκοφα στὰ ποδάρι, ἀφοῦ εἶδα τὸν Κῶτσον καὶ τὸν Τά-
σσην ἐξαπλωμένους, ἀλλ' ἓνας μικρὸς στέκεται καὶ μοῦ τὰ
βράζει μιὰ χαρὰ, ἐνῶ ἔφρευα, καὶ ἂν δὲν ἦμουν πολὺ μακριὰ,
ἤθελον χορτάσει σήμερον τὰ κοράκια ἀπὸ τὴν κοιλιὰ μου . . .
Αἴ! . . . ἔχει ὁ καιρὸς γυρίσματα . . . ἂν πιάσω κανένα τα-
κτικὸ, θὰ τὸν γδάρω μὲ τὸ στουρνάρι.

— Τὴν συνδιάλεξιν ταύτην διέκοψε νεῦμα δοθὲν διὰ τῆς
χειρὸς τοῦ γρηγοροῦντος σκοποῦ, καὶ αὐθωρεὶ ἀνεγερούμετες
πάντες ἀνέλαβον τὰ ὄπλα των, καὶ μὲ ὄμμα θορυβῶδες ἀνέ-
μενον δευτέραι εἰδήσιν, ὅτε φωνὴ σιγανὴ τοῦ σκοποῦ τοῦς
προσεχάλει νὰ ἐξέλθωσιν.

Ἡ ὥρα ἦτο 41 πρὸ τοῦ μεσονυκτίου· σκότος βαθύτατον
ἐκάλυπτε τὸ πᾶν, ὥστε οὔτε τὸ δάκτυλόν του δὲν ἠδύνατά
τις νὰ διακρίνη. Πάντες σιωπηλῶς ἐξῆλθον τοῦ σπηλαίου, καὶ
φιφθεῖς ἕκαστος ὀπισθεν θάμου τινός, ἐζήτει νὰ καταπῆ τὴν
ἀναπνοὴν του, ὅπως ἀποφύγη τὸν ἐλάχιστον θόρυβον. Ἀσ-
τραπι διασχίζουσαι τὸν ὄριζοντα διέχεον λάμπεις τρομε-
ρὰς, τὰ δὲ νέφη συνθλιβόμενα διέδιδον βροντὰς καταπλη-
κτικὰς, τὰς ὁπίσας ἠκολούθει ἀντιβοῶσα ἡ ἠχὴ τῶν ἀπο-
τόμων ἐκείνων βράχων. Βροχὴ ρυγδαία ἤρχισε νὰ καταπί-
πτη, οἱ δὲ λησταί, παρελθούσης ἱκανῆς ὥρας, καὶ μὴ βλέ-
ποντες τινὰ, ἐμέμφοντο τὴν δειλίαν τοῦ σκοποῦ των, ὅτε αἴ-
φνης ἀληθῶς ἠκούσθη φωνὴ γυναικεῖα καὶ ἀδύνατος.

— Μωρὲ ἄνθρωποι! . . . γυναῖκες! Ἐπεφώνησεν ὁ ἀρχι-
ληστής, δυὸ παλικαράδες ἐμπρός. Καὶ εὐθὺς ὡς ἀστραπὴ δυὸ
ἐκλεκτοὶ ἔδραμον πρὸς τὴν φωνήν.

Ὀλίγα στιγμαὶ παρήλθον καὶ ἐπέστρεψαν συνοδεύοντες ἄν-

θρωπὸν τινα. Ποῖον; τὸν σιτιστὴν μας! Οἱ λησταὶ εἰσελθόντες εἰς τὸ σπήλαιον κατέλαβον πάλιν τὴν ἐν πυρᾷ θέσιν των, μόνος ὁ συλληφθεὶς ἴσταιο ὄρθιος ἐνώπιον τοῦ τρομέρου τούτου δικαστηρίου ὡς ὑπόδικος.

— Ποῦ εἶναι τὸ ὄπλον σου; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ ἀρχιληστής.

— Δὲν μοῦ ἔδωκαν, καπετάνιε, ἀπήντησεν εὖτος σιγανῆ πᾶ φωνῆ.

— Λοιπὸν δὲν ἤσουν μ' αὐτοὺς, ἔπου μᾶς ἐκτύπησαν χθές;

— Ὄχι, ἐγὼ σήμερον τὸ πρῶτ' ἀνεχώρησα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, καὶ ἰδοὺ πρὸς θεβαίωσίν σου τὸ φύλλον πορείας μου. Ὁ ἀρχιληστής λαβὼν αὐτὸ τὸ παρετήρησε μετὰ προσοχῆς.

— Αἶ! λοιπὸν δὲν εἶναι ἔνοχος θανάτου, εἶπε, στρέψας εἰρωνικὸν βλέμμα πρὸς τοὺς ληστές. Μόλις ὁ καπετάνιος ἐτελείωσε τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν, καὶ ἰδοὺ εὐθὺς ἐσηκώθη ὁ εὐτραφὴς γενεάτος ξιφῆρης.

— Αὐτὸ τὸ κλεποῦρε μένει εἰς τὴν ὄρεξίν μου νὰ τὸ παστρέψω σὰν πορτοκαλί εἶπε, θριαμβευτικῶς.

— Ὄχι δὰ, καλλήτερα νὰ τοῦ κόψωμεν τὴν ρύτην καὶ τὰ αὐτὰ ἀπεκρίθη ὁ καπετάνιος.—Θάνατον! Θάνατον! προτιμῶ, ἀπήντησεν ἔντρομος ὁ σιτιστής, κύβας δὲ τὴν κεφαλὴν του ἀνέμενε τὴν μάχαιραν νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃ. Ὁ ληστής ἀνοψάσας τὴν μάχαιραν καὶ στρέψας βλέμμα θριαμβευτικὸν πρὸς τοὺς λοιποὺς, οἵτινες τὸν θεώρου καγχάζοντες, εἶπε.— Αἶ! τί λέγετε, τὸ θγάζω χαῖμαλί; Ἐνῶ ἐγίνοντο ταῦτα ὁ ἀρχιληστής καθήμενος εἰς τὸ ἐνδότερον καὶ ὑψηλότερον μέρος τοῦ σπηλαίου παρετήρει μετὰ προσοχῆς, τὰς συγινήσεις τοῦ νεανίου, ὅστις κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην προσήλωνε ἰκτερευτικὸν βλέμμα πρὸς αὐτὸν ὅπερ εἰσδύσαν εἰς τὰ σκληρὰ σπλάγγνα του, ἐπέχυσαν εἰς αὐτὰ φιλανθρωπικῶν.—Μωρὲ ματιὰ ἐπεφώνησεν ὁ καπετάνιος. Καὶ εὐθὺς σπεύσας ἔδραξεν τὴν ὑψωμένην καὶ ἔτοιμον νὰ καταπέσῃ χεῖρα τοῦ παλικαριοῦ του.

— Βάλ' τὸ μαχαίρι εἰς τὸ φηκᾶρι, εἶπε προστακτικῶς πρὸς αὐτόν. Οὗτος ὑπακούσας ἔθεσε μετ' ἀγανακτήσεως τὴν γυμνὴν σπάθην του εἰς τὴν θήκην.

— Ἐγὼ, ἠκολούθησεν ὁ καπετάνιος παρατηρῶν τὴν ἀγανακτικὴν του, γνωρίζω ντελί παλικαρά μου πόσο ἀξίζεις γιὰτι

θυμοῦμαι ἐκεῖα τὰ δύο παιδιὰ τοῦ Δημάρχου ὅπου δὲν μᾶς ἔστειλε τὴν ξαγορά, πῶς μὲ μιά σπαθιά ἔκοψες τὰ κεφαλάκια τους σὰν δύο πράσσα δροσερά. Ἀλλὰ τὸν νέον τοῦτον θὰ τὸν χρῆσται ἐμὲ.

Ὁ σιτιστὴς ἐκπληκτος ἐκ τῆς σκηνῆς ταύτης ἔπεσεν ἡμιθανής, οἱ δὲ λησταὶ συγκινηθέντες, ἀνέδειξαν μεγίστην φιλανθρωπίαν προσφέροντες πᾶσαν δυνατὴν συνδρομὴν πρὸς ἀναψύχωσιν αὐτοῦ ὥστε τὴν νύκτα ἐκείνην δ. ἦλλον οἱ λησταὶ περιποιοῦμενοι τὸν δυστυχή Ἀριστείδην.

Τὴν πρωτὰν λαβὼν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς δ. Καπετάνιος τὸν συνώδευσε μέχρι τοῦ ξενοδοχείου Κακουτάλεσι. Ἐνταῦθα διαμείνας δύο σχεδὸν ὥρας εὔρε συνοδείαν τινὰ μεθ' ἧς ἀναχωρήσας ἔφθασε κατὰ τὴν ἐσπέρην τῆς αὐτῆς ἡμέρας εἰς Χαλκίδα, ἐπειθεὶν δὲ αὐθημερὸν ἐπιβιβάσθεις εἰς πλοιάριόν τι ἀφίχθη τὴν ἐπιούσαν εἰς Στυλίδα, ἀφ' ὅπου αὐθωρεὶ ἐφιππεύσας διευθύνθη εἰς Λαμίαν.

Ἦτο μεσημβρία, ὁ ἥλιος καὶ τοὶ καλυπτόμενος συνεχῶς ἀπὸ τὰ ἀεροφόρα νέφη, ἐχρύτωνε ἀπὸ κραιὸν εἰς κραιὸν τὴν ἀκρόπολιν τῆς Λημίας. Ἡ Λαμία κατέχουσα θέσιν ἀμφιθεατρικὴν καὶ διαχωριζομένη ὑπὸ ποταμοῦ, ὅστις ποτίζει τοὺς πέριξ κήπους τῆς, ἐφαίνετο εἰς τὸ βλέμμα τοῦ εἰσερχομένου σιτιστοῦ μαγευτικωτάτη. Ἡ καρδία του ἐπαλλεν ἀπὸ εὐχάριστον καὶ μυστηριώδη τινὰ συγκίνησιν καὶ τὸ μὲν πρόσωπον αὐτοῦ ἐφαίνετο σκυθρωπὸν καὶ ἐεβαρημένον ἀπὸ τὰ δεινὰ τοῦ κόσμου τούτου, τὰ δὲ ὄμματα του λαμπεβολοῦντα ἐμαρτύρουν τὴν ἀπειρον αὐτοῦ χαρὰν. Αἰσθανόμενος δὲ τὰς δυνάμεις αὐτοῦ ἐκλείπουσας ἕνεκα τῆς μακρᾶς ὁδοπορίας καὶ τοῦ τρόμου, ὃν υπέστη ἐκ τῆς συλλήψεως τῶν ληστῶν, διευθύνθη πρὸς τὸ νοσοκομεῖον.

Τὸ Νοσοκομεῖον τῆς Λημίας.

Τζαμίον εὐρύχωρον, ὅπερ μετασχηματισθὲν πρό πολλῶν ἐτῶν εἰς στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον, ἦτο κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην πλήρες ἀσθενῶν ἕνεκεν τοῦ ἐπικρατοῦτος κατὰ τῶν ἀνταρτῶν

πολέμου. Εἰς τὸ ἄνω πάτωμα αὐτοῦ ἐπὶ θαλάμου λίαν περιποιημένου ἐνοσηλεύοντο οἱ ἀσθενεῖς ὑπαξιωματικοί· δέκα κλίναι, δέκα μικραὶ τράπεζαι καὶ δέκα ἀθάκια ἦτο τὰ ἐπιπλα τοῦ θαλάμου τούτου. Εἰς τὴν γωνίαν αὐτοῦ ἐπὶ κλίνης καθαρᾶς ἔκειτο νεανίας τις πληγωμένος, ὅστις κρατῶν ἐπιστολὴν τινα ἐφαίνετο ὅτι ἡ ἀνάγνωσις αὐτῆς τῷ ἐνέπνευε φρίκην. Ἰδρῶς κατὰ ψυχρὸς ἔλουε τὸ μεγαλοπρεπὲς μέτωπόν του καὶ ἐκ τοῦ στήθους του ἐξήρχοντο ἀλλεπάλληλοι στεναγμοί. Ἐπνίγη! Ἐπνίγη! ἐπρόφερε μὲ φωνὴν θρηνώδη. Ἡ ἐπιστολὴ δὲ αὐτῆ ἐμπεριεῖχε τὰ ἑξῆς.

Τέκνον μου Ἀγησίλαε.

Ἔοπλισον τὴν καρδίαν σου διὰ τῆς μεγαλητέρας στρατιωτικῆς γενναιότητος, διὰ νὰ ἀκούσῃς τραγικὸν συμβάν ὅπερ κατέκαυσεν ὡς κεραυνὸς τὰ σπλάγχνα μου! . . . Ἡ Εὐλαλία δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν ζωὴν! Φήμη ψευδῆς διαδοθεῖσα ὅτι ἐφονεύθητε εἰς τινα κατὰ τῶν ἀνταρτῶν ἔφοδον, τὴν ἔφερον εἰς τὴν τρομερὰν ἀπόγνωσιν νὰ ἐκλέξῃ τὸ ἔσχατον εἰς τοὺς ἀπελπισμένους καταφύγιον. Πρωτῶν τινὰ ἐγερωθεῖσα τῆς κλίνης δὲν εὗρον ἐν τῇ οἰκίᾳ τὴν Εὐλαλίαν. Παντοῦ ἔσπευσα πρὸς ἀναζήτησίν της, ἀλλὰ μάτην, ἡ Εὐλαλία ἐπνίγη! . . . Τὰ ἐνδύματά της εὐρέθησαν εἰς τὴν παραλίαν ἐπὶ τινος βράχου! . Ἔσο γενναίωτερος ἐμοῦ τῆς δυστυχοῦς μητρὸς καὶ συγχώρησον τὴν ἀτυχῆ Εὐλαλίαν.

Ἡ δυστυχὴς Μαριάνθη.

— ὦ! δὲν ζῆ πλέον ἐκείνη! ἐπεφάνει ὁ δυστυχὴς Ἀγησίλαος, δὲν θέλω νὰ ζήσω χωρὶς ἐκείνης! ὦ ἀπέθανεν! ὦ! ἐνοῶ τῶρα διὰτὶ ἡ παναγία κατέβηκε καθ' ὕπνον ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς πρὸς παρηγορίαν μου . . . ἀπέθανε . . . δὲν ζῆ πλέον! Θεέ μου! ἄφε; νὰ ἀποθάνω . . . Ἐἰσόν με μετὰ τῆς Εὐλαλίας; . . . Καὶ ἡ ἀπόγνωσις του ἦτο ἀπαρηγόρητος, οὐδέποτε ἄλγος ἐχύθη ἐκ τῆς ψυχῆς του κραταιότερον. Ἐνῶ λοιπὸν ἐπανειλημμένως διήρχετο τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ὑπαξιωματικὸς τις ὄλιος πρέμων εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον τοῦτον, συνοδευόμενος ὑπ' ἐνὸς νοσηκόμου, ὅστις τρία βήματα μίλις προσχώρησε, καὶ εὐθὺς ἔπεσε βαρέως ἐπὶ τοῦ

ἐδάφους. — Ἐπιληψία! ἐπιληψία ἔκραξαν πάντες, δύο νοσοκόμοι σπεύσαντες ἀνέλαβον, καὶ ἐπιθέσαντες αὐτὸν ἐπὶ τινος πλησίον τοῦ Ἀγησίλαου κλίνης προσεπάθουν νὰ τὸν ἐπαναφέρωσιν. Ὁ Ἀγησίλαος σχεδὸν παράφρων οὐδεμίαν προσοχὴν ἔδωκεν εἰς ἅλα ταῦτα, ἀλλ' ἔκαμνε κινήματά τινα τὰ ὅποια ἐμαρτύρουν τὴν σύγχυσιν τοῦ νοός του. Τὴν ἐπιούσαν ἐξυπνήσας ὅπως οὖν μὲ ἡσυχωτέρας φρένας καὶ βλέμμα στρέψας πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ νεωστὶ ἐλθόντα ἀσθενῆ ἐφαίνετο, ὅτι ἡ φυσιογνωμία του τὸν ἐξέπληπτεν. ὦ! πόσον μὲ ἐνοχλεῖς σατανικὸν φάντασμα; αὐτή; ἐκείνη; . . . συγκινοῦμενος ἐψιθύριζεν. ὄχι αὐτὴ δὲν ζῆ πλέον! λοιπὸν τὸ φάντασμα τῆς ἑλαβε μορφὴν ἀσθενούς; . . .

Ὁ σιτιστὴς ὅστις καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα δὲν ἠδυνήθη νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του ἀπὸ ἀκούσιόν τινα ἀφορμὴν, ἐθεώρει μετὰ προσοχῆς τὴν ταραχὴν τοῦ νεανίου ἐκείνου, καὶ δάκρυα ἄφθονα ἐκύλιον ἐπὶ τῶν ὤχρων παρειῶν του.

— Πῶς ὀνομάζεσαι; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Ἀγησίλαος μὲ πνεῦμα τετραραγμένον.

— Ἀριστείδης Βασιλείου, ἀπήντησεν ὁ Σιτιστὴς -μετὰ γλυκύτητος.

Ἀριστείδης Βασιλείου; ἐπανελάθει ὁ λοχίας μὲ ὕφος ἀμφίβολον. Καὶ τί βαθμὸν ἔχετε;

— Λοχίου Σιτιστοῦ.

— Εἰς ποῖον Λόχον ἀνήκατε;

— Εἰς τὸν ἕκτον Λόχον.

— Εἰς τὸν ἕκτον Λόχον; λοιπὸν εἴμεθα συλλοχίται;

— Ἴσως, ἀπήντησεν οὗτος προσποιούμενος ἄγνοιαν.

— Παράδοξος ὁμοιότης! Πόσον ὁμοιάζετε;

— Ποῖον, φίλε μου;

— Ποῖον; τῆς . . . τοῦ ἀδελφοῦ μου . . .

— Τάχα ἡ φύσις δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πλάσῃ ὁμοιομόρφους ἀνθρώπους;

— Εἰπέ μοι, Ἄγγελε τοῦ Θεοῦ, μὴ μὲ ἀπκτεῖς, μήπως εἶσσι τὸ φάντασμα τῆς; ἢ μήπως ἡ ψυχὴ τῆς κατέβη ἀπὸ τοὺς οὐρανούς; νὰ μὲ παρηγορήσῃ;

— Λυπούμαι φίλτατε γενόμενος πρόξενος τοιαύτης τα-
ραχῆς.

— Ὅπως καὶ ἂν ἔχη εἶμαι φίλος σου εἶπεν ἐγερθεὶς μετὰ
πεποιθήσειος ὁ Ἀγησίλαος· καὶ λαβὼν τὴν χειρὰ του τὴν ἔ-
θλιβεν ἐντὸς τῶν παλαμῶν του.

— Ποσῶς δὲν δυσκολεύομαι νὰ παραδεχθῶ τὴν φιλίαν ἀν-
θρώπου, διτις μοὶ τὴν προσφέρει τοσοῦτον ἐνθουσιωδῶς. Ὅτε
αἰφνίδιος φωνὴ τὸν διέκοψε. Προσοχὴ! ἐπεφώνησεν ἐντόνωσ
ὁ θαλαμαρχὴς, καὶ ἰδοὺ εἰσῆλθεν ὁ Λοχαγὸς Διοικητὴς τοῦ Ἰ
Λόχου.

— Ποῦ κεῖται ὁ Λοχίας Ἀγησίλαος; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ
Λοχαγός.

Ἐδῶ Κύριε Λοχαγέ, ἀπήντησεν ὁ θαλαμάρχης δεικνύων διὰ
τῆς χειρὸς του τὴν κλίνην.

Ὁ Λοχαγὸς πλησιάζει καὶ λαμβάνει τὴν χεῖρα τοῦ Λοχίου
μετὰ συγκινήσεως.

Ἦλθον, Κύριε Ἀνθυπολοχαγέ Ἀγησίλαε Βελιάδῃ, νὰ σᾶς
συγχαρῶ διὰ τὸν προβιβασμὸν σας.

— Προεβιάσθη! σᾶς εὐχαριστῶ Κύριε Λοχαγέ.

— Ἡ κυβέρνησις ἀναγνωρίσασα τὰς ἀνδρείας ἐκδουλεύ-
σεις σου, ἐπανελαβεν ὁ Λοχαγός, εὐηρεστήθη νὰ σᾶς συστήσῃ
εἰς τὴν Α. Μ. ἥτις ἠδύοχησε νὰ σᾶς προεβιάσῃ ἀπειθείας Ἀν-
θυπολοχαγόν. Ἐὰν λοιπὸν ἡ κατάστασις τῆς υἰείας σας τὸ ἐ-
πιτρέπη, ὀφείλετε νὰ μεταβῆτε ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν εἰς
τὰς Ἀθήνας, ὅπου διαμένει ὁ λόχος, πρὸς ὃν ἤδη μετατίθεσθε.

— Ἡ πληγὴ μου εἶναι ἀνοικτὴ καὶ πρέπει νὰ νοσηλευθῶ
ἐπὶ ἱκανὰς εἰσέτι ἡμέρας, διε προτίθεμαι νὰ ζητήσω ἄδειαν
διὰ νὰ μεταβῶ εἰς τὴν πατρίδα μου.

— Πάλιν ἡ ἀσθένεια τῆς μητρὸς σου σὲ ἀναγκάζει νὰ με-
ταβῆς ἐκεῖ;

Ὁ Ἀγησίλαος ἀρκοῦντως ἐννοήσας τὴν εἰρωνεῖαν ταύτην
ἐβούληθη εἰς λυπηροῦς διαλογισμοὺς καὶ δύο ψυχρὰ δάκρυα
ἐβύρσαν ἐκ τῶν σκοτεινῶν ὀφθαλμῶν του.

— Μὰ φαίνεται, ἠδολοβήσεν ὁ Λοχαγός, τὰ δάκρυά σου
ταῦτα ἔρρευσαν χάριν τῆς ξανθῆς ἐκείνης, περὶ ἧς μεταξὺ μας

ἐγένετο ἄκρατος λόγος κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τῆς 18 Μαΐου, διὰν ἠταρωθήμεν ὑπὸ τὸ Ὠδεῖον.

— Ἐραντεύσατε, Κύριε Λοχαγέ, διότι ἀληθῶς εἰς τὴν ἀνάμνησιν ἐκείνης ἐχύθησαν τὰ δάκρυά μου! Ναί, ἐκείνης τῆς μακαριτρίας ἀγίας Εὐλαλίας.

— Πῶς; Μακαριτρίας; διατί λέγεις μακαριτρίας;

— Διότι δὲν ζῆ πλέον! ἀπάντησεν ὁ νεανίας μετὰ θρηνώδους φωνῆς καὶ μὲ πόνον ἐνδόμυχον.

— Δὲν ζῆ; λοιπὸν ἀπέθανε!

— Ναί κατὰ δυστυχίαν!

Ἄλλο Λοχαγός συγκιηθεὶς καθ' ὑπερβολὴν ἤλλαξε τὴν ἑμίλιαν διὰ τὴν κρύψην τὴν παραγῆν του εἰς τὸν πάσχοντα.

— Ποίος εἶναι ὁ σιτιστής μου, ἠρώτησε τὸν ἀκολουθεῦντα αὐτὸν θαλαμάρτην;

— Ὁ Κύριος ἐδῶ, ἀπάντησεν οὗτος δεικνύων διὰ τῆς χειρὸς του τὴν κλίνην ἐφ' ἧς ἔκειτο ὁ σιτιστής,

— Ἄν δὲν ἀπατώμαι εἴσθε ὁ σιτιστής τοῦ Λόχου μου, πλησιάσατε εἶπεν ὁ λοχαγός.

— Μάλιστα Κύριε Λοχαγέ ἀπάντησε μετὰ φωνῆς λεπτῆς καὶ ἀδυνάτου.

— Ὁ λόγος μας σήμερον ἐπανερχεται εἰς τὰς Ἀθήνας, ὑμεῖς ὡς μοι φαίνεται, δὲν θα εἴσθε εἰς κατάστασιν νὰ ὀδοιπορήσητε.

— Ποσῶς.

— Τότε ἐπανερχεσθε κατόπιν μετὰ τοῦ Κυρίου Ἀνθυπολοχαγοῦ Ἀγησιλάου. Καὶ ἀποχαιρετήσας αὐτοὺς ἐξῆλθε τεταραγμένους.

Μετὰ τεσσαράκοντα ἡμερῶν νοσηλείαν ἀμφότεροι εὐρίσκοντο εἰς ἐντελῆ ἀνάρρωσιν ὅτε διετάχθησαν νὰ ἐπανελθῶσιν εἰς Ἀθήνας μεταβάντες λοιπὸν εἰς Σιυλίδα ἐπρόκειτο νὰ ταξιδεύσωσι διὰ θαλάσσης μέχρι Χαλκίδος.

Τὸ ναυάγιον.

Ἢ νύξ ἔβριξε τὰ περίξ μὲ τὰ ἀραιὰ σκότη της, ἢ σελήνη στυγερά τὸ λευκὸν φῶς της μὲ τὸ ἀσθενὲς σκότος, καὶ ἡ φύ-

σις ὠραία πάντοτε, ὡς δτε ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ πλάστου, ἔλαμπεν ὑπὸ τὴν μαρμαρυγὴν τῶν ἀδαμάντων τῆς, ὁ φλοῖστος τῶν κυμάτων διαχέων ὑπόκωφόν τινα ἤχον διέκοπτε τὴν ἐπικρατοῦσαν σιγὴν. Ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ οἱ δύο φίλοι ἐπιβιβασθέντες εἰς πλοιάριόντι ἐκάθησαν ἐπὶ τῆς πρύμνης καὶ αὐτοὺ ἔβλεπον μετὰ προσοχῆς τὰς προετοιμασίας τῆς ἀναχωρήσεώς των. Οἱ ναῦται ἀνασύραντες τὴν ἄγκυραν, ἐπεφώνουν ἀπειράκις τὸ, ἐ - γιᾶ - μό - λα - ε - γιᾶ - λέσα. Ὅτε διὰ πολλῶν ἀγώνων περαιώσαντες τὸ ἔργον τειν; ἤρχισαν ν' ἀποπλέωσι. Μετ' ὀλίγον ἐπῆλθε σιγὴ, καὶ πᾶς θύρρυβος ὑπεχώρησεν εἰς τὴν νάρκην τοῦ ὕπνου, μόνον δ' Ἀγησίλαος μετὰ τοῦ σιτιστοῦ, οἱ δύο οὗτοι φίλοι ἠγρύπνουν. Ἡρρέμα ἐκύλιεν ἡ θάλασσα τὰ κύματά τῆς, δτε μετ' ὀλίγον ἄνεμος σφοδρὸς ταρασσῶν αὐτὴν παρίστα ποικιλιογραφίαν ἀδύσσων, ὁ οὐρανὸς διὰ μιᾶς ἐκαλύφθη ὑπὸ σκοτεινῶν νεφῶν, τὸ πλοῖον δὲ ἤρχισε νὰ λοξοδρομῇ ὡς ἐκ τῆς ἐναντιότητος τοῦ ἀνέμου, ἐνῶ ἄλλα πλοῖα βοηθούμενα ὑπ' αὐτοῦ ἀνέπλεον ἀγερώχως, φέροντα ἐπὶ τῶν ἰστῶν των φανούς οἴτινες εἰς τῆς νυκτὸς τὸ σκότος ὠμοιάζον μετὰ πυγολαμπίδας πλανωμένας ἐν τὸς τῆς χλόης. Ὁ πλοίαρχος κρατῶν τὸ πηδάλιον προσεπάθει ν' ἀποφύγῃ πᾶσαν ἐνδεχομένην σύγκρουσιν ἀπὸ τὰ πλησιάζοντα πλοῖα, ἅτινα διήρχοντο, ἄλλα μὲν ἐκ τῆς πύρας, ἄλλα δὲ ἐκ τῆς πρύμνης τοῦ πλοιαρίου, ὅτε εἰς μακρὰν ἀπόστασιν ἐφάνη νέφος μελανοῦ καπνοῦ, τὸ ὁποῖον ἐκάλυψε τὸ πᾶν.

— Βαπόρι! Βαπόρι! προσοχὴ παιδιά! ἐγερθεῖς ἐπεφώνησεν ὁ πλοίαρχος. Οἱ δύο φίλοι καθήμενοι ἀμέριμνοι ὁ μὲν εἰς ἐφάνετο βεβουλημένος εἰς λύπην ἀπαρηγόρητον, ὁ δὲ ἄλλος ἐξ ἐναντίας εὐρισκόμενος εἰς ἀντίθετον διάθεσιν προσεδόξα μελλούσας εὐτυχίας, καὶ εἰς τὰ γλυκέα καὶ ῥοδιὰ χεῖλη του ἐπλανᾶτο μειδίαμα, τὸ ὁποῖον ἀπεικόνιζε τὴν ἀπερίγραπτον χαρὰν, ἣτις ἐκρύπτετο εἰς τὴν καρδίαν του. Δὲν ὑπάρχει ἐψιθύριζε καθ' ἑαυτὸν οὐδεμίαν εἰς τὸ ἐξῆς ἀμφιβολίαν, ὅτι εἶμαι εὐτυχὴς καὶ ἠτένιζεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ἀγησίλαου γλυκύτατα βλέμματα, ἐξ ὧν ἀπεσπῶντο κρουνοὶ δακρῶν χαρᾶς. Τὴν πλάνην ταύτην τῶν ὄνειροπολήσεων διέκοψε κραυγὴ δυνατὴ τοῦ πλοίαρχου. — Πότζα! πότζα!

Θὰ μᾶς πνίξουν οἱ θεόστραβοι ! οἱ φίλοι οὔτοι ἐγερθέντες εἶδον εἰς μακρὰν ἀπόσταν ἀτμόπλοιον ταχέως κινούμενον καὶ ἀποπιύον περὶξ ἄφρους, φαινόμενους ὅτι ἐξήρχοντο ἀπὸ τοῦ βώθωνος πληγωμένου θαλασίου τέρατος.

Αἱ κραυγαὶ καὶ αἱ οἴμωγαὶ τοῦ πληρώματος τοῦ μικροῦ πλοίου συνεχίουν καὶ αὐτὰ τὰ ἄφυχα ὄντα.

Κλονισθὸς καὶ κρότος δυνατὸς ἐβεβαίωσεν εἰς τοὺς δυστοχεῖς ἐκείνους ἀνθρώπους τὴν ἀπώλειάν των. Τὸ ἀτμόπλοιον ὑπερπηδῶν ὑπερῆρᾶως ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἤνοιγε πέριξ αὐτοῦ ἀβύσσους, ἐντὸς τῶν ὁποίων ὑποπεσόν τὸ πλοιάριον καὶ συγκρουσθὲν ἀνετράπη.

Αἱ λέμβοι τοῦ ἀτμοκινήτου ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς διάσπασιν τοῦ πληρώματος τοῦ ἀνατραπέντος πλοιαρίου. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀμυδρῶς διακρίνοντο σώματα ἀνθρώπινα πλέοντα, ἐξ ὧν ἐξήρχοντο φωναὶ τῆς ἐσχάτης ἀπελπισίας. Οἱ ναῦται ἀνέσπυρον αὐτὰ ἐπὶ τῶν λέμβων, καὶ οὕτω μετὰ τινὰς στιγμὰς μεταφερθέντες εἰς τινὰ τοῦ ἀτμοπλοίου θάλαμον ἐξετάζοντο ὑπὸ τοῦ Ἱατροῦ.

— Ἐσώθησαν πάντες ; ἠρώτησεν ὁ Διευθυντὴς τὸν ναύκληρον του.

— Ὁ πλοίαρχος καὶ ἕνας ἀξιωματικὸς ἀπολέσθησαν, ἀπικρίθη ὁ ναύκληρος.

— Δυστυχία ! ἐχάθησαν λοιπὸν οἱ ἐπισημότεροι τοῦ πληρώματος.

— Φαίνεται, Κύριε διευθυντά, ὅτι συνετρίφθησαν ὑπὸ τῶν τροχῶν.

— Τοῦλάχιστον, Ἱατρέ, οἱ λοιποὶ εὐρίσκονται εἰς καλὴν κατάστασιν ;

— Μόνον ὁ στρατιωτικὸς οὗτος φαίνεται ὀλίγον προσβεβλημένος ἐκ τῆς ἐπιπλοῦσης αὐτῷ συγκινήσεως, ἀλλ' εἶναι ἐκτὸς κινδύνου. Καὶ πραγματικῶς ὁ σιτιστὴς εὐρίσκειτο σχεδὸν ἡμιθανής. Αἱ μεγάλαι ὄμοι προσπαθεῖται τοῦ Ἱατροῦ μετὰ δυο σχεδὸν ὥρας τὸν ἐπανέφερον εἰς τὰς αἰσθήσεις του, ὅτε ἀνοίξας τοῦ ὀφθαλμοῦ περιέφερον αὐτοῦ, λυπηρῶς περὶξ τοῦ θαλάμου.

— Πού εὐρίσκειται ; ἐψήθησε μὲ φωνὴν ἀδύνατον.

— Κουράγιο στρατιωτάκι, τοῦ εἶπε ναύτης τις Μελιταῖος
μὰ τὸ τέο ντὲν ἔχει τίποτα.

— Ποῦ εἶναι ὁ Ἀγισίλαος, ἠρώτησεν ἔντρομος ὁ Ἀριστείδης ποῖό ; τὸ ἄλλο δικόσου στρατιώτο, κείνο καυμένο πνίγηκε μαζί μὲ τὸν ντικόσας καπετάνιο ψάξαμε ντὸς ὄρχ, μὰ τοῦ κάκου.

— Ἐπνίγη ! Ἐπνίγη ! τὰς δύο ταύτας λέξεις μόλις ἐπρόφερε, καὶ εὐθὺς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν προτέραν ἀναισθησίαν.

Ἡ αὐγὴ ἔχυνε τὸ ἀργυροῦν φῶς της, καὶ ἡ ἡμέρα ἐμηνύετο ὡραία ὡς εἰς τοὺς πόλους ἢ θάλασσα λαμποβολοῦσα ἔμεινε ἀκίνητος ὡς χυμένος ὑδράργυρος. Τὸ πυρόσκαφον ἤδη ἠγκυροβόλοι εἰς τὸν λιμένα τῆς Χαλκίδος, αἱ λέμβοι ἐπολιορκησαν αὐτό, καὶ εὐθυμοὶ καὶ θορυβοῦντες ἀπεδιβάζοντο οἱ ἐπιβάται (Τὸ ἀτμόπλοιο τοῦτο ἤρχετο ἐκ Θεσσαλονίκης καὶ Βόλου).

Μόνος ὁ Ἀριστείδης Βασιλείουδεν ἐφρόντιζε νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλὰ περιφέρων τὸ βέλεμα του ἐπὶ τῶν πέριξ ἀνθισμένων πεδιάδων καὶ ὄρεων ἐφαίνετο ὅτι ἀπεχαιρέτα τὸν μάταιον τοῦτον κόσμον, καὶ εἰς τὴν μεγίστην αὐτοῦ μελαγχολίαν ἤρχισε νὰ τραγῶδῃ ὡς ἑξῆς.

Ψυχὴ νεκρὴ καὶ ἀγέλαστη δὲν φέρεις γιὰτ' ἐμένα,
Χαρὰ μιᾶς ψεύτικης στιγμῆς εἰς τὴν πικρὴ καρδίᾳ μου.
Νὰ πῶς γελοῦν τριγύρωσου κάμποι θουὰ ἀθισμένα,
Ὡ, φέρε μ' ἄχαρη ψυχὴ καὶ μένα τὴν χαρὰ μου.
Τί κλειέσαι σὰν ὁ φῶστρορος, ὅπου θαμπίξ' εἰς μνήμα,
Εἰς τὴν σπηλιὰ τὴν σκοτεινὴ τὴν κρύα τοῦ κορμιοῦ μου;
Ἀκόμη χθὲς ἡ μάνα μου χαροῖμενη, ὦ κρίμα,
Μ' εἶχε κλωστή στὸ δάκτυλο δεμένη τοῦ Μαρτιοῦ μου.
Καὶ τώρα τρισαλλοίμονον ! οἱ μαῦροι στοργασμοί μου,
Μ' ἔχουνε μὲ τὴν ἄχαρι, ἀπελπισιὰ δεμένον.
Ζῶ καὶ δὲν ζῶ καὶ ψεύτικη μοῦ φαίνεται ἡ ζωὴ μου,
Σὰν ἄνθος ποῦ τὸ βάλλουνε εἰς τὸ νερὸ κομμένον.

(ποίημα Κ. Β.)

Ἐνῶ μὲ πόνον τῆς ψυχῆς ἐτραγῶδει ταῦτα ἤκουσε θρήνους

γυναικός, ἥτις ἀνέβαινον ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου. Ἡ γυνὴ αὕτη τεσσαρακοντούτης σχεδὸν ἦτο εὐσκαρὸς καὶ ὠραία. Ὁ πιιστὴς ἄμα ἔστρεψε πρὸς αὐτὴν ἀνεγνώρισε τὴν Κυρίαν Σοφίαν μητέρα τοῦ Ἀγησιλάου.

— Ποῦ εἶναι ὁ φίλος τοῦ υἱοῦ μου; πλησιάσασα ἠρώτησεν αὐτὴν τινά.

— Ἐγὼ εἶμιχι ὁ ἀτυχὴς φίλος του, ἀπεκρίθη μετὰ συγκινήσεως ὁ πιιστὴς, καὶ ἐπορεύθη πρὸς αὐτήν.

— Ἐλθέ, τέκνον μου, ἠκολούθησε μετὰ θρήνων, νὰ σέ ἰδῶ ἀντὶ τοῦ ἀτυχοῦς υἱοῦ μου, διότι οἱ ἐπιβᾶται, οἵτινες πρὸ δολίγου μου ἀνήγγειλαν τὸν τραγικὸν θάνατον τοῦ Ἀγησιλάου μὲ εἶπον ὅτι εἶχειε ἀδελφικὴν φιλίαν.

— Καὶ πῶς ἐνταῦθα, ὦ μήτερ;

— Πληροφορηθεῖσα υἱέ μου, ὅτι ὁ ἀτυχὴς Ἀγησίλαος πληγωμένος ὢν ἐνοσηλεύετο εἰς τὸ ἐν Λαμία νοσοκομεῖον, ἀπρηχόμην ἐκεῖ νὰ φροντίσω περὶ τῆς θεραπείας του. Χθὲς τὸ ἔσπερας ἔφθασα ἐνταῦθα, καὶ προεθέμην ν' ἀναχωρήσω διὰ Στυλίδαν, ταύτην τὴν στιγμὴν, ὅτε ἀκούσασα νὰ λέγουν περὶ τοῦ βυβισθέντος πλοίου, καὶ περίτινος ἀπολεσθέντος στρατιωτικοῦ, ἐπλησίασα τὸν ἀναγγέλλοντα τὰς εἰδήσεις ταύτας, πρᾶκινθηθεῖσα δὲ ἀπὸ προαίσθησίν τινα καὶ παρακαλέσασα νὰ μὲ εἶπουν ποίος ἦτο ὁ στρατιωτικὸς οὗτος ἔμαθον μετὰ φρίκης, ὅτι ὠνομάζετο Ἀγησίλαος! . . ἐνταῦθα διεκόπη ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἀπὸ τοὺς λυγμοὺς καὶ θρήνους της.

Ὁ πιιστὴς προσεπάθει νὰ τὴν παρηγορήσῃ, ἀλλ' εἶχε καὶ οὗτος ἀνάγκην τοιαύτης περιποιήσεως. Ἀκόλουθοί τινες φίλοι τῆς Κυρίας Σοφίας φροντίσαντες μετέφερον ἀμφοτέρους εἰς τὴν οἰκίαν, ἔνθα διέμενον. Ἡ οἰκία αὕτη ἔκειτο πρὸς τὴν πλατείαν τοῦ ἁγίου Νικολάου. Ἐνταῦθα διενυκτέρευσε ὁ Ἀριστείδης μετὰ τῆς μητρὸς τοῦ φίλου του, ἀλλὰ διήλθον ὁμοῦ νύκτα θρηνώδη.

— Δύο ἡμέραι παρήλθον ἔτιοτε, καὶ ἤδη ἐπρόκειτο ἡ Κυρία Σοφία νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα της.

Ἡ ὥρα ἦτο ὁ Μ. Μ. σιγὴ ἐπεκράτει ἐντὸς τοῦ θαλάμου, μόνον σιναγμοὶ ἀλλεπάλληλοι διέκοπτον αὐτήν, ὅτε θηματισμὸς ζωηρὸς ἀκουσθεὶς ἐξῶθεν καὶ πάραυτα ἄνευ προειδο-

ποιήσας, ἡ θύρα ἀνοίγεται καὶ ἰδοὺ ἐνώπιον τῶν δύο τούτων τιθλιμμένων φουσταναλλοφόρος τις.

Πρὸς στιγμήν ἔμειναν ἀμφίβολοι εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀνθρώπου τούτου· ἀλλὰ κατόπιν ἀπαλλαγέντες τῆς ἀπάτης ἐκραύγασαν ἑμοῦ μετ' ἐκπλήξεως, Ἀγησίλαε ! Ὁ Ἀγησίλαος ἐναγκαλιζέται τὴν μητέρα του· ἥτις ἐκπληχθεῖσα ἔτρεψε, καὶ κινδυνεύσασα νὰ πέσῃ, ἐστηρίχθη εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ υἱοῦ της.

— Ἐσώθης ; ἐσώθης ; συγκινηθεῖσα ἐπρόφερε τραυλιζουσα.

— Ὁ Ἀριστείδης ἐπίσης εὐρίσκετο εἰς ἐκπληξιν ἀπερίγραπτον, καὶ ἡ χαρὰ του διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ πιστοῦ του φίλου τὸν ἔρριψεν εἰς παιδαριώδη θρηῖνον.

— Ὡ ; βλέπω, ἐνομίσατε, ὅτι ἀπωλέσθη, εἶπεν ὁ Ἀγησίλαος.

— Θαῦμα θεωρῶ τὴν ἐμφάνισίν σου, σφογγίζων τὰ δάκρυά του ἀπεκρίθη ὁ Σιτιστής.

— Καὶ μήπως δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἡ σωτηρία μου, ὡς θαῦμα;

— Πῶ εἴδες, τέκνον μου, αὐτὴν τὴν παλαιοφουστανέλλαν καὶ τὸ παλαιόφετον ; ἠρώτησεν ἡ μήτηρ.

— Μ' αὐτὴν μ' ἐνέδυσεν ὁ ἀνάδοχός μου μετὰ τὴν δευτέραν ταύτην βάπτισίν μου.

Ὁ Ἀριστείδης μ' ὄλην του τὴν μελαγχολίαν δὲν ἤδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα, καὶ σιχαφείς εἶπε πρὸς αὐτόν.

— Τέλος πάντων διηγήσου μὰς πῶς ἐσώθης.

— Ἄμα ἀνετρίπη τὸ πλοίαριον, Ἀριστείδη μου, ἠκολούθησεν ὁ Ἀγησίλαος, εἶδον τὸν πλοίαρχόν μας κρατοῦντα μίαν μεγάλην σανίδα ἧς πλησιάστε ἔλαβον τὴν ἄκραν. Τὰ κύματα μὰς ἔφερον πρὸς τὴν ξηράν, ὅτε τὴν ἐπιούσαν τὸ πρῶτ' ἀλιευτικόν τι πλοῖον μὰς ἀνέσυρε καὶ μὰς ἀπέβιβασεν εἰς λίμνην, ὅπου δύο καλοὶ ἀνάδοχοι μὰς ἐνέδυσαν καὶ τοὺς δύο μὲ τὰ σωτήρια ταῦτα ἐνδύμην. Σήμερον ἀπὸ πρῶτης ἤλθον ἐνταῦθα, καὶ ἐφ' προετοιμαζόμεν ν' ἀναχωρήσω, ἐπληροφωρήθην ἀπὸ τινος ἐπιβάτην, ὅτι εἴθε ἐδῶ, καὶ οὕτως ἐρευνήσας σὰς εἶδον.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀναχωρήσαντες καὶ οἱ τρεῖς ἔφθασαν τὴν

επισῦταν εἰς Ἀθήνας, ὅπου ὁ μὲν Ἀριστείδης ζητήσας δι' ἀναφορᾶς του ἔλαβε τὴν ἄφεσίν του, ὁ δὲ Ἀγησίλαος παραπεμφθεὶς εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς ἀνωτάτης ὑγειονομικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ στρατοῦ, ἔλαβε δίμηνον ἄδειαν ἀπουσίας, ἵνα μεταβῇ εἰς τὴν πατρίδα χάριν ἐντελοῦς ἀναρρώσεως τῆς πασχούσης εἰσέτι ὑγείας του. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὁ Ἀγησίλαος ἔλαβεν ἐκ μέρους τῆς ἀτυχοῦς Μαριάνθης ἐπιστολὴν, δι' ἧς προσεκαλεῖτο νὰ παρευρεθῇ, ἐὰν ἠδύνατο, εἰς τὸ τελεσθόμενον ἐτήσιον μνημόσυνον τῆς ἀτυχοῦς Βύλαλιας. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη καθ' ὑπερβολὴν τὸν συνεκίνησεν ἀποφασίσας δὲ νὰ μεταβῇ ἐκεῖ παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν μητέρα του καὶ τὸν πιστὸν αὐτοῦ φίλον, καὶ ἐπιβίβασθεὶς εἰς πλοιάριόν τε διευθύνθη εἰς Κέκν.

Τὸ μνημόσυνον.

Τὸ γλυκὺ λυκκυγὲς τῆς πρωῆς ἀπέδωκε τὸ σκότος ἐκ τῶν Κυκλάδων, αἵτινες μεγαλοπρεπῶς ἐζωγραφίζοντο ἐπὶ τῆς γαληνιαίας θαλάσσης βαθεῖα σιγῇ ὑπῆρχεν ἀκούη εἰς τὰ πέριξ τῆς πόλεως Κέας, τῆς ὁποίας ἡ ἀμφιθεατρικὴ εἰκὼν καὶ τὸ καίσαυτον τῶν μερῶν τῆς, καὶ τὰ τριάκοντα ὑπεράνω τῶν οἰκιῶν ὑψύμενα κωδονοστάσια, ἐπηύξανον τὴν μεγαλοπρέπειαν αὐτῶν. Ἦρχισαν ἤδη τὰ πτηνὰ νὰ ἐκπέμψωσι πρὸς τὸν πλάστην των τὴν πρωϊνὴν αὐτῶν προσευχὴν, λεπτοὶ ἀήρ ἀναβαίνων ἐκ τῆς θαλάσσης ἐτάραττε τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων, καὶ ἤνοῦτο μὲ τὸν ἐλαρρὸν φλοῖσθον τῶν κυμάτων, ἅτινα σιγὰ ἐκύλιον τοὺς λεπτοὺς καὶ στρογγύλους χάλικας τῆς παραλίας. Ἐν τῷ μέσῳ ταύτης τῆς γαληνιαίας σιωπῆς ἠκούετο κυματισμὸς προτορμιζομένου πλοίου. Τῷ ὄντι, μετ' ὀλίγον ἐρρίφη ἡ ἄγκυρα αὐτοῦ καὶ εὐθμοὶ ἐξήρχοντο οἱ εὐχάριθμοι ἐπιβάται, μεθ' ὧν διεκρίνοντο δύο νέμει μετὰ τινος γυναικὸς εὐτάρκου, οἵτινες ἐξεληθότες διευθύνθησαν ἐσπευσμένως πρὸς τὴν πόλιν. Διέρχονται τὰ μέρη ἐκείνη, ὅπου τοσάκις ἀντήχησεν ἡ φωνὴ των, ὅπου κατὰ πρῶτον ἀνέπνευσαν καὶ εἶδον τὸ φῶς, ὅπου πᾶν ἀντικείμενον ἀναμιμνήσκει τὸ παρελθὸν αὐτῶν, καὶ μυστικὸς πηλμὸς συγ-

κινεί τὰς ψυχὰς αὐτῶν, καὶ αἰσθημα ἀκατάληπτον κρατεῖ δεσμευμένην τὴν γλῶσσαν αὐτῶν. Παράδοξοι εἰς τὴν ὄψιν τοῦ ἀξιωματικοῦ βλέπεις ἐξωγραφισμένην τὴν θλίψιν καὶ τὸν πόνον τῆς ψυχῆς του, τὸν ὅποιον μαρτυροῦσιν οἱ συνεχεῖς στεναγμοὶ του ἐνῶ ἀπεναντίας εἰς τοῦ ἄλλου νεανίου τὰ χεῖλη ἐπλανᾶτο γλυκυθυμία, καὶ πόνος χαρᾶς ἐτάχυνε τὰ σκιρτήματα τῆς καρδίας του. Κατὰ τὴν ὄραν ταύτην ἀντίχει ὁ πένθιμος ἤχος τῶν κωδῶνων τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Κεῆς, καὶ ἐπὶ τοῦ μονοτόνου δόνηματος αἰσθημα μελαγχολίας διεγείρετο εἰς τοὺς κατοίκους τῆς νήσου. Ἰδίως ὅμως τὸ βροντώδες καὶ μονότονον νεκρώσιμον δόνημα τοῦ μεγάλου κώδωνος τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους διέχεεν εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀπερίγραπτον θλίψιν. Πολλὰί νεαὶ ἐγείρομεναι τῶν κλινῶν των ἔμενον κάτωχοι εἰς τὸ πένθιμον ἄκουσθ τῶν κωδῶνων, καὶ ἄφθονα δάκρυα ἔβριον ἐπὶ τῶν ὤρκων παρεῖων των ἐνθυμούμεναι τὸν θάνατον τῆς φίλης των Εὐλαλίας, τῆς ὁποίας τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον ἀνηγγέλλετο διὰ τῶν πενήμων δονισμάτων τῶν κωδῶνων.

Ὁ ναὸς τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους, φωτιζόμενος διὰ πλήθους λαμπάδων, εὐρίσκετο πλήρη νεανίδων φίλων τῆς Εὐλαλίας μεθ' ὧν διεκρινόντο ἡ Χαρίκλεια Οὐρανία, καὶ ἡ Ἐλένη, αἵτινες πεθηγοῦσαι ἔμενον μελαγχολικαὶ ἐνώπιον τῆς νεκρωσαίμου ἐκείνης σκηνῆς. Πλησίον αὐτῶν ἴστατο ἡ Μαριάνθη, ἡ δυστυχῆς ἐκείνη μήτηρ, φέρουσα μέλαν μεταξωτὸν φόρεμα, εἰς τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον ἦτο ἀπεικονισμένη ἡ εἰκὼν τῆς μελαγχολίας καὶ τῆς θλίψεως. Ὁ γέρον ἰατρός Διονύσιος ἴστατο πλησίον τῆς παρεγοῶν ἐνίστα αὐτήν. Μεταξὺ τῶν ἱερέων διεκρίνετο καὶ ὁ μοναχὸς Βικέντιος, ὅστις προσκληθεὶς νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ μνημόσυνον, ἦλθεν ἀφ' ἐσπέρας εἰς τὴν πόλιν ἐκ τῆς μονῆς του. Τέλος οἱ ἱερεῖς ἐνδουθέντες τὰ ἱερὰ αὐτῶν ἄμφια ἤρχισαν τὴν ἱεουργίαν· ὁ μπαρπα Μηκὲς εἰσῆλθε κρατῶν κἀνίστρον πλήρες κολύβων, ὅπερ ἐναπέθεσε πλησίον τοῦ εἰκονοστασίου, καὶ στεναγμὸς φλογώδης ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ γηραιὸν στήθος του, ἔπειτα ἀποσυρθεὶς εἰς τινα γωνίαν ἔκλαιεν ἀπαρηγορήτως. Ἡ εἰκὼν τῆς Εὐλαλίας ἦτο ἐπιτηδεῖως ἐσχηματισμένη διὰ χρωματισμένης ζαχάρως ἐπὶ τῶν κολύ-

ἔων· ἐκατέρωθεν δὲ τοῦ κανίστρου δύο κηροστάσια ἀργυρὰ ἔφερον λαμπάδας ἀναμμένες, ἐφ' ὧν διεκρίνετο ταινία περιτυλιγμένη ἐντέχνως. Τελουμένης ὄθεν τῆς ἱερουργίας εἰσῆλθεν ὁ Ἀγησίλαος μετὰ τῆς συνοδείας του. Τὰ πένθημα βλέμματα πάντων ἐστράφησαν πρὸς αὐτούς. Ἡ πενθοφόρος Μαριάνθη ἰδοῦσα τὸν Ἀγησίλαον, καὶ λησμονήσασα ἐκ τῆς αἰφνιδίου συγκινήσεως ὅτι εὑρίσκετο ἐντὸς τοῦ ναοῦ, ἀρῆκε κραυγὴν δυνατὴν, καὶ σπεύσασα ἐνηγκαλίασεν αὐτόν.

— Ποῦ εἶναι ἡ Εὐλαλία σου, Ἀγησίλαε ; . . Ἐκείνος κύψας ἐκ τοῦ βάρους τῶν λυπηρῶν ἀναμνήσεων τὴν κεφαλὴν του ἔμεινεν ἀναισθητός καὶ σιωπηλός, ἡ δὲ μήτηρ του Κυρία Σοφία ἐφαίνετο καὶ αὐτὴ συγκινηθεῖσα, καὶ ἡ φυσιογνωμία της παρίστανε τὴν μεταμέλειάν της διὰ τὸ πρὸς τὴν Εὐλαλίαν μίσος της. Ὁ Ἀριστείδης φέρων ἤδη πολιτικὴν ἐνδυμασίαν δὲν ἔμεινε ξένος τῶν συγκινήσεων τούτων· βλέμματα περιεργίας στρέψας παντοῦ ἐπὶ τῆς λυπηρᾶς ταύτης σκηνῆς ἠεθάνθη τύψιν τοῦ συνειδότος ἑαρεῖαν· ὅτε ὁ Βικέντιος θεωρῶν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἑήματος τὴν ἐξωθεν συμβᾶσαν ταραχὴν ἀνεγνώρισε τὸν ἄγνωστον, ὃν πρὸ ἐνός σχεδὸν ἔτους ἐφιλοξένησεν εἰς τὸ πενιχρὸν κελλίον του. Ἡ δὲ Χαρίκλεια παρατηροῦσα μετὰ προσοχῆς τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ νέου ἐκείνου ἀνεκάλυπτε μείζονα ὁμοιότατα μὲ γνωστόν τι πρόσωπον, τὸ ὁποῖον πρὸς στιγμὴν δὲν ἐνεθυμεῖτο.

— Α! περίεργος ὁμοιότης, εἶπε στραφθεῖσα πρὸς τὴν Οὐρανίαν, ἡ ἰδίᾳ νομίζει τις ὅτι εἶναι.

— Τοῦτο παρατηρῶ πρὸ πολλῆς ἤδη ὥρας καὶ ἐγὼ εἶπεν ἡ Οὐρανία, δὲν εἶναι ἀπχράλλακτον τὸ πρόσωπον τῆς Εὐλαλίας;

— Ἀδελφὴ, ἐγὼ φοβοῦμαι! παρατήρησον πῶς ἀγριούται! τὸ φάντασμά της νομίζω ὅτι εἶναι.

— Μὰ, ποῦ τῆς ὁμοιάζει δὰ καὶ σεῖς; ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη· αὐτὸς εἶναι μελαχρινός, ἐνῶ ἐκείνη ἦτο λευκὴ ὡς κρῖνος, εἶχεν ἀνάστημα ὑψηλόν, ἐνῶ οὗτος εἶναι σπιθαμηχίος.

— Πραγματικῶς αἱ παρατηρήσεις εὔται τῆς Ἑλένης ἔχουν τὸν τόπον τους, ὑπέλαβεν ἡ Χαρίκλεια, ἀλλὰ οἱ ὀφθαλμοὶ της, τὸ μικρὸν ἐκείνο στόμα, δὲν εἶναι ἀπχράλλακτον μὲ ἐκείνης ;

Ἐνῶ αὐταὶ συνδιελέγοντο, ὁ νεανίας οὗτος ἐξῆλθεν, διότι ἐφάνη ὅτι δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπομείνῃ εἰς τὴν νεκρώσιμον ταύτην σκηνήν.

Τέλος πάντων τῆς ἱερουργίας τελεσθείσης ἤρχισε τὸ μνημόσυνον. Ὁ ἱερεὺς ἐπεφώνησε τὸ ὑπὲρ ἀναπύσεως καὶ συγχωρήσεως τῆς ψυχῆς τῆς κεκοιμημένης δούλης Εὐλαλίας » ὅτε εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο ἡ Μαριάνθη καὶ ὁ Ἀγχιλάος ἐξέπεμψαν στεναγμὸν δυνατὸν, καὶ οἱ περιεπιτώτες ἐδάκρυσαν.

Οὕτως ἐντὸς τῶν θρήνων καὶ στεναγμῶν ἐτελεῖτο τὸ λυπηρὸν ἐκείνο μνημόσυνον. Ὁ ἱερεὺς ἐξεληθὼν τοῦ ἱεροῦ θήματος ἐκράτει ἀναχειρας θυμιατήριον καὶ ἐπανελάμβανε διὰ τελευταίαν φορὰν τὸ ὑπὲρ ἀναπύσεως καὶ συγχωρήσεως τῆς ψυχῆς τῆς κεκοιμημένης δούλης σου Εὐλαλίας » ὅτε μεγάλη ταραχὴ διεδόθη εἰς τοὺς ἐκκλησιαζομένους.

— Τὸ φάντασμα! τὸ φάντασμα! ἐκφωνήσαντες πάντες ἀτάκτως ἐβράβησαν εἰς φυγὴν, ἡ Οὐρανία, ἡ Χαρίκλεια καὶ ἡ Ἐλένη κατεπατήθησαν μέχρις εὖ ἐξέλθωσιν.

Τὸ ὑποτιθέμενον φάντασμα εἰσέρχεται, ἦτο δὲ νεανὶς κομψῶς ἐνδεδυμένη μὲ ὀφθαλμοὺς ἀκτινοβολοῦντας.

— Τί φεύγει οὗτος ὁ τρολλὸς κόσμος, ἐπεφώνησαν ὁ Ἰατρὸς! αὕτη εἶναι ἡ Εὐλαλία, εἶναι ἄνθρωπος ζωντανός, τί φοβείσθε; Ὁ μπάριμπα Μηκὲς τρυπώσας ὑπὸ τράπεζάν τινα δὲν ἐτόλμα νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ φόβου του. Ὁ Βικέντιος μετὰ τῶν λοιπῶν ἱερέων ἕκαμνον ἀπειράκις τὸν σταυρὸν του, καὶ ἐπρόφερον ἐξορκιστικὰς τινὰς ἀράς. Ἐνῶ ἡ Μαριάνθη μετὰ τοῦ Ἀγχιλάου ἔμνον ἀκίνητοι, τὸ φάντασμα διευθύνθη πρὸς αὐτοὺς, καὶ πλησιάζειν ἐζήτην ν' ἀσπασθῇ τὴν χεῖρα τῆς Μαριάνθης; αὕτη δὲ ἔντρομος γενομένη ἀπεύρετο.

— Μακράν! . . . Μακράν! . . . ὕπαγε ὀπίσω μου φάντασμα τοῦ σαταν, ἀξέσφωνηστένῃ δυστυχῆς μήτηρ μετὰ ταραχῆς.

— Ἐγὼ φάντασμα! ἀπεκρίθη ἡ Εὐλαλία, δὲν ἀναγνωρίζεις ὦ μήτηρ τὴν θυγατέρα σου; Ἥμαρτον! Ἥμαρτον ὦ καλή μου μήτηρ! Ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου εἰς τὴν γῆν. Συγχώρησον τὴν ἀσπλαγγχεν θυγατέρα σου ἦτις σοῦ ἐπήνεγκε τσαυτὰ δεινά.

— Μακράν! μὴ μοῦ ἄπτου, δένεισαι σὺ ἐκεῖνη ἡ Εὐλαλία

δεν ζῆ! Μακρὰν σατανικὸν φάντασμα... ἀπεκρίθη τρέμουσα ἡ Μαρριάνθη.

— Καλὴ μου μῆτερ, ἐγὼ εἶμαι ἡ Εὐλαλία σου δὲν ἀπέθανα, μὴ φοβοῦ, ὑπέλαβεν ἡ νεάνις, καὶ λαβοῦσθ, κατεφίλει τὴν χεῖρα τῆς μητρὸς της.

— Μὴ φοβεῖσαι κυρὰ, εἶπεν ὁ Ἴατρος, ἰδοῦ, ἡ Κυρία Εὐλαλία εἶναι, ὅσοις της τώρα τὴν εὐχὴν σου διὰ τὸ πεχιδάκι σου σοῦ ἰκατόρθωσεν.

Ἡ Μαρριάνθη εὐρίσκετο εἰσέτι μὲ φρένας τεταραχμέναις, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀναλαβοῦσα τὰς αἰσθήσεις της ἐνηγκαλίασεν τὴν Εὐλαλίαν.

Ὁ Ἀγησίλαος παγώσας ἔμεινεν ἀκίνητος ὡς ἄγαλμα μαρμαρίνον καὶ ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς του προσηλωμένους πρὸς τὴν νεάν δὲν ἠδύνατο οὔτε νὰ κινηθῆ οὔτε νὰ ὁμιλήσῃ· ἀλλὰ βυθισθεὶς εἰς σκέψεις διελογιζέτο τὴν ἀπάτην του, ἥτις ἐπεκράτησεν ἐν σχεδὸν ἔτος χωρὶς νὰ τὴν αισθανθῆ. Τέλος ἡ Εὐλαλία τὸν πλησιάζει διὰ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην, διότι ἀκολουθοῦσα τοσοῦτον χρόνον αὐτὸν ὑπὸ τὸ ψευδὲς ὄνομα Ἀριστείδης, δὲν ἠσθάνθη συμπάθειαν εἰς τὰς τοσαύτας περιπετείας του νὰ ἀνακαλυφθῆ. Μόλις δὲ ἐγγίζει τὴν χεῖρα του καὶ εὐθὺς ταράττεται καὶ ὑποχωροῖ.

— Φύγε! . . . φύγε ἰ ἐπικατάρατον φάντασμα, αἰωνίως μὲ καταδιώξεις.

— Δὲν γνωρίζεις Ἀγησίλαε τὴν Εὐλαλίαν σου;

— Σὲ γνωρίζω! . . . σὲ γνωρίζω! . . . ἀλλὰ . . . μακρὰν . . .

Οἱ νεκροὶ μετὰ τῶν ζώντων δὲν σχετίζονται.

— Ἐγὼ νεκρὰ; τοῦλάχιστον δὲν γνωρίζεις τὸν φίλον σου Ἀριστείδην; ἐγὼ εἶμαι ἐλείνος, ὁ πιστώτατος φίλος σου.

— Ὁ φίλος μου Ἀριστείδης; ὑπέλαβεν ἐκπληκτος, καὶ στρέψας πέριξ τοῦ ναοῦ βλέμμα ἐξεταστικόν· λοιπὸν ζῆς Εὐλαλία μου ἐπανελθὼν εἰς ἑαυτὸν ἐπεφώνησεν· καὶ εὐθὺς ἐναγκαλίασεν αὐτὴν μετὰ θάρρους.

Ἡ Κυρία σοφία εὐρίσκετο καὶ αὕτη εἰς μεγάλῃν σύγχυσιν φρενῶν, ὁ δὲ γέρον μπάριμπα Μηκὲς δὲν ἐτόλμα νὰ ἐξέλθῃ εἰσέτι ἐκ τοῦ φόβου του ὑπὸ τῆς τραπέζης· ἀλλὰ ἀφοῦ εἶδεν ὅτι τὴν ἐναγκάλιασεν, ἀφοῦ πολλάκις τριψὰς τοὺς ὀφθαλμούς

του εἶδεν ὅτι δὲν ἀπατᾶται, ἐξῆλθε, καὶ πλησιάσας τὸ κέντρον τὸ ἀνέτριψε μετ' ὀργῆς διὰ τοῦ ποδός του.

Τέλος πάντων ἀφοῦ πάντες ἀνεγνώρισαν ὅτι τὸ ὑποτιθέμενον ἐκεῖνο φάντασμα ἦτο ἡ Εὐλαλία, ἐσχημάτισαν κύκλον, καὶ συγκαίροντες τὴν Μαριάνθην διὰ τὴν νεκρανάστασιν τῆς θυγατρὸς τῆς πύχοντο νὰ ἐορτάσουν ἐντὸς ὀλίγου τοὺς γάμους τῆς.

Ὁ Ἀγναίλαος ζήτησας ἄδειαν ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν καὶ λαβὼν τὴν συγκατάθεσιν καὶ τὴν εὐχὴν τῆς μητρὸς του ἐνυμφεύθη τὴν ὀρφανὴν ἐκείνην Εὐλαλίαν ἐντὸς τοῦ ἰδίου ναοῦ τὴν 15 Αὐγούστου τοῦ 1848.

ΤΕΛΟΣ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

— ΕΙΣΟΔΑ —

Τριαντάφυλλος Λαζαρέτος
 Συνταγματ. Διοικητ. τοῦ
 Γον συντάγμ. τῆς Γραμ. 20
 Ν. Πιερᾶκος συνταχ. βουλ. 2
 2ον Παξικὸν Σύνταγμα.
 Μ. Γ. Φουντουκλῆς Ταγματάρ.

Λοχαγοί

Α. Αεονάρδος
 Ι. Κουτράκος Μαυρομιχ. 10
 Κ. Δαμαλάς
 Δ. Τζῆρος
 Ι. Τρακάκης
 Γ. Ῥοδοβίτης 2
 Γ. Κουμουδοῦρος
 Α. Β. Πετμεζᾶς
 Γ. Πανταζῆς ἐπικαταλ.

Ἱπολοχαγοί.

Ν. Λαζαρέτος 5
 Α. Μαυρομιχάλης 3
 Π. Μεγεμενέας 2
 Δ. Πιρνασιδῆς
 Ν. Χαρόνης
 Δουρδούμας
 Κ. Πιταλάς Κατλ. ἀ. τάξεως.

Ἀνθυπολοχαγοί

Δ. Δράκος. 2
 Ὀδυσσεύς Ἀιζουλίνος.
 Χ. Ἰωάννου
 Κανέλλος Δημητρόπουλος.
 Π. Ἀναστασίου
 Ι. Σκένδερ.

Ἀνθυπασπισταί

Ν. Γκίλης.
 Π. Καμπάνης
 Βότζαρης

Ἐπιλοχίαι

Εὐστρ. Γεωργίου
 Α. Βοῦρλος
 Αντώνιος Μίτσος
 Ἰω. Δούκας
 Γ. Κονταράτος
 Γ. Πολύαινος
 Σπ. Γεωργίου

Λοχίαι

Κ. Δουπιώτης.
 Γ. Δ. Ἀλικᾶκος

Α. Μήλιος
Ε. Βερβύλης
Μ. Ἀτζουλίνοσ
Β. Γκέστας
Α. Φοντάνας
Σπύροσ Οικονόμου
Μαριγῶ Δημητρίου
Α. Νιχογιανόπουλοσ
Ξ. Μουκάχοσ
Στ. Αίτζασ
Γ. Μαντζαράκησ
Β. Παππαδόπουλοσ
Δ. Μουκάχοσ
Γ. Σωτηρόπουλοσ
Ν. Ῥήγασ
Σωτ. Ζυγόπουλοσ
Δ. Γεωργιάδησ
Μ. Π. Στρατηγάκησ
Σακελαρίου

Δεκανεῖσ

Ν. Μπότζησ
Μ. Φιλιππουπολίτησ
Α. Ρεῖζησ
Κ. Ἀθανασίου
Γ. Κακαροῦκασ
Π. Αἰγινήτησ
Σ. Θεοχαρόπουλοσ
Αρ. Παππαστέροσ
Γ. Παππαδόπουλοσ
Ι. Νταήσ
Ν. Ψύχοσ
Αθ. Στουρνάρησ
Ν. Ξανθάκοσ
Γ. Σταθάκησ
Δ. Χαλκονδύλησ

Κ. Πορτινὸσ
Μ. Γαῖτάνοσ
Α. Παναγιώτου
Θ. Βούλγαρησ
Ἄνδρ. Γεωρούχοσ
Α. Κακούλακησ
Γ. Μιχαλόπουλοσ.
Χ. Γεωργίου
Ι. Μάγγησ
Θ. Κωστούλασ
Γ. Τζιλιδοσ
Π. Ἀτζουλίνοσ
Ι. Δριδόπουλοσ
Μ. Νικητάκησ
Δ. Μούλοσ
Ἄθ. Ἐκκλητιόσ
Γ. Κατζόνασ
Μ. Κοντόγωνοσ
Ν. Εἰρέασ
Ναπολέον Πιλόσ
Εὐστ. Μαγεμενεάσ
Ν. Κυριακοσ
Βάβουλασ
Γ. Μούροσ

Μουσικοί

Ι. Παππαῖωσή
Στ. Σέρβεσ
Γ. Ταχλάου
Ι. Μάνθου
Ι. Μπαχάρησ
Δ. Μεντούδησ
Κ. Πρωεσιτόπολοσ
Ὄθων Σταματόπουλοσ
Κ. Δημητράκοσ

M. Δισύλας	Στέφ. Ἀλεξάνδρου
N. Λουγόπουλος	
I. Δούζος	Ἴππικόν.
X. Ὄφμαν	Γ. Καλάρης; Λοχ
A. Σταθογιάννης	Γ. Μ. Ὀλύμπιος
Θ. Σπυριδάκης	N. Γκαρπολά; ὑπασπιστής
N. Μίτζελ	Δ. Χρυσοσπάθης ἑπιπύλαρχος
Ἄρ. Ῥωμάνος τυμπανιστής.	Π. Μαυρομιχάλης ἀντιπύλαρ.
N. Μαχαίρας ὑποδεκ.	A. Νικολαΐδας.
N. Μανάζης ὑποδεκ.	
Ἄγγ. Περικλῆς στρατιώτ.	Πυροβολικόν,
Μέλλιος Δημήτριος	Κυρ, Γούσιος ἀνθυπολοχ 3
Γ. Ἀποστολάκης	Π. Θ. Κολοκοτρώνης ἀνθυπ. 2
Ἄντ. Ἀνδρούτζης.	N. Ζώρας Λογιστής
Ἄλ. Μυκωνίος	5 Ἄρ. Θυσσεύς Λοχ. σιτιστής
A. Δημητρακόπουλος	N. Καρατζᾶς
	Π. Σακελαρίου
	A. Πετρόπουλος
Λοχος Πυροσβεστών.	Γ. Καμπουράκης Δεκανεύς
	Σ, A, Σωτήρχος
N. Μάνος λοχαγός	2 Γ. Πάγκαλος πυροβολιστής
Γ. Ἀλεξάνδρου ἀνθυπασπισ.	Εὐστ. Χρηστάκης
M. Κολοθεός ἐπιλοχίας	Γ. Κορνιωτόπουλος Λοχίας
H. Κύπριος; λοχίας.	Δ. Νικολάου Δεκανεύς
A. Καριότογλους λοχίας	N. Κορδούλης Λοχίας
Π. Καλιμπασέρ δεκαν.	Γ. Πανόπουλος; δεκανεύς
Φ. Δελοριέ	M, Βαχζακᾶνος
I. Παράληκας	Σ. Παππαγεωργώπουλος λοχ.
Σπ. Ἀργυλιάς ὑποδεκαν.	Σ, Σαραντόπουλος
Βασ. Τουφεξής	A, Κωστόπουλος
Π. Κανελόπουλος	X, Ἰωάννου
X. Ζιχαρόπουλος	E, Χρύσης ἐπιλοχίας πυρ.
Δ. Δελῆς	Δ, Ζίφου
Σπ. Δημητρίου	X, Μπασιαδάκης
Γ. Νικολάου	Μαργιώγκα Καραμπᾶ
Κων. Καπετανάκης.	Θ, Μᾶνος ἀνθυπολοχαγός
Ἄντ. Ἀριστείδης	

Θ, Δούκας
 Μ, Καρατζάς
 Γ, Νικολαΐδης
 Κ, Ψαρρόδημος
 Κ, Σαπουντζάκης
 Β, Δροσινός
 Ν, Ζορμπάς
 Α, Μάνσης
 Κ, Τζώρτζης
 Ν Γιάνναρος

Φραν. Βιντράς
 Ι, Γ. Κουτάρας
 Ν, Γ, Βεντούρης
 Σ, Α, Κάσιος μαθ.
 Δημ. Α. Μάγου μαθ, Διδασκ,
 Ι, Σπανόπουλος
 Γ, Λευκουρίτης Φοιτ, Διδασκ,
 Ν, Λαγκωνόπουλος
 Βέργιος Οικονομάκης
 Κων, 'Αναστασιάδης
 Δ, Γ, Παππαδάκης,
 Αναστ, Παππαευστρατίου
 Θ, Γεωργιάδης
 Ισιδώρος Νερούτζος
 Α, Στασιόπουλος
 Σωτ, Α, Αραγώτης
 Β, Αγγελετόπουλος
 Θ, Λαλαγιάννης
 Ν, Κουσέλης
 Ν, Κ, Καραδήμας
 Ι, Γ, Κατσικογιάννης
 Γ, Πολιτάκης
 Ζ, Μπαουκλάνης
 Τερψιχόρη Βατυρά
 Ελπία Βατυρά

Ν, Π, Βοτυράς
 Γ, Ν, Γριμάνος
 Σ, Α, Πανταλίδης
 Β, Ν, Στράγκας
 Β, Συρμακέσις
 Γ, Τρίμης
 Αντ, Ν, Παρθήλης
 Κ, Α, Οικονόμου
 Γ, Ν, Οικονόμου
 Β, Α. Παπαϊωάννου
 Αύγερινός Βαροθάνος
 Π, Βύθυριάδης
 Εμ, Α, Τζιόνης
 Π, Δ, Σπανόπουλος
 Ν, Α, Δεσποτίνης
 Χαράλ, Μκυρίκης
 Χαρίλ, Κεντράς
 Ι, Ν, Βαρούλης
 Δ, Τριανταφυλόπουλος
 Σπ, Γιουσούχα
 Ν, Γ, Παπαδόπουλος
 'Ελένη Δ, Οικονόμου
 Γ, Ι, Μανωλακάκης
 Π. Γκουλιός
 Σπ, 'Αντωνιάδης
 Π. Γεωργιάδης
 Π, Σταταροῦνος
 Γ, Κορδοκίδης
 Γ, Μοσκοβάκης 'Ενοματάρ,
 Δ, 'Αλεξανδρόπουλος »
 υ, Καραπαναγιώτης »
 Θ, Ματθιόπουλος σιτιστής
 Ι, Τ, Βλαβάνης
 Ανδ, Ν, Οικονομόπουλος Φοτ.
 Αριστομ. Παπαλεξόπουλος »
 Θεοκλ, Μαυρογένης

Γεωρ, Ἀσιμακόπουλος	Γ, Δημητριάδης
Ιω, Παπαγιανακόπουλος Διδ,	Ν Κατζιώτης
Γ, Δ, Φιλήμων,	Μιχαήλ Φουσκόπουλος
Γ, Α, Ἐλευθεράτος	Επ, Γ, Θεοφυλάκος
Ι, Βαρσάβας.	Γ, Ν, Πετροκάκος
Κ, Βούλγαρης	Περ, Κ, Γρούμπος
Εὐαγγελ, Γγγλέσης	Αναγ, Φετόπουλος
Κ, Μιχαϊλίδης	Αντ, Ιω, Στιλιανίτης
Σ, Κοντομίχος	Π, Μωντζιότης
Ἄθ, Ἀγγελόπουλος	Αν, Εμ, Μαγμισιάδης
Ν, Παπαϊωάννου	Κ, Πετρόπουλος
Κ. Κροντηρᾶς.	Δ. Βασιλόπουλος
Χαρίσιος Παπαμάρκος	Σ, Ἀθανασόπουλος
Κων, Βασιλείου	Παῦλος Τρίμης
Θεώδ, Βλάσης	Αναστ, Δογρεῦς
Κωνσ, Κωσιόπουλος	Α, Α Βανγκρέζας
Ι, Κριεζῆς	Ἄθ, Ὀδυσσεύς Ν, Πατραβλασιιάδης
Αθ, Κωνσταντίνου	Ι, Παπαντάρος
Ι, Ἀντωνόπουλος	Γ, Ν, Πετρακάκος
Αρ, Α, Ῥούσος	Γ, Στρατῆς
Ν, Δεκαλόπουλος	Ι. Δούδαρης
Αλ, Ππεκιάρης	Δ, Φούντης
Χ, Σπερχῆς	Ανδρ, Ἀντωνίου
Χαρ, Σ, Ἐμμανουήλ	Κ, Μουρόπουλος
Εὐγγ, Α, Τεκοῦρας	Εμ, Ἄνδρέου
Χαρ, Παπαϊωάννου	Μ, Θεοδόρου
Απ, Σ, Οἰκονομόπουλος	Γ, Παπαδόπουλος
Σαρ, Δ, Κυριμόπουλος	Α, Μοντζουράκης
Αθ, Ἀναγνωστόπουλος	Εμ, Χίλαρις
Κ, Δελικάρης	Ν, Ἀλβέρτος
Ν, Τρ, Στασινόπουλος	Π, Κωνσταντίνου
Ξ, Ἀθανασιάδης,	Γρ, γ, Βίνγκαλ
Δ, Γενιράλης	Κ, Θ, Ἀγαθοκλῆς
Ι, Α, Νίκας	Ι, Μανούσος
Αναγ, Παπακωνσταντίνου	Γ, Γεωργιάδης
Ἄναγ, Παπαδόπουλος	Π, Χ, Λαζάρου

Ν, Νικολαΐδης
Π, Χ, Λαζάρου
Γ, Θ, Συμωναῖος ζωγράφος
Πάτροκλ, Ζ, Δεπάστας
Ἀμείδης
Κ, Τεράκης
Κ, Γ, Σιμιτσῆς
Βελισ. Ι. Οἰκονόμου
Α, Ν, Χωματιανός
Παναγῆς Χ, Λογοθέτης
Κ, Αν, Λούγκης
Σ, Κορτέσιος
Γ, Π, Βροχέα
Π, Α. Σουλιάτης
Σπ, Γεωργίου
Γριγ, Φαρουτάκης
Παναγ, Πηπαδόπουλος
Ι, Μιτρόπουλος
Φίλιπος Βάρβογλης
Πάνγκalos Ξενοφών,
Π, Δ, Νομικός
Γ, Σ, Δάλας
Δ, Πηπαρηγόπουλος
Γ, Δουκός
Αλ, Γ, Πρωθέντος
Ι, Δημητριάδης
Σπ, Χαλκοκονδύλης,
Λεωνίδας Αργυρόπουλος
Αρ, Ἰουρδηνάδης
Διον, Ζαχαρόπουλος
Αν, Χρισταδουλόπουλος
Π, Πουλόπουλος
Π, Γ, Φεσῶς
Κ, Σταθόπουλος
Μ, Ἡλιόπουλος
Ν, Πηπαδόπουλος

Αθ^ο Σ, Κοσμόπουλος
Ν, Τζανετόπουλος
Ν, Εύστρ, Δυμπερόπουλος
Αρ, Δημάδης
Δ, Α, Κουλόπουλος
Κ, Ἀθανασόπουλος
Χ, Πετρόπουλος
Γ, Αγγελίου
Κ, Χαρακόπουλος
Α, Σαχίνης
Μ, Κωσταντόπουλος
Δ, Καπαρανόπουλος
Λ, Δημητρόπουλος
Ι, Δ, Σπαρογιαννάκης
Σ, Προτόπαπας
Ἀρ, Σ, Τζαλίκας
Λ. Δελιβοριᾶς
Η, Σ, Λόγιος
Ν, Ι, Χαλκοκονδύλης
Η, Α, Σωτήρχος
Κ, Φώτιος
Μ, Γ, Μιχαλόπουλος
Ι, Νουθολήχερ
Γ, Ι, Βαλανόπουλος
Δ. Οἰκονομόπουλος
Εὐαγ. Ἀρνιατάκης
Χ, Θάνος
Α', Ἀναστάσιος
Γ, Ν, Κυβερνήτης
Σ, Νικολάου
Ι, Δ, Δημόπουλος
Κ, Πυλόπουλος
Ι, Α, Μάντας
Α, Μαρινάκης
Δ, Παπκυριακόπουλος
Σ. Δ, Χίος

Αντ, Σ. Εὐσταθίου
 Ί, Μανουάδης
 Ι, Λέμπρος
 Β, Γιανούσης
 Γ, Ι, Δύτσικας
 Β, Ν, Γιανούδας
 Π, Δ, Πετραλέξης
 Πέτρ, Γ, Πετραλέξης
 Φ, Ζήσου
 Δ, Κυριάκιου
 Ι, Παΐλου
 Ι, Δ, Τορκίδης
 Πίτρ, Ψωνόπουλος
 Ν, Πολίτης,
 Δ, Ν, μελετόπουλος
 Δ, Δ, Βούλζος
 Σ, Π, Χωραφάς
 Σ, Β, Μανέρης
 Δ, Κ, Βουδοῦρος
 Ν, Μ, Μοντέστης
 Ν, Σπυρόπουλος
 Α' Οράτης
 Ι, Δ Φράγκος
 Χ, Β, Μερκούρης
 Δ, Α, Θεοδοῖδopoulos
 Ι, Κόνταρης
 Β Λημπρόπουλος
 Κ. Κυκίδης
 Ι, Στάφαλης
 Ν, Σταυρονάκης
 Θ, Χαρίδης
 Λ, Ν, Διαμαντόπουλος
 αχ, Ν, Διαμαντόπουλος
 Ηρ, Ν, Διαμαντόπουλος
 Δ, Θ. Δράκος
 Μικέλ, Χρήστου,

Χρηστοφίλης Κρανιώτης
 Γαβ, Σοσμάς
 Ν, Δ, Χέλμης
 Θ. Ν. Αναγνωστόπουλος
 Γ, Ι, Βιλάσσης
 Κ, Καστρίτης
 Αρ, Γ. Μαρίνης
 Γ. Α, Κατελέρης
 Ευ, Κ, Ζιρίνης
 Λακ, Νικολόπουλος
 Η, Θ, Χατζουλάκος
 Κ, Ν, Αναγνωστόπουλος
 Γ, Οκονομόπουλος
 Α. Βιτάλης
 Φ, Σ, Φιλιπίδης
 Χαράλ, Α, Ψεμποῦς
 Ερ, Ν, Κολιάτζης
 Γ, Μανολάκης
 Ξ Μαμούρης
 Ι, Έμμανουήλ
 Π, Μαρούρης
 Α. Αλεξανδρόγιανος
 Κ, Διγενής
 Π, Α. Μουτσόπουλος
 Γ, Παπαδόπουλος
 Δ, Ίτακίδης
 Δ, Θεμελης
 Α, Βαβίος
 Μ, Όθωναίος
 Γ, Λυκούρης
 Μ, Βροῦλιας
 Α, Καμπάς
 Χ, Ράγκος
 Ν, Δάλλας
 Θεμ. Πιπαχρηστοφίλου
 Ανδ, Αγαπητός

Γ, Πικρατσώνης
 Κ, Παπατσώνης
 Γ, Π, Πιτσιλαδέλος
 Γ, Πιναγιωτόπουλος
 Ι, Τυρός
 Μ, Ι, Λαμπρινίδης
 Θ, Χ, Φρονγκουδάκης
 Γ, Συριανός
 Γ, Βασιλείου
 Ι, Κωνσταντινάκης
 Μελέτ, Δυσάνος, ένοματίρχης
 Τρίφων Ν, Γιαθόπουλος
 Βάγιας
 Π, Δ, Νάκος
 Η, Κ, Καλής
 Α, Ν, Ασιμακόπουλος
 Γ, Μετροδδ
 Γ, Β, Αντωνιάδης
 Λεωνίδας Χέτ
 Γ, Μ, Μαρινάκης
 Λάζαρος Π, Γκίκος
 Θ, Μ, Καλιφρονῆς
 Πέτρος, Γ, Γιατράκος
 Διογένης Καυπερόπουλος
 Π, Αποστολίδης
 Μ, Κηπετανάκης
 Λυκοῦργος Ζερβέας
 Κ, Πλέσας
 Αγ, Σίμος
 Φωκ, Ι, Σακελαρόπουλος
 Κ, Μαρινάκης
 Π, Χαριτίνης
 Π, Λογιοτατίδης
 Ν, Γιοργαντᾶς
 Α, Τζαβάρας
 Μελ, Γ, Αθανασίου

Κ, Τζαβάρας
 Γ, Α, Τζαβάρας
 Κ, Φόκας
 Κατίνγκω Σχουνᾶ
 Θ, Γούαρης
 Σ, Ν, Μυρομαίτης
 Θ, Βουντώρης
 Αῦρ, Βερδήμπελος
 Κ, Φρεδερίκος
 Στέφ, Ταφρός
 Β, Σ, Κανᾶς
 Κ, Σιμιτζῆς
 Δ, Αθ, Κρεμίδας
 Α, Α Λαμπαδαρίου
 Ε Σ Τυροποπαπᾶς
 Θωμᾶς Δ, Γκικόκας
 Ν, Βίρδης
 Η, Ν, Λογοθέτης
 Αθ, Κ, Οικονόμου
 Αρ, Ζαχαρόπουλος
 Ν, Αντωνάκης
 Ι, Όιουφρίν
 Αν, Πανταζίδης
 Κ, Κανελόπουλος
 Γ, Ι, Μέγας
 Ι Χριστοδοίλου

Ἱπποστιασίται

Σ, Κέντρος
 Θ, Σπυριδάκης
 Γ, Ιωάννου
 Δ, Ιωάννου
 Χ, Μπάρκας
 Γ, Κουδούκης
 Κοκορόπουλος

Κ, Γαλίνης
 Θ, Καλκούνης
 Κ, Νικολάου
 Λ, Μ, Κονάτος
 'Αρ. 'Ιω, χωροφύλαξ ἵππεύς
 Ν, Διάκος χωροφύλαξ
 Κ, 'Αφεντάκης ἔμπορος
 'Ιγγλέσης ἔμπορος
 Δ, Κολοκοτρώνης
 Τζαβέλας δεκανεύς
 'Αντ, Βλαχος
 Κ, Γ, Πετρόπουλος
 Α, Ν. Πρωίος
 Π, Α' Οικονομόπουλος
 Ι, Σ Κουτζᾶς
 Α, Α'ναγνωστόπουλος
 Ν, Χανεζόγλου
 Π. Κ, Μανέτας
 Ανδρομαχη Φοντάνα
 Β, Μελακης
 Ν, Δ. Σανόπουλος
 Τ, Σι Σπυλιωτόπουλος
 D. Moscoudes
 Κ, Χατηριαδης
 Μ. Μουσουδάκης
 Ν. Βλαχος ἀνθυπολοχαγός
 Ν, Μαμούρης ἀνθυπολ.
 Γ. Α, Φρανκούλης
 D, Farmacopoulo
 Π. Μ. Οικονομόπουλος
 Ν, Παππασταθόπουλος
 Δ, Λαζαρίδης
 Δ. Παπακυριακόπουλος
 Ι Π Μανουδάκης
 Αδελ, Σαρδα
 Ι Βεντούρας

Ζ Μπαρδέκης ἐνωματάρχης
 Ι Δημόπουλος »
 Ι Βουρτζιανης ὑπενωί,
 Ι, Δημόπουλος ἐνωματρχ
 Ι Σμυρναῖος »
 Μ Σκυλίτζης χωροφύλαξ
 Α Βᾶος
 Αρ, Μόσχος
 Α Δ Οικονόμου 10
 Ν 'Ραδος 3
 Λ Δ Πετροπουλάκος βουλευτής
 Ι Ν Κυπαρίσης
 Ε. Kalopes
 Α. Lasani
 ρ. D. Stratigopulos
 Ε Τριανταφυλλίδης.
 Σ Καλούσης
 Τ Ε, Αποστολόπουλος
 Ν Κουμπρούτζος
 Π Πέρδικας
 Ν Καλαματίας
 Ι Ζυγομαλάς
 Γ Παυλακης
 Αρ Φοντανας
 Δημ, Μπατῆς
 Κ Καλογρίδης
 Δ Πομόνης
 Α Λασκαρης
 Χ Βισιλείου
 Ιω, Κοββατζῆς ἐπιλοχίας
 Α Χρυσόχοος λοχίας
 Δ Μιχαλίδης λοχίας
 Εὐαγ Κυσόπουλος
 'Αναστ Αθανασίου
 Ν Α Κωνελλόπουλος
 Δ Παντζάρας λογιστής

Αγ Γκίλης λοχίας
 Ξ Λογοθετόπουλος δεκανεύς
 Γ Σπίγγος λοχίας απόμαχος
 Ν Φώτοις επιφαρμακοποιός
 Μ Οικονόμου Σιμαίος
 Α Σ Λογοθέτης
 Αρ Γ, Καστρενογιανής
 Αν Π 'Ηλιου
 Κ Σωτηρίου
 Νικ, 'Ιωαννου
 Ι, Καρυστας
 Αγ, Πολιτόπουλος
 Θεμ, Ιωαννίδης, υποδιευθυντής
 ταχ, Πατρών 10
 Α Α Καλιγερως
 Τιμιολέων Φιλήμων 8
 Ι Βιταλης 5
 Αγης, Βωτηράς 5
 Ν, Κωσιματης
 Α.χ. Πέτρου άνθυπασπιστής
 Επ Βαρόχας έπιλ.
 Σπ Μ Οίκομιδης 4
 Α Ψυλλιτικός 1
 Εύγενική Μ Οικονομιδου 5
 Αριαδνη Θ Μαρκακη 5
 'Ελένη Α Ψυλλικου 2
 Στ Παπαδόπουλος
 Γ Πετρίδης
 Δ Κουρπαρούτζος άνθυπολ.
 Εύαχ Κοφινιώτης
 Β Πρωτοπαπάς
 Εμ Καραλαμπους
 Α Μουγλής
 Δσπ Σ Περνιά
 Αθ Κουρμούλης
 Μ. Μανουσόπουλος

Ι Γ Βιλαβανης
 Αθ Μπουγριουκλακης
 Γ Κατζιός
 Φ Μοσχιδης
 Λίτζα Μ Κελοβού
 Είρ Ι Βαχρικοπούλου
 Α Ψωμακης
 Π Δ Πετροπουλακης
 Γ Φωτομαρας
 Στ Δημητρίου
 Π Λογοθέτης
 Εύφροσύνη Γ. Κροντηρά.
 Κωνστ. Σ. Κροντηράς
 Π Γκικας
 Σ Κωσταντιδης
 Α Μοσχονες
 Ι Πέππας
 Δ Ν Δισποτόπουλος
 Δ Ζαχαρόπουλος
 Έλιαδάει Κ. Κροντηρά.
 Παναγ. Γ. Κροντηρά.
 'Αριστίδης Δαμριανού
 Σταμ. Δάρδη
 Σωκρ. Πολιτόπουλος
 Ελ Βασιλειαδου
 Νινα Ρ Καγιά
 Κ Καραμάνος
 Π Φοίλος
 Γ Κατζαρος
 Γ Α Παπαθανασόπουλος
 Ν, Γκίλης Ναξιος
 Β Χ Στράγκας
 Α Κ Παρηγόρης
 Ν Α Παλαιοκρασά
 Γ Παπαδόπουλος
 Ι 'Ονουφριάδης

Ξ. Οίκ. Κλεομένης λοχίας
Γ. Γιαννακόπουλος δεκανεύς
Ι Βύζαντιαδης
Κυπρ Κυπριανίδης
Α Αγαθόνικος
Κ Γ Νικολαου
Α Παππαζαφειρόπουλος
Ιω Δενολαβας
Π Θετταλός
Γρ Α Δαρειώτης
Εμ Τριφ Μεταξόπουλος
Ν Α Καρκούλης
Ασπ Γουτακης
αν Πολυχρονιαδης
Αναστ Πουλης
Αντ Δικαιοφλαξίδης

Ι' Αγγεληνίδης
Ν Νανακης
Α Γραμματικόπουλος καταλ α.

Οί έν Κέα
Π Βωτηράς δικηγόρος 40
Αν Σοφιάνοδ δήμαρχος 5
ΝΚ κραπιπέρης δημοδιδ.
Ν Μηλιος
Ζαφείριος Δεκάστας
Μαρινιώ Βωτηρά
Ποθητόδ Ποδότας
Γ Μενεξίης 8
Ε Μενεξίης
Δ Μενεξίης
Ν Δικοφουλαξίδης

— 0 —

Τά όνόματα τών έν ταίς Έπαρχίαις Κ, Συνδρομη-
τών καθώδ και τινα τών ένταυθα δέν κατεχωρήθησαν,
ώδ μη σταλέντων έγκαίρωδ τών άγγελειών, άν και
πολλάκιδ διά τών έφημερίδων είδοποιήσαμεν.

— 000 —

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000168504